Mayk Hammer

KANUN BENİM

Mickey Spillane

TAY

Mayk Hammer

KANUN BENİM

Mickey Spillane

TAY YAYINLARI

MAYK HAMMER: 2

Tay Yayınları, Klodfarer Cad. 16 Kat 3
Türbe-İstanbul (1984) Telefon: 528 43 84

Orijinal adı: I, THE JURY

Türkçesi:
Şevket SARAÇ

Dizgi ve Film: Özyalçın Dizgi Servisi
Baskı : Alner-Gündüz Ofset/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

KANUN BENİM

I. BÖLÜM

Şapkamı ağırlaştıran yağmur damlalarını silkeleyip eşikten içeri girdim. Geçmem için yol açarken kimse konuşmuyor, yalnızca bana bakıyorlardı. Tam karşımda, yatak odasının yanında Pat Chambers hıçkırıklarla sarsılan Myrna'yı düşmemesi için tutuyordu. Kıza yaklaşıp sarıldım.

— Benimle gel yavrum, dedim.

Onu divana yerleştirirken üniformalı bir aynasız da başının altına bir yastık koydu.

Pat Chambers bana gizlice diğer odayı işaret etti:

—Orada! Mayk dedi.

Orada! Bu kelime çenemde bir yumruk gibi patladı. Orada, döşemenin üzerinde bir ceset upuzun yatıyordu.

En iyi arkadaşım Jack Williams'ın cesedi. Jack. Evet, dostum Jack! Savaş sırasında, iki yıldan uzun bir süre balta girmemiş ormanların pis kokulu bataklıklarını paylaştığım kişi. Her zaman:

—Arkadaşım için sağ kolumu feda ederim, diyen Jack.

Bu sözünü, bir gece beni ikiye biçmek isteyen bir Çinliyi durdurarak tutmuştu. Bana yöneltilmiş süngü onun kol kasına saplanmış ve cerrahlar bu kolu kesmek zorunda kalmışlardı...

Pat tek kelime etmeden, cesede bakmama ve buz gibi olmuş yüzü ellememe izin verdi. Ömrümde ilk defa, böylesine güçlü ağlama isteği duydum.

—Pat, nasıl ölmüş?

—45'lik bir dumdum kurşunuyla. Karnından. Bakmasan daha iyi.

Hışımla örtüyü çektim ve küfürlerimin duyulmasına engel olmaya çalıştım. Jack şortlaydı ve tek kolu karnının üzerinde kasılmıştı. Mermi girerken küçük bir delik açmıştı. Fakat, çıkarken paramparça ettiği deliğe yumruğum bile sığardı.

Yavaşça cesedi örtüp doğruldum. Hikâyeyi birleştirmek zor değildi. Yatağın başucuyla her gece yatmadan önce Jack'in takma kolunu bıraktığı iskemle arasında, yerde kan sızıntısı vardı. Anlaşılan Jack iskemleye kadar sürünmeye çalışmıştı. Karnındaki mermi ve tek koluna rağmen teslim olmamıştı! Her şeye rağmen iskemlenin sırtlığında asılı olan tabancasına ulaşmaya çalışmıştı. Aniden:

—Pat, bu iskemlenin yerini sen mi değiştirdin? diye gürledim.

—Hayır, ne oldu?

—Her zamanki yerinde değil.

Pat, kaşlarını çatmış aptal aptal bana bakıyordu.

—Mayk ne demek istiyorsun?

—İskemle her zaman yatağın yanında dururdu, Jack oradan tabancasını almak istemiş olmalı. Fakat, katil ateş ettikten sonra hemen gitmemiş. Jack pes edene kadar yavaş yavaş iskemleyi geri çekmiş. Can çekişmesini seyretmek ve ona daha fazla işkence yapabilmek için orada kalmış. Pat, bu adi bir cinayet değil. Önceden hesaplanarak tasarlanmış ve tam bir soğukkanlılıkla işlenmiş. Canına okuyacağım o itin!

—Mayk, bu işe karışma!

—Dalga mı geçiyorsun?

—Dinle, sakin çalışabilmemiz için bizi rahat bırak.

—Yo, her zamanki gibi yine birlikte çalışacağız Pat. Fakat sonuçta seni geçeceğim. Ve parmağım tetikte olacak.

—İmkânsız Mayk, bunu sen de biliyorsun.

—Tamam, Pat, tamam! Yoruldum keselim. Sen işine bak, ben de kendi işime bakacağım. Jack hayatta rastladı-

ğım en iyi dosttu. Birlikte yaşadık, savaştık ve acı çektik. Hayatımı kurtardı. Yasalara onun katiliyle uğraşma fırsatını vermeyeceğim, çünkü neler olacağını biliyorum. Şehrin en iyi avukatı onun için tutulur ve mahkeme sonunda jüri onu tebrik ederek evine yollar. Hiçbir yargıcın bağırsakları dumdum kurşunuyla parçalanmamıştır. Eğer tek kollu bir yargıç vücudu kan içinde yerde sürünürse, o zaman katilini bulmak için ne gerekiyorsa yaparlar. Yo, Pat! Kanuna saygım vardır. Ancak bu kez, kanun benim! Ve ne tarafsız, ne de soğukkanlı olacağım. Bugün gördüğüm her şeyi hatırlayacağım.

Durdum ve şöyle devam ettim:

—Bir şey daha, söyleyeceklerimi iyice dinlemeni ve gördüğün herkese tekrarlamanı istiyorum.

Yeteneğim olmamasına rağmen, kısa bir süre için kinimi gizleyip onun için dua etmek istedim.

—Jack, ölmüş olmana rağmen beni işitmeni isterim. Uzun süredir beni tanırsın ve söyleyecek tek sözümün ne olduğunu bilirsin. Seni vuran iti bulacağım. O ne asılacak, ne de elektrikli sandalyeyi boylayacak. O da senin öldüğün gibi karnında bir dumdum kurşunuyla geberecek. Onu bulacağım, Jack! Her ne pahasına olursa olsun, onu bulacağıma yemin ediyorum.

Pat intihar ediyormuşum gibi garip garip bana bakarken, neler düşündüğünü anlıyordum.

—Hayır, Pat. İhtiyatlı olacağım. Deve gibi kinciyim, katili bulduğuma emin olduğum zaman silahımın tetiğini çekeceğim ve onun ölümünü seyrederken sırıtacağım. Sen onu ancak, elektrikli sandalyeye gönderip vicdanını rahatlatabilirsin. Fakat bu benim vicdanımı rahatlatmaz! Bazıları için elektrikli sandalye bir kurtuluştur. Oysa, katilin en az Jack kadar sürünmesi gerekir!

Pat söyleyecek bir şey kalmadığını anlamıştı. Kararımı değiştirmem için beni bir daha zorlamayacaktı. Açık gözlü olan kazanacaktı. Çünkü onun benden önce suçluyu yakalamak için ne gerekirse yapacağını biliyordum. Birlikte yatak odasından çıktık. Savcılıktan gelen adli tıp görevlileri cesedi başka yere almak için bekliyorlardı.

Myrna'nın yanına oturdum, onu omuzuma yaslayıp istediği gibi ağlamasına fırsat verdim. Böylece nişanlısının sedyeyle götürülüşünü görmedi. Myrna güçlü bir insandı. Jack dört yıl önce onun Brooklyn Köprüsü'nden atlamasına engel olmuştu. Uyuşturucuların yol açtığı yıkımdan ve yetersiz beslenmeden dolayı perişandı. Onu önce evine götürmüş, sonra da uyuşturucu kurbanlarının tedavisiyle uğraşan bir kliniğe yatırıp tam anlamıyla iyileşene kadar yanında kalmıştı.

Birbirlerine tapıyorlardı, savaş olmasaydı çoktan evlenmiş olacaklardı.

Sağ kolunun olmaması önüne engeller çıkarıyordu. Geniş çevresi sayesinde, sigorta şirketinde polisliğe benzeyen bir iş buldu. Jack mutluydu. Myrna onu seviyordu, artık evlenebileceklerdi... Oysa, şimdi bu acıklı son ortaya çıktı.

Sersemleşmiş olan Myrna Pat'ın onu evine götürmekle görevlendirdiği aynasızın kendini sürüklemesine uysalca boyun eğdi. Pat:

—Jack dün akşam bir arkadaş grubuna eğlence düzenlemiş, diye söze girdi.

—Biliyorum. Beni de çağırmıştı. Ancak yorgunluktan turşum çıktığı için reddetmek zorunda kaldım. Askere gitmeden tanıştığı eski arkadaşlarını çağırmıştı.

Pat kısaca:

—Biliyorum. Myrna bana konukların adlarını verdi, adamlarım araştırmaya başladı, diye açıkladı.

—Cesedi kim bulmuş?

—Myrna. Bugün Jack ile sayfiye evlerini inşa ettirecekleri bir yer bulmak için kasabaya gideceklerdi. Buraya saat sekize doğru gelmiş. Jack'ten haber çıkmayınca merak etmiş ve kapıcıyı çağırmış. Adam onu tanıdığı için zorluk çıkartmadan kapıyı açmış. Daha sonra ise, adam çığlık sesine tekrar yukarı çıkmış. Gelip bize haber verdi. Myrna son gücüyle dün geceki toplantıyı anlattıktan sonra yığıldı kaldı, ben de seni çağırttım.

—Saat kaçta ölmüş?

—Adli tıbba göre biz gelmeden beş saat önce, yani üçü

çeyrek geçeye doğru. Otopsi sonucu, daha kesin bir cevap verecektir.

—Kimse patlamayı duymamış mı?

—Hayır katil susturucu kullanmış olmalı.

—45'lik susturuculu bile olsa her zaman gürültü yapar.

—Biliyorum. Ancak alt katta da toplantı varmış ve kimse bir şey duymamış.

—Sen de konukların isimleri var mı?

Pat cebinden bir not defteri çıkararak bir sayfa koparıp bana uzattı.

—İlk olarak, sekiz buçuğa doğru Myrna gelmiş ve ev sahibeliği görevini üstlenmiş. Sonuncusu ise on bir buçuk sıralarında gelmiş. Dans edip, şakalaşıp, biraz da içtikten sonra bir buçuğa doğru hepsi dağılmışlar.

Listeye bir göz attım. Hepsini ismen tanıyordum.

—Buradan çıktıktan sonra nereye gitmişler?

—Boş olan iki arabaya dağılmışlar. Myrna, Hal Kines' ınki ile gitmiş. Yolda onu bırakıp doğru Westchester'e gitmişler.

Kısa bir sessizlikten sonra, Pat:

—Sebep ne olabilir Mayk? diye sordu.

—Şu an için hiçbir sebep göremiyorum. Fakat bir hiç uğruna da öldürülmedi. Ancak büyük bir esrarla karşı karşıya olduğumuza bahse girerim. Ya sen? Bir şey bulabildin mi?

—Hiçbir şey Mayk. Ben de senin bize yardım edebileceğini sanıyordum.

Güldüm. Bununla beraber güç bir iş olmayacağını seziyordum.

—Pat, size yardım edeceğim. Ancak bunu sana birkaç tur bindirdikten sonra yapacağım.

—Tamam, Mayk! Sana ihtiyacım olacak. Fakat elimde bilimsel verileri değerlendirerek çalışan çok iyi bir teşkilat olduğunu da unutma.

—Biliyorum Pat. Onu öldürdüğüm zaman bir çift kelepçeyle beni bekleyecek olan teşkilat. Ancak sen üstlerine, kurallara ve ilkelere bağlısın. Oysa ben tek başıma-

yım. Hiçbir şey onu konuşturmak için kolunu kırmama ya da kabza darbeleriyle suratını dağıtmama engel olamaz. Pat, aynasızları küçümsemiyorum. Beni bir kenara itmenize müsade etmeyeceğim, bu olayı da sizden önce çözeceğim.

Bu lüzumsuz tartışmanın bir yere varmayacağını anlayan Pat sustu. Adamlarından birini Jack'in kapısına nöbetçi bıraktıktan sonra asansöre bindik. Pat, girişte bekleyen gazetecilere kısa bir açıklamada bulundu.

Arabam köşede, Cinayet Masası'nın arabasının yanındaydı. Pat'dan ayrıldıktan sonra, Mayk Hammer Araştırma ve Takip Merkezi olan inimin yolunu tuttum.

II. BÖLÜM

Büro kapalı olmasına rağmen, birkaç tekmede kapıyı açtım.

Kapının kanadını iten Velda:

—Oh! Sen misin? dedi.

—Oh? Sen misin de nesi? Bir patronun olduğunu unutmuş muydun?

—Pöh! o kadar uzun süredir gelmedin ki, seni bir alacaklı sandım.

İç geçirdim ve onu odama götürdüm. Bu yavrunun artık pek az rastlanan güzel bacakları vardı. Mektup yazdırırken bacaklarından başka şey düşünmek, benim için en büyük cezaydı. Vücudunu sımsıkı saran ve bütün hatlarını ortaya çıkaran elbiseleri de beni tahrik ediyordu. Yosma havasına rağmen, namusunu sonuna kadar koruyabilecek kadar yetenekliydi. Birçok defa, hakkında yanılgıya düşen enayilere verdiği dersi hatırladım. Karşısındakinin kafasına ayakkabısını fırlatmak gibi bir huyu vardı. Birlikte yaptığımız baskınlarda hiç çekinmeden kullandığı 32 kalibrelik tabancasına büyük bir sevgi besliyordu. Üç yıldır birlikte çalışmamıza rağmen, ona sekreterlikten başka bir görev vermemeye çalışmıştım.

Kendimi eski koltuğa attım. Velda elindeki paketi bana doğru fırlattı.

—Dün akşamki davetliler hakkında toplayabildiklerim, dedi.

Şaşkın şaşkın başımı kaldırıp baktım.

—Senin nereden haberin oldu?

Mutlu bir gülümseme Velda'nın yüzünü aydınlattı.

—Gazetecilerle ilişkilerim var. Chronicle'den Tom Dugan. Jack'in sizin arkadaşınız olduğunu biliyordu. Bilgi alabilmek için telefon etti. Ben de ondan bütün bildiklerini öğrendim. Aşağı yukarı bütün konukların bizde dosyası vardı. Tom bana bazı ek bilgiler verdi ve... işte sonuç! diye açıkladı.

Paketi açtım, bir tomar fotoğraf çıkardım. Velda omuzuma yaslanarak açıklamaya başladı:

—Hal Kines. Tıp öğrencisi. 23 yaşında. Derbeder bir tip. İkiz Bellemy'ler, 25 yaşında. Bekârlar. Dikkate almakta yarar var. Babalarından bir servet miras kalmış. Güneydeki birkaç iplik fabrikasına ortaklar.

—Onları tanıyorum. İki veya üç kez Jack'te karşılaştım.

Bir sonraki fotoğraf ezik burunlu, orta yaşlı birisinindi. Bunun adını Velda'nın söylemesi gerekmiyordu. İçki kaçakçılığından bir milyon dolardan fazla kazanan George Kalecki idi bu. Karanlık işlerle uğraşır ve her zaman arkasında onu kurtaracak yarım düzine avukatı vardır.

Velda:

—Onun hakkında benden çok biliyorsun. Hal Kines Westchester'de, Myrna'dan iki kilometre uzakta oturuyor, dedi.

Aynı kanıdaydım. Jack bana ondan çok bahsetmişti. Onu Hal Kines aracılığıyla tanımıştı. Kimse nedenini bilmese de, Kalecki çocuğun tıp öğrenimindeki masraflarını karşılıyordu.

Peşinden Myrna'nın fotoğrafı ve hayat hikâyesi geliyordu. Altı ay Büyük Hastane'de yatmış ve tedavi edilerek dedektif Jack eşliğinde çıkmıştı. Benim de bildiğim gibi Myrna kendisini intihara kadar iten bu ilaçların kaynağını araştırmaması için Jack'e söz verdirtmişti. Jack onu çok sevdiği için sözünde durdu.

Velda:

—Tam sana göre biri patron, diye sırıttı.

Resmi gördüm ve kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Fotoğraf bir plajda çekilmişti. Beyaz lasteks mayolu dilberin insanda dokunma isteği uyandıran uzun bacakları vardı. Karnı dümdüzdü. Geniş ve yuvarlak omuzları kendilerini saran mayodan kurtulmak isteyen iri göğüsleri çevreliyordu. Sarı saçları, fotoğrafta beyaz gibi gözüküyordu. Yüzü ise... Velda'nınkinden çok daha güzeldi. Huyum işte, hep imkânsız olanı beğenirim.

Belirsiz bir sesle:

—Kim? diye sordum.

Velda sert bir sesle:

—Gerekli bütün bilgi raporda var, diye cevapladı. Charlotte Manning. Psikiyatr. Bürosu Park Avenue'de. Zengin ve özel müşterileri var.

Sekreterime bakmaya cesaret edemiyordum.

Belki de çok kendisini beğenmişliğinden ama Velda'nın sırasını beklediğini tahmin ediyordum. Bundan bana hiç bahsetmemesine rağmen ne zaman büroya yakamda bir ruj lekesi ile girsem, bir veya iki hafta benimle konuşmuyordu.

Bilgi paketini masanın üzerine fırlatıp Velda'ya döndüm.

—İlave edeceğin bir şey var mı, Mayk?

—Şimdilik yok. Şu anda daha olayın başında bile değiliz.

—Ya gerekçe?

—Bir şey bilmiyorum. Jack dürüsttü. Kimsenin hakkını da yemezdi. Kıymetli bir şeyi de yoktu. Zaten soyulmadı da. Cüzdanı gece masasının üzerinde duruyordu. Cinayet bir sadist tarafından işlenmiş, Jack yerde sürünerek silahına ulaşmak isterken katil yavaş yavaş iskemleyi geri çekmiş...

—Yeter, Mayk!

Sözünü dinledim ve duvara bakmaya başladım. Er veya geç Jack'i öldüren iti bulacaktım. Ve acımadan onu kuduz köpek gibi gebertecektim. Daha önce defalarca yapmıştım. Şimdi yine yaparım. Savaştan sonra hislerimi

kaybettim. İnsanlar ne enayi. Bu katilleri benim yaptığım gibi temizlemek varken, onları yargılıyorlar. Beni kanunla karşı karşıya getiriyorlar. Onların adaleti! Bu öyle bir adalet ki, ayrıntılar sayesinde suçluları temize bile çıkartır. Pat ve birkaç kişi arka çıkmasa, kanun denen şey beni çoktan sallandırmıştı.

Velda'nın gittiğini duymamıştım, belli başlı gazetelerin öğlen baskılarıyla geldi. Olay dört sütuna büyük başlıklarla baş sayfada verilmişti. Son paragrafta ise, Jack'in intikamını alacağıma dair verdiğim söz harfi harfine yazılmıştı.

—İtler! diye söylendim. Bunu bastıkları için böğürlerini deşeceğim! Sözlerimle alay ediyorlar, bu oyunu bana Pat oynadı! Ben de onu dostum sanıyordum! Telefonu verin!..

Velda alçak sesle:

—Mayk! dedi. Her şeye rağmen Pat bir aynasız. Bu sizi katil ile karşı karşıya getirmek için en iyi yol! Onu aradığınızı bilirse harekete geçecek, siz de onu yakalayacaksınız.

—Sağol kızım, dedim. İlk düşüncende aynı kanıdayım ama ikinciyi bilemeyiz. Pat benim katille karşılaşmamı istemiyor. Eğer istiyorsa da, ben daha onun karın derisini delmeden gözümün önünde onu kelepçelemek içindir!

—Biliyorum, Mayk! Pat seni tanıyor. Seni olayın dışında bırakamayacağını biliyor.

—Hayır! Seninle evlenmeye karşı bir sandviçine bahse girerim ki, binanın her çıkışında beni bir aynasız bekliyor. Onları atlatacağım, ancak yakında onların yerini başkalarının alacağı kesindir.

Velda'nın gözleri yıldız gibi parlıyordu.

—Ciddi söylemiyorsun değil mi Mayk? Yani bahis konusunda?

—Kesinkes kızım. Çıkışa gidip bakmamızı ister misin?

Hayran hayran gülüyordu. Şapkamı aldım, ipuçlarına dayanarak adresini ezbere bildiğim Charlotte Manning bürolarına doğru yürümeye başladım.

Asansörcü Pete yürekten gülümseyerek iyi akşamlar, dedi. Ben de onun böğrüne bir dirsek atıp:

—İyi akşamlar Pete, nasılsın? diye cevap verdim.

—Çok iyi, inip çıkan diğer kişiler gibi oturacak zamanım yok.

Velda'yla dalga geçmekten kendimi alamamıştım zira iddiayı kaybetmişti. Pete'nin bana söyledikleri yıllar öncesinden kararlaştırdığımız gibi, binanın dışında beni bekleyenler olduğunu belirtici paroladan başka bir şey değildi. Her hafta Pete'ye para veriyordum fakat onun işbirliği benim için çok değerliydi. Pete aynasızları benden önce saptıyordu. Sebep mi? Bir yankesici iken, devlet ikna kabiliyetini kullanarak bu ilk eğilimini bırakmasını sağladı.

Ön kapıdan çıktık. Kimseyi görmüyordum ama betimin benzimin attığını hissediyordum. Pete yanlış işaret mi vermişti? Girdiğimiz turnikenin bulunduğu yerden onu görebilmek için çok sıkıntı çekiyorduk, Velda her şeyi gözlüyor ve belirli bir şekilde gülüyordu. Kolumu çelik bir çember gibi sıkıştırıyor ve beni davul zurnayla nikâh memurunun önüne götürmeye hazırlanıyordu.

Sonra camlı turnikeyi geçtik ve ben alaylı gülümsememi dikkatle saklamaya çalışırken onun gülümsemesi yok oldu. Biri bizi takip ediyordu! Ve Velda'nın çekici dudaklarından tek bir söz çıktı. Öyle bir kelime ki, namuslu kızların toplulukta hiç kullanmadığı ancak sokak çocuklarının şehir duvarlarına kazımaktan zevk aldıkları bir kelime.

Kızgın bir şekilde:

—Oh! dedim.

Bana ve aynasıza bir katilmişiz gibi baktı. Adam kurnazdı. Bizi karşı kaldırımdan gördü ve biz bürodan çıkınca önüne geçmemizi bekledi. Şüphesiz, bir diğeri bizi ters yönde bekliyordu. Her halükârda bu, tabancasını koltuk altına yerleştirmeyi unutmuştu. Onu bir cep tabancası gibi yerleştirmiş böylece de devenin hörgücü gibi aleni bir şişkinlik olmuştu.

Garaja geldiğimizde adam yok oldu. Herife boş verip arabamı yerinden çıkardım ve Velda'ya kapıyı açtım.

Ciddi bir şekilde:

—Şimdi nereye gidiyoruz? diye sordu.

—Bana iddiada kaybettiğiniz sandviçi ısmarlayabileceğiniz bir Milk Bar'a dedim.

Öldürücü bakışlarından kurtulmak için gaza bastım.

III. BÖLÜM

Milk Bar'dan çıkışta Velda'yı berberine bırakıp Westchester'e yöneldim. George Kalecki'ye öbür günden önce gitmeyi düşünmüyordum. Ancak, Charlotte'un bürosuna ettiğim bir telefon bu kararımı değiştirmeye neden oldu.

Evine dönmüş, sekreterine adresini kimseye vermemesini emretmişti. Patroniçesini en kısa zamanda görmek istediğimi ve bu yaptıklarını ona sonradan hatırlatacağıma yemin ettim. Kafamdan bu kadını silemiyordum. Hey Tanrım! O göğüsler! Ya o bacaklar!..

Yirmi dakika sonra çeyrek milyon dolarlık bir evin kapısını çaldım. İşini bilen bir uşak kapıyı açtı ve ne için geldiğimi sordu.

—Bay Kalecki, diye cevap verdim.

—Beyefendiyi kim arıyor?

—Özel dedektif Mayk Hammer.

Burnuna kimliğimi dayamama rağmen hiç etkilenmedi.

—Bay Kalecki'nin sizi kabul edemeyecek kadar yorgun olmasından korkarım, dedi.

Aslında, hemen kabul edilmeyeceğimi biliyordum ama bastırdım:

—Ona gidip derhal iyileşmesini söyle ve bunu çabuk yap, yoksa ben gelir tedavi ederim onu!

Uşak beni dikkatle süzdükten sonra dalga geçmediğimi anlayıp şapkamı aldı.

—Bu taraftan Bay Hammer,diyerek yolu gösterdi. Kütüphanedeki büyük koltuklardan birine kendimi bıraktım.

George Kalecki gelmekte gecikmedi. Fotoğraftakinden daha gür, kır saçları vardı.

—Uşağımın kimseyi kabul edemeyeceğimi bildirmesine rağmen, niçin içeri girdiniz? diye hırladı.

Bir sigara yakarak:

—Palavrayı bırak niçin geldiğimi biliyorsun, diye lafı kestim.

—Tabii ki, gazeteleri okuyorum. Ancak size yardım edemeyeceğim. Olay saatinde yatmıştım, bunu size ispatlayabilirim.

—Hal Kines de sizinle aynı saatte mi geldi?

—Evet.

—Kapıyı uşak mı açtı?

—Hayır, anahtarım vardı.

—Gelişinizi Hal Kines'den başka gören oldu mu?

—Zannetmiyorum, ancak onun şahitliği yeter.

—Hayır, siz de suçluların arasındasınız, diye sırıttım.

Kalecki sinirden kudurup, gırtlağıma sarılacak hale geldi.

—Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret ediyorsunuz. Polis bu olayla bir ilgim olamayacağı kanısında. Jack Williams ben ondan ayrıldıktan, saatler sonra öldü.

Gömleğinin yakasını sıkıca kavradım.

Suratına tükürürcesine;

—Beni dinle pis it, dedim. Şu anda seninle konuşan polis değil, benim. Eğer ipuçları bana senin katil olduğunu kanıtlarsa, seni ben geberteceğim. Kanıtlamak için beklemeyeceğim, gerçek katili bulana kadar belki yarım düzine serseriyi geberteceğim, bu da onların alın yazıları.

Hiç kimse onunla böyle konuşmamış olmalı ki, ağzını açmasına rağmen ses çıkmadı. Eğer karşı çıkmaya cesaret etseydi dişlerini yutturacaktım.

İğrenerek onu ittim ve Hal Kines'in kafama nişanladığı saksının önünden tam zamanında kaçtım. Sol yumruğunu tuttum, önce karnına sonra çenesine bir yumruk

patlattım.

—George, bir zamanlar kendi işinle uğraşırdın, diye dalga geçtim. Şimdi ise bir acemiye, her şeyin rahatça anlaşılacağı bir evde, insanları arkadan vurduruyorsun.

Cevap vermedi. Bir iskemle aradıktan sonra gözleri sinirden yarı kapalı, olduğu yere çöktü. Şayet elinde bir silah olsaydı, intihar ederdi. Ben ise 45'liği bu oyunu seyretmek için koltuğumun altına sakladım.

Yerde yatan Kines kıpırdanmaya başlamıştı. Attığım tekmelerden dolayı böğrü sancıyordu. Oturdu ve:

—Adilce dövüşecek kadar cesaretiniz yok, diye homurdandı.

Eğildim, kollarından tutarak ayağa kaldırdım. Gözlerini faltaşı gibi açtı.

—Serseri efendi rolü kesmeyi bırak, kendini güçlü hissetmen bana sökmez. Senden daha güçlüyüm, beni sıkarsan seni yere sererim. Şimdi geç otur.

Bir sedire hareketsizce oturdu. Tüm bu zaman içinde George biraz soluk aldı.

—Bir saniye Bay Hammer, dedi. Şimdiden çok ileri gittiniz, güçlü dostlarım vardır ve...

—...Ve onlara önce beni dövmelerini sonra ehliyetimi almalarını söyleyeceksiniz değil mi? Peki! Yalnız sizi tekrar bulduğumda ne hale getirebileceğimi düşünmek bile istemiyorum. Birisi burnunuzu düzeltmiş, ben daha iyisini yapabilirim. Şimdilik bunları bir kenara bırakıp bana cevap vermeye çalışın. Önce Jack'ten kaçta ayrıldınız?

—Saat bire doğru, diye homurdandı George.

—Nereye gittiniz?

—Doğru Hal'in arabasına bindik.

—Biz'den kimleri kastediyorsun?

—Hal, Myrna ve ben. Myrna'yı yolda bırakıp arabamızı garaja çektikten sonra buraya geldik. Hal'e sorun, benim söylediklerimi doğrulayacaktır.

Hal acıklı bir ifadeyle bana bakıyordu. Şüphesiz ki, ilk defa bir cinayete karışmıştı ve cinayetin dalga geçilecek bir yanı da yoktu.

—Daha sonra? diye ekledim.

—Sonra, ne? diye sordu Hal. Birer bardak içip yattık.

—Birlikte mi? diye sordum.

Hal sinirden kıpkırmızı bir halde ayağa fırladı. Elimin ayasıyla burnundan oturduğu divana doğru ittim.

—Yoksa ayrı ayrı mı, diye devam ettim. Demek istediğim, birinizin diğerinin haberi olmadan arabayla gelip Jack'i öldürecek kadar vakti vardı. Tabii ki suçu birlikte işlemediniz ise. Saman altından su yürütebileceğinizi sanıyorsanız gözünüzü oyarım. Pat Chambers enayi değildir ve onun sorgulamasına kendinizi hazırlarsanız isabet edersiniz. Şayet biriniz elektrikli sandalyeyi boylayacak kadar suçlu ise bunu hemen Pat'a bildirin, böylece dava sonuna kadar yaşamayı garanti etmiş olursunuz.

—Biri beni mi çağırdı? diye bir ses duyuldu.

Döndüm, eşikte Pat gülümsüyordu. İçeri girmesini söyledim.

—Biz de senden bahsediyorduk, dedim.

George Kalecki yine küstahlaştı:

—Yüzbaşı bu adamı tutuklayın, dedi. Zorla evime girip bana hakaret etti ve konuğumu dövdü. Çenesindeki morluğa bakın, Hal ona neler olduğunu anlat.

Hal ona baktığımı farketti. Pat elleri cebinde bizden üç metre ileride duruyor ve durumu gözden geçiriyordu. Aniden Jack'in de Pat gibi bir aynasız olduğunu ve öldürüldüğünü düşündü. Onun da sonu böyle olabilirdi.

—Hiçbir şey olmadı, diye yanıtladı.

Kalecki;

—Yalancı it, diye bağırdı. Tehditlerini tekrarlasana. Niçin korkuyorsun?

—Bundan George, diye sözünü kestim.

Yumruğumu karnına gömdüm kıpkırmızı olup yere yığıldı. Hal itiraz etmedi. Yüzüne bir mutluluk dalgası yayıldı.

—Pat geliyor musun? diye, sordum.

—Tabii, burada yapacağım bir şey kalmadı.

Evin önünde duran Pat'ın arabasına binip, şehire giden yola saptık.

—Her şeyi duydun mu? diye sordum.

Bana yan gözle baktıktan sonra:

—Tam zamanında geldim, girdiğin bu davayı bana bırak.

—Tahminlerimde yanıldığımı sanma, dedim. Adamını mimledim. Nereden telefon etti? Arabamı bıraktığım benzinciden mi?

—Evet, yaptığın işe şaşıp kalmış. Onun için de bilgi almak için telefon etmiş. Buraya kadar niçin yayan geldin?

—Beni hayalkırıklığına uğrattın Pat. Kaleçki gazetede bu yazıyı okuduktan sonra tabii ki uşağına beni içeri almaması için emretmiştir... İşte benzinci. Dursana!

Gri elbiseli bir adam bankta uyuyordu.

—İşte senin adamın onu uyandır, dedim Pat'a.

Pat, arabadan inip adamı dürttü, kendine gelirken aptal aptal sırıtıyordu.

Pat beni göstererek:

—Seni tanımış, yöntemlerini yenilemelisin, dedi.

Aynasız şaşırarak:

—Beni tanımış mı? diye sordu.

—Kıçının sağ tarafındaki yıldız sana değişik bir hava veriyor. Onu başka bir yerine taksan daha iyi olur.

Arabama atladım. Tam harekete hazırlanırken, Pat;

—Tek başına çalışmaya devam edecek misin? diye sordu.

—Her zaman olduğundan, daha da kararlıyım.

—Öyleyse beni şehire kadar takip et, seni ilgilendireceğini sandığım bir şey buldum.

Önde Pat, ortada takipcim ve en arkada da ben yola koyulduk. Pat dürüst davranacağa benziyordu. Beni yem olarak kullanmasını umursamıyordum, şanslarımızın eşit olması için her zaman arkamda olacaktır. Beni mi yoksa şüphelileri mi korumayı düşünüyordu? Hiçbir şey bilmiyor ve ilgilenmiyordum.

Gazetedeki yazı daha etkisini göstermemişti. Katil korkup açık vermemişti, henüz. Aynasızları da hesaba katması gerektiğini ve meslekdaşlarının katilini ararken daha çabuk davrandıklarını biliyordu. Bir de ben vardım. Onun kara listesinde değildim, ama üzerimdeki şüphelerle

ilk sıraya geçmiştim.

Henüz Kines ve Kalecki alehinde bilgi toplayamamıştım. Her ikisi de Jack'i öldürme imkânına sahipti ve Kalecki olduğundan başka görünmeye çalışıyordu. Her zaman kirli işlerde parmağı olurdu. Kines'e gelince onun bu işteki yerini henüz bilmememe rağmen er veya geç öğrenecektim.

Pat sirenini hiç kullanmadan şehri geçti ve bürosunun yakınında arabalarımızı bıraktık. Çalışma masasına oturduktan sonra ağzına kadar dolu birer bardak konyak içerken, elde ettiğim bilgileri açıkladım. O anda Pat üzerinde Myrna Devlin yazılı bir dosya çıkardı.

Dosyada benim elime geçen bilgilerin yanı sıra yeni bilgiler de vardı.

—Pat bundan ne elde etmek istiyorsun? diye sordum. Şayet bu cinayetle Myrna Devlin arasında bir ilişki kuruyorsan sana yanlış iz üzerinde olduğunu söyleyeyim.

—Belki Mayk. Jack Myrna'yı intihardan caydırdığı zaman onu kötü durumda olan herhangi biri gibi tedavi etti. Onu hastahanenin özel bölümüne yatırdı, sonunda da aşık oldu. Kötü yönlerini iyi yönlerinden önce tanıdı, onu bu şartlarla sevmesi çok sağlam yapılı olmasındandı.

—Pat, anlamıyorsun. Myrna'yı da en az Jack kadar tanırım. Elektrikli sandalye için ilk adayın Myrna ise beni de karşında bulursun.

—Mayk sinirlenme. Bitirmedim. Kurtulduğu zaman Jack'ten o konuyu kurcalamayacağına dair söz almıştı.

—Biliyorum o sözü benim yanımda verdi ve sözünü daima tuttu. Ancak olay narkotik şubeye yansımıştı. Myrna tedavinin başında farkında olmadan bundan bahsetmişti. Bir steno bütün bu bilgileri kaydetmiş ve böylece şehir civarında tezgâh kuran büyük bir şebeke ortaya çıkarılmıştı. Son baskında bize tüm bilgileri verecek olan kişi kafasına bir kurşun yedi. Böylece olay çözülemedi.

—Pat, bunları bilmiyordum.

—Biliyorum. Armees'deydin. Bu işi çözmemiz bir yılı aldı. Şebeke birçok ülkede faaliyet gösteriyordu ve yandaşları bayram ediyorlardı. Myrna'dan hiç şüphelenme-

mişlerdi. Bir taşralı idi ve dairesini paylaştığı kadın onu ilaç kullanmaya alıştırmıştı. Bu kadın kokaini uyuşturucu ticareti yapan bir kişiden sağlıyordu. Koruyucu meleği ise şimdi Hudson Ossining'deki örgütünde sorumlu olan bir politikacıydı. Büyük şefi ise ne kimse görmüş ne de kimse tanıyordu. Bütün alışveriş yazışmayla yapılıyor, mallar koli ile gönderiliyor, ödemeler ise posta havalesi ile yapılıyordu.

Sözünü kesmeseydim hikâyeye devam edecekti.

—Pat dünya tersinedir, dedim. Genellikle müşteriler önceden para öder... ve hiçbir zaman kokaini alabileceklerinden emin olmazlar.

Pat bir sigara yaktı ve var gücüyle boyun eğdi.

—Hedefin tam ortasında olduğunu kabul etti. Olayı da güçleştiren buydu. Şu anda bile içinde örnekler olan birkaç tane uyuşturucu kutusu dağıtılmıştı. İşimiz amatörlerle değildi. Alıcılar çok düzenliydi ve kaynakta güçlüydü. Bazı alıcılardan tahrip edilmemiş kutuları topladık hepsinde başka damga vardı.

—Yeterli adamın varsa kolay.

—Kolinin yollandığı yerler uyuşturucu şebekesinin adamları tarafından çok iyi araştırılmıştı. Bu merkezlerin hepsine otobüs ve demir yolu vardı. Herhangi bir yolcu mektup kutusuna bu paketi atabilir bunu tesbit etmeye de imkanımız yetmezdi.

—Pat anlıyorum ama şebekenin üyeleri bu kadar dağılmışsa, Myrna ile Jack'in katili arasında ne ilişki var?

Pat meraklı meraklı bana baktı. Sonra gözleri boşluğa takıldı. Ciddi bir şekilde düşüncelere daldığını anlayacak kadar onu tanıyordum.

—Jack Myrna'ya verdiği sözü tuttu. Ancak sapına kadar aynasızdı. Dolandırıcılardan ve Myrna gibi birçok insanları zehirleyerek ceplerini şişiren serserilerden nefret ederdi.

—Ee? Ya sonra?

—Sonra mı? Myrna onu bize hiç bahsetmediği bir batağın içine farketmeden soktu. Birisi bildiklerinden korktuğu için bir daha ağzını hiç açılmamak üzere kapat-

maya karar vermiş olabilir.

Arkadaşım Pat'ın yanıldığını görmem beni hayal kırıklığına uğrattı.

—Jack'in mutlaka bir derdi vardı. Uzun zamandır bilmesine rağmen yakın zamanda önemini kavramış ve bu sebeple bize bahsetmemişti. Jack'in elde ettiği şey katil için çok önemli olmalı. Ancak evi aranmamış ve hiçbir şey çalınmamıştı değil mi?

Pat:

—Hayır, dedi.

—Öyleyse? Katile kaybolması gerektiğini kim haber vermiş olabilir? Bu haberi Myrna'nın vermiş olduğuna inanamam...

Kalktım, şapkamı aldıktan sonra kapıya yöneldim.

—Eyvallah arkadaşım. Masraflarımı ödemediler, fakat zaman kaybettirmelerine müsamaha etmeyeceğim ve seninle irtibat kuracağım.

—Ne kadarlık bir gecikmeyle?

—Senden önce katili bulmama yetecek kadar.

El salladıktan sonra cebimden kırılmış bir sigara çıkardım. Giriş katında on kadar sivil memurun sigara içtiği salondan geçerek bir köşeye saklandım. Sabah beni izleyen polis dışarı çıktı ve telaşlı bir havayla beni aramaya başladı. Dostça omuzuna vurdum düzeltiğim sigarayı göstererek:

—Ateşiniz var mı? diye sordum.

Pancar gibi kızardı ve ne diyeceğini kestiremedi.

—Hırsız-polis oynamayı bırakalım. İsterseniz benimle gelin, dedim.

—Tamam, diye homurdandı.

Ben direksiyona o da yanıma oturdu. Konuşmayı yönlendirmeye çalışıyordum ama o yaptığım hiçbir şakaya cevap vermiyordu. Broodway'den önce sola, sonra sağa sapıp mütevazi görünüşlü bir otelin önünde durdum. Birbirimizin peşi sıra camlı döner kapıya daldık. Ona bir tur daha atıp beni sokakta beklemesini söyledim. Ama aynasız turnikede kaldı. Eğildim ve arabamın kapısından kopardığım bir lastik parçası ile döner kapıyı sabitleştir-

dim. Camı yumruklarken karmakarışık küfürler savuruyordu. Beni yakalamak istiyorsa binanın çevresini dolaşıp arka kapıya koşmalıydı. Danışmadaki görevli bıyık altından gülüyordu. Bu kapıyı ilk kez böyle kullanmamıştım. Arabama binip hareket ettim. Kapıdan çıkan maden sesi bana bir conta almam gerektiğini hatırlattı. Bir dahaki sefere takip edilip edilmediğimi anlamam için aynanın da sağlam olması gerekiyordu.

IV. BÖLÜM

Duvarları zeytin yeşili renklerle boyalı, son moda ama narin eşyalarla dolu bekleme salonuna girdim. Gün ışığı girmeyen oda gizli ışıklandırmayla aydınlatılıyordu. Ses geçirmeyen kadife halı döşemeye insanın ayağı gömülüyordu.

Bitişik odadan çok sesli müzik duyuluyordu. Sekreter telefon açmasaydı rahat koltuğumda uyuyabilirdim.

Benim müşteri olmadığımı anlayan sekreter, uzamış sakalım ve garip elbiselerimle benden korkmuştu.

—Bayan Manning sizi kabul edecek. Lütfen içeri girin, dedi.

«Lütfen içeri girin»i biraz bastırarak söylemiş ve ben girerken de geriye çekilmişti.

—Korkma bebek ısırmam, bunların hepsi kimliğimi gizlemek için, dedim.

Kapıyı ittim ve içeri daldım.

Fotoğraftakinden çok daha nefis bir parçaydı. Masasında elini kavuşturmuş oturuyordu. Bir tablo kadar güzeldi. Beyaza yakın parlak sarı saçları lüle lüle omuzuna dökülüyor ve insanda yüzünü okşama arzusu uyandırıyordu. Fındık rengi gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerinin üzerindeki kaşlar, alnında düzgün iki yay gibiydi. Uzun siyah bir tunik dolgun göğüslerini örtmeye çalışıyordu. Vücudunun geri kalan kısmını masa kapattığı için göremiyordum.

Yüz ifademin değiştiğini sanmıyorum, ama kafamdan

geçenleri okuyabilse hakkımda dava açması içten bile değildi.

—Günaydın Bay Hammer, oturun dedi.

Tok sesini başka şartlarda duymak isterdim. Charlotte Manning'in nasıl başarılı olduğunu şimdi daha iyi anlamıştım. Çünkü cazibesi sayesinde herkesten istediğini öğrenebilirdi.

Yüzümü ona dönüp yakın bir yere oturdum. Nefis gözlerini gözlerime dikti.

—Buraya herhalde resmi bir görevle geldiniz.

—Tam manasıyla değil. Özel dedektifim.

—Oh!..

Sesinde ne bir şaşkınlık, ne de merak vardı.

—Bay Jack'in ölümü hakkında mı? diye sordu.

—Evet. Benim en iyi arkadaşımdı ve bu yüzden polisin yanısıra ben de tahkikat yapıyorum.

Beni bir süre süzdükten sonra gözleri parıldadı:

—Tabii. Gazetedeki açıklamanızı okudum. Sebeplerini araştırmaya çalıştım. Bu tür olaylara ilgi duyarım.

—Çıkardığınız sonuçlar neler?

Cevabı beni şaşkına çevirdi.

—Sizinle hemfikirim. Yalnız, halka ben böyle bir açıklama yapsam eski hocalarım beni kınarlardı.

Ne demek istediğini sezinlemiştim. Psikiyatrlar cinayetin şekli ne olursa olsun, katil bunu bir çılgınlık anında işler derlerdi.

—Size nasıl yardım edebilirim? diye sordu.

—Bazı şeyleri cevaplayarak. Dün Jack'e kaçta geldiniz?

—Saat 11'de, bir hastaya takılmıştım.

—Kaçta oradan kalktınız?

—Bire doğru, hep beraber kalktık.

—Sonra ne yaptınız?

—Esther ve Mary Bellemy ile Chicken Bar'a gittim. Orası saat ikide kapandığına göre ikiden biraz önce kalktık. Bellemy kardeşleri evlerine bıraktıktan sonra ikiyi çeyrek geçe evime gittim. İyi hatırlıyorum, çünkü yatmadan önce çalar saatimi ayarladım.

—Sizi evinize girerken gören oldu mu?

Bir kahkaha attı ve:

—Yargıç Attorney, diye cevapladı. Bir de oda hizmetçim. Üstümü örtmeye geldi. Uykusu hafiftir.

Gülmekten kendimi alamadım.

—Pat Chambers size geldi mi?

—Bu sabah erken saatte, diye gülerek cevapladı.

Bu gülüşle tepeden tırnağa titredim. Kadının cinsel cazibesi korkunçtu.

—Geldi, gördü ve gerekli bilgileri aldı, diye devam etti.

—Benden bahsetti mi? diye sordum.

—Hayır, işini bilen birisi ve onu çok sempatik buldum.

—Jack Williams ile ne zaman tanıştınız?

—Size anlatmamın gerekli olduğunu sanmıyorum.

—Şayet sizinle Myrna konusunda konuştuysa bana söyleyebilirsiniz, zira her şeyden haberdarım.

Açıklamam onu şaşırtmıştı. Çünkü Jack, Myrna'nın geçmişine ait hemen her şeyi gizlemişti.

—Peki öyleyse... Bir doktorun Myrna hakkındaki düşüncesinden bahsetti, diye söze başladı. Bir kokainman için aniden ve tamamen uyuşturucuyu bırakmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz. Gerilimi kontrol edilemez. Hasta çok büyük krizlerle karşı karşıya kalır. Uyuşturucu almadığında tüm sinir sistemi uyarılır. Ve doktor onun için hiçbir şey yapamaz. Bir çılgınlık anında hasta intihar edebilir. Tedavinin ilk bölümünde fikrini değiştirerek görevlilerden uyuşturucu ister. Zamanla gerilimi artar. Sonra, ya tamamen iyileşmiş ya da yaşayamayacak halde hücresinden çıkarılır. Myrna oradan tamamen iyileşmiş olarak çıktı. Ancak, sonradan bir sinir şoku geçirmiş. Jack beni çağırdı. Nekahet devresinde onunla ben alakâdar oldum. Fakat daha sonra, bazı mesleki sebeplerle onu ziyaret edemedim.

—Zannederim hepsi bu. Sizinle görüşmek istediğim bazı konular var, yalnız öncelikle ayrıntıları incelemem gerekiyor.

—Size söylediğim saatler gibi mi? Suçun işlendiği

zaman nerede olduğumu söylemem mi gerek? Eğer öyleyse hizmetçimi haftalık alışverişine çıkmadan yakalamanız gerek, diyerek dalga geçti.

Güldü. Bir daha böyle gülerse saldırıp öpebilirdim. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak kendime has bir şekilde sırıttım.

—Benim mesleğimde hiç kimseye güvenmemek gerekir, dedim.

Ayağa kalktı. Görüşmeye başladığımızdan beri beklediğim oldu. Artık tuniğinin diz kapağının altına inip inmediğini görebilmek için onu ayağa kaldırmam gerekmeyecekti.

—Erkekler arasındaki dostluk kadınlar arasındakinden daha güçlü galiba? dedi.

—Özellikle de, sizi kurtarmak için sağ kolunu feda eden bir arkadaş için.

Parlak alnında hafif bir kırışıklık belirdi.

—O sizdiniz demek! Jack sizden hep adınızı anmadan söz ederdi. Fakat, kolunu nasıl kaybettiğini hiç söylemedi. Bunu sonradan Myrna anlattı...

—Biz Jack ile savaştan önce de dosttuk. Onun için katilini bulmak istiyorum.

—Eminim ki bulacaksınız. Bütün kalbimle bunu diliyorum.

—Teşekkür ederim.

Bir an konuşmadan birbirimize baktık. Eski şapkamı alıp kafama geçirdim.

—Üzgünüm, şimdi gitmem gerek. Ama, sizi görmeye geleceğim.

Kapıya kadar beni geçirdi. Kuşkulu bir sesle:

—Yakında, değil mi? diye mırıldandı.

Merdivenden inerken gözünde parlayan ışıltıyı yanlış değerlendirmemiş olmayı diledim.

x

x x

—Bay Hammer mi? diye sordu zenci hizmetçi.

—Evet. Ne olmuş?

—Emniyetten birisi sizi öbür odada bekliyor. Lütfen

girin.

Pat pencerenin yanındaki rahat koltuğa gömülmüş beni bekliyordu.

—Günaydın, Mayk!

Şapkamı masaya bırakıp yanına çöktüm.

—Evet?

—Hikâyesi doğru. Geldiği saatte bir komşusu onu görmüş, ayrıca zenci hizmetçi de bunu doğruluyor.

Böylece biraz rahatladığımı itiraf etmeliydim.

—Er veya geç buraya geleceğini biliyordum. Sana bizim çocukları zıvanadan çıkarmamanı söylemek için bekledim, diye devam etti Pat.

—Zıvanadan çıkarmak mı? O beyinsizleri mi? Onları inlerine gönder sen ve varsa bana bir uzman yolla.

—Mayk, bu senin iyiliğin için.

—Kendimi koruyabileceğimi iyi bilirsin.

Pat oturduğu yerde gözlerini kapattı. Oda fazla büyük olmamasına rağmen Charlotte Manning'in bürosu gibi iyi döşenmişti. Kitapların durduğu rafın üzerindeki duvarda tablolar vardı. Kütüphanelerin birinde sadece psikolojik eserler duruyordu. Duvarlardan birinin ortasında çerçevelenmiş bir diploma göze çarpıyordu. Salonun öbür ucunda ise bir oda ile mutfak ve banyonun girişini görüyordum.

Charlotte Manning'in odasında olduğu gibi renkler uyumlu bir bütün oluşturmasa da, yine de dinlendiriciydi. Karşımdaki alçak divan yumuşak görünümüyle aklıma şeytanca fikirler getiriyordu. Fakat yapacak çok işimiz vardı. Pat'ı ayağımla dürttüm.

—Uyuklama moruk! Ödeyeceğin vergileri mi düşünüyorsun?

—Hiç de değil. Etrafı gör diye sana fırsat veriyorum. Hazırsan gidelim!

Kapıya yöneldiğimizde Kathy koşarak geldi. Kapıyı açtı. O sırada Charlotte Manning'in bahsettiği zili gördüm.

—Düğmeye basınca çalıyor mu?

—Evet beyim. Kapı açılınca da çalar.

—Niçin?

—Ben yoksam, Bayan Charlotte kapıya bakar. Eğer karanlık odada meşgulken birisi zile basarsa kapıyı açar ve zilin tekrar çalmasıyla konukların içeri girdiğini anlar. Böylece bir daha kapıya gitme zahmetinden kurtulur.

Pat ile bakıştık.

—Karanlık oda da nedir?

Kathy tam manasıyla sıçradı. Şaşkın bir tavırla:

—Tabii ki, fotoğraflarını bastığı yer, diye cevapladı.

Pat ve ben birer enayi olduğumuz kanısına vardık. Charlotte fotoğrafçılık da yapıyordu. Bir daha ki gelişim için iyi bir konuşma konusu olacaktı...

Aynı şey başkaları için de geçerliydi.

V. BÖLÜM

Pat ile karşıki barda birer bardak bira alıp oturduk. Bana herhangi bir şey bulup bulmadığımı sordu. Ben de olumsuz yanıt verdim.

—Ya sen, bir ipucu buldun mu? diye sordum.

—Hayır. Uzmanlara göre mermi yeni bir silahtan çıkmış. Ancak yapılan araştırmalarda yakın zamanda satılan 45'liklerden hiçbiri kullanılmamış.

—Silah eskiden satılmasına rağmen ilk defa şimdi kullanılmış olabilir, diye sürdürdüm.

—Araştırıyoruz. Şüphelilerin hiçbirinin tabancası yok.

—En azından resmi kayıtlarda.

—Bu bir olasılık. Ateşli silah bulmak zor değil.

—Ya susturucu? Katil bir acemi değil. Susturucu ve dumdum kurşunu kullanmış...

—Bu konuda bir şey bilmiyoruz. Bir tüfekten de sökülmüş olabilir. Bazı tüfeklerin susturucuları 45'liğe uyar.

Sessizce biralarımızı yudumlamaya koyulduk. Pat aniden:

—Hey Tanrım, az kalsın George Kalecki ile Hal Kines'in bu sabah taşındıklarını söylemeyi unutuyordum.

—Niçin?

—Geçen akşam, biri camdan Kalecki'ye ateş etmiş. Mermi kafasını sıyırmış. Yine bir 45'lik. Mermiyi inceleyip Jack'in vurulduğuyla karşılaştırdık. Silah aynı.

Bira boğazımda kaldı.

—Unutacaktın ha?

—Evet. Bir şey daha.

—Dahası da mı var?

—Senin ateş ettiğini sanmış.

Bardağı masaya bir indirdim, Pat havalandı.

—Vay it, vay!.. Bu sefer çok oldu.

—Yetti ama, Mayk. Sakin ol ve otur. Çevresi geniş herifin. Bizi senin hakkında araştırma yapmaya mecbur bıraktı. Elimizdeki kurşunlarını Kalecki'ye sıkılan kurşunla karşılaştırdık. Alakası yok tabii. Ayrıca, senin dün gece nerede olduğunu da biliyoruz.

Kan beynime hücum etti ve oturdum.

—Olayları ne kadar rahat anlatıyorsun. Şu anda Kalecki ve ortağı nerede oturuyor?

—Sokağın köşesinde Bellemy'lerin oturduğu binanın ikinci katında, diye sırıttı.

—Oraya gittin mi?

—İkizlere hayır. Ama George ve Hal'i aradım. George'a yaralama ve ateş edilme olayından dolayı, sana karşı kin beslememesini anlatmak istedim. Kolay inandı. Senin özel yöntemlerinden bahsedildiğini çok duymuş. Arada sırada kendince bunları dile getiriyor.

Barın önünde ayrıldıktan sonra, bana gösterdiği binaya doğru yola koyuldum. Benim katil olduğuma inanmadıklarına göre sonuna kadar gidebilirdim. Pat'ın suçsuzluğuma inanmasına tek sebep vardı. Katil ıskalamıştı. Ben ise attığımı vururdum.

Büyük bir ihtimalle Kalecki kapıcısına beni içeri bırakmamasını emretmişti. Dolayısıyla girişte bir kiracı gibi davranıp, asansörcüye beni üçüncü kata çıkarmasını söyleyecektim. Asansörcü zayıf ve alaycı bir tipti. Asansörde yalnızdık. Kabin durunca adama bir beş dolarlık gösterdim.

—Kalecki. George Kalecki. Bana daire numarasını söylersen bu banknot senin olur.

Beni tepeden tırnağa süzdü.

—Hammer denen kişi siz olmalısınız. Bir şey söylememem için bana verdiğinizin iki katını verdi.

Koltuğumun altından 45'liği çektim. Herifin gözleri faltaşı gibi açıldı.

—Hammer denen tip benim ve bana daire numarasını söylemezsen George'un verdiği onluk dişçi masrafına yetmeyecek.

Tabancanın namlusunu ağzına soktum.

—Ön cephede 206 No! diye haykırdı.

Banknotu kıvırıp açık ağzına soktuktan sonra tabancamı kılıfına geçirdim.

—Beni sakın unutma. Eğer çeneni sımsıkı kapamazsan karışmam.

Kekeleyerek:

—Pe... Pe... Peki efendim, diyebildi.

206 No'yu arayıp bulduktan sonra zili uzun süre çaldım. Cevap yok. Kulağımı kapıya yapıştırdım. İn boştu. İyice emin olabilmek için kapı altından bir kâğıt atıp bir kat aşağıya indim. Sonra ayakkabılarımı çıkarıp parmaklarımın ucuna basarak yine yukarı çıktım. Kâğıt yerli yerinde duruyordu.

Cebimden bir maymuncuk demeti çıkardım. Üçüncü kurcalayışımda kapı açıldı. Girdikten sonra sürgüyü ittim.

Daire döşeli kiralanmıştı. Şöminenin üzerinde duran Kalecki'nin fotoğrafı dışında özel hiç bir şeyi yoktu. Yatak odasına daldım. İki komodine karşın tek yatak vardı. Herhalde koyun koyuna yatıyorlardı. Onları kudurtmak için dün de aynı şeyi söylemiştim.

Yatağın altında bir valiz buldum, içinde altı gömlek ve iç çamaşırlarının yanı sıra iki yedek şarjörle çok güzel bir 45'lik vardı. Profesyonellerin kullandığı bu 45'liklere iki gündür adım başı rastlıyordum. Hey Tanrım, ne çağ! Namluya baktım, temizdi. Silah son haftalarda kullanılmamıştı.

Komodinin çekmecelerinden birinde Hal Kines'in Üniversite'de çeşitli spor dallarında çekilmiş bir fotoğraf albümü vardı. Albümde, değişik yaşlarda gösterişli kadınların birkaç fotoğrafı bulunuyordu. Bu tip erkeksi kadınlardan hiç hoşlanmam. Nihayet Kines ve Kalecki'nin

değişik ortamlarda birlikte çektirdikleri fotoğraflar. Hal ve George balıkta, kamp yaparken çadırlarının önünde ve bir mağazanın vitrini önünde.

Bir av köpeği gibi solurken durakladım. Bu resimde Hal bir kolejliden çok, önemli bir işadamına benziyordu. Ancak dikkatimi çeken bu değildi. Vitrinde güncel konuları kapsayan afişler vardı. Biri dikkatimi çekti. Morro Castle'in yanışını gösteriyordu. Morro Castle denizde yanalı 8 yıl olmuştu. Hal Kines ise şimdikinden daha yaşlı gösteriyordu.

Bu olay üstünde düşünecek vaktim olmadı. Asansör bu katta durmuştu. Kapıya gittim ve George Kalecki anahtarını kilide sokarken açtım. Sırıtarak:

—Gelsene George, dedim.

Şaşkınlıktan çok sinirlenmişti. Gerçekten ona benim ateş ettiğimi mi sanıyordu ne? Arkasında olan Hal kaçmaya hazırlandı. George soğukkanlılıkla:

—Bu kez de haneye tecavüz, diye söylendi.

—O! Kapat artık ve gir. Bu tartışma monotonlaşıyor.

Birbirlerinin peşi sıra yatak odasına girdiler. Kalecki kısa süre sonra hiddetten kızarmış bir halde çıktıysa da, ona konuşacak fırsatı vermedim.

—Bu silah kimin için? diye sordum.

—Sizin gibiler, penceremden beni vurmak isteyenler için, dedi. Ruhsatım var.

—Aksini iddia etmedim. Ama size, iyice düşünüp taşındıktan sonra kullanmanızı salık veririm.

—Sen dert etme. Kullanmadan önce sana haber veririm. Şimdi burada ne aradığını söyler misin?

—Sizi ıskalayan kurşun olayını öğrenmek istiyorum. Beni itham ettiniz ve bu da benim hoşuma gitmedi!

Cevap vermeden önce George bir sigara yakıp:

—Poliste dostunuz var. Onlara sorun, dedi.

—Bilgileri kaynağından elde etmek isterim, diye sözünü kestim. Eğer akıllıysanız canınızı yaktırmazsınız. Williams'ı öldüren ve sizi ıskalayan kurşunlar aynı 45'likten çıkmış. Oysa sizin de bildiğiniz gibi ben katili istiyorum. Birincisinde sizi ıskaladıysa ikincide ıskalamaz.

Çıkarlarınızı düşünmek size düşer.

Kalecki sigarayı ağzından çekti. Korku yüzünü kaplamıştı ve çok dalgındı. Bu durumunu gizlemeye çalışsa da tam başarılı olmuyordu.

—Durum şu dedi. Pencereye yakın bir yerde oturuyordum. Mermi iskemlenin sırtlığına saplandı. Yere yattım ve emekleyerek duvara kadar gittim.

—Niçin?

—Niçin mi? Tabii postu kurtarmak için. Herhalde ateş hattında kalmamı istemezdiniz değil mi?

Aşağılayıcı bakışlarından etkilenmiş gibi yaptım.

—George, niçin sana ateş ettiler? diye sordum bu kez.

Sinirli bir tavırla alnından akan teri sildi.

—Nereden bileyim? Farkında olmadan bir işte düşman kazanmış olabilirim.

—Güzel! Ancak bu düşman Jack Williams'ı da vurdu. Niçin ikiniz de onun listesindesiniz?

Korkudan titriyor ve bunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

—Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Düşünüyor, ancak bir sonuç bulamıyorum. Bu yüzden taşındım. Orada isteyen beni bulurdu, burada hiç olmazsa yalnız değilim.

Öne eğilip şöyle dedim:

—Düşün. Jack ile aranızda bir bağ var. Bu nedir? İkinizdeki ortak şey nedir? Şayet bunu cevaplayabilirsen katili yakalarım. Düşünmen için kafanı duvara mı vurayım?

Ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Genç değildi. Bir katilin listesine girmişti ve bu da onu korkudan çıldırtıyordu.

—Bilmiyorum. Jack'i çok kısa bir süredir tanıyorum. Hal benden daha iyi tanırdı. Onları Bayan Manning tanıştırmıştı. Bir şey bilsem bunu size memnuniyetle söyleyeceğim, anlıyorsun değil mi? Öldürülmeyi isteyeceğimi sanmıyorsunuz ya?

Bu sözler şimdiye kadar önemsemediğim bir konuyu hatırlattı. Hal Kines şöminenin yanında bir koltuğa uzan-

mıştı. Sigaranın dumanını içine çekiyor, sonra kuvvetle üflüyordu. Bu bir sporcunun çiğnediği kuralların en basitiydi. Ben hala o eski fotoğrafta olgun gibi gözüken bu toy adamı düşünüyordum. Yoksa resim, senelerden beri terkedilmiş bir dükkânın önünde mi çekilmişti?

—Peki Hal, şimdi de sen anlat bakalım.

—İlave edecek bir şeyim yok.

—Bayan Manning'i nasıl tanıdın?

—Ha!.. Okuldaki uygulamalı bir psikoloji konferansında. Benimle birlikte birçok öğrenciyi New York'daki kliniğe davet etti. O günden sonra da benimle ilgilendi ve öğrenimimde bana yardım etti.

Charlotte'un onunla ilgilenmesi için geçerli bir neden bulmuştum. Charlotte gibi bir kadın hoşuna giden her erkeği elde edebilirdi.

Devam ettim:

—Ya Jack? Onu ne zaman tanıdın?

—Kısa bir süre sonra. Bayan Manning tanıştırdı ve bir gece Myrna ile hep beraber onda akşam yemeği yedik. Daha sonra bir futbol maçı çıkışında karşılaştık. Sezonun son maçıydı. O gün bir kavgaya karıştık ve içkili bir lokantayı dağıttık. Jack oranın sahibini tanıyordu. Böylece, tutuklanmadan zararı ödeyerek paçayı kurtardık. Daha sonra, bir katilin ruhsal yanını incelerken birlikte olduk. Tek başıma giremeyeceğim yerlerde araştırma yapmamı sağladı ve böylece iyi dost olduk.

Hal Kines'in anlattıkları işime yaramadı. Jack de, ben de geveze değildik. Arkadaşlığımız ateş hattında, balistik grafikler ve kişilik fişleriyle uğraşırken gelişti. Tabii, birçok arkadaşından bahsetmişti. Myrna'yı iyi tanıyordum. Kalecki ile iş alanında karşılaşma fırsatını elde etmiştim. Bellemy kardeşleri ise gazetelerdeki resimlerinden tanıyordum. Onları birkaç kez görmüştüm.

Burada yapacak bir şeyim kalmamıştı. Şapkamı alıp çıktım. Her ikisi de bana gülegüle demediği için kapıyı mümkün olduğu kadar hızlı çarptım. Merdivende kendi kendime George'un o 45'liği nasıl edindiğini sordum. Bununla birlikte, Pat'a göre zanlıların hiçbirinin silahı

yoktu. Ama George'un 45'liğinin yanı sıra bir de silah taşıma ruhsatı vardı. Bunu nereden çıkarmıştı? Neyse, bundan böyle üzerinde 45'lik bir mermi olan ceset olursa, araştırmalara nereden başlayacağımı biliyordum.

İkiz Bellemy'ler beşinci katta oturuyorlardı. Daireleri Kalecki ile aynı hizadaydı. Kapıyı çaldım. Kapı aralandı. Emniyet zincirinin şıkırtısını duyduğumda kapının aralığında bir kadın yüzü gördüm.

—Ne istiyorsunuz? dedi.

—Bayan Bellemy mi? (Kafasını salladı). Ben özel dedektif Mayk Hammer. Jack Williams hakkında görüşmek istiyordum. Durumunuz uygun mu?

—Hem de nasıl!

Kapıyı tekrar kapayıp emniyet zincirini açtı. Beş saniye sonra kendimi kolları ve omuzları biraz adeleli, yanık tenli, atletik bir kadının önünde buldum. Charlotte Manning gibi onun da resimleri kendisine haksızlık ediyordu. Tanrım, bu iki kız niçin bekâr kalmıştı? En azından, çeyizinin kapayabileceği bir kusuru yoktu. Ona çırılçıplak sahip olmak, ya da özel olarak onu soymak zevkini tatmak isteyecek en az bir kişi tanıyordum... O da ben!

—Girmez misiniz?

—Teşekkür ederim.

George Kalecki'ninkine tıpatıp benzeyen dairede onu takip ettim. Puroların ağır kokusunu hafif bir parfüm kokusu örtüyordu. Odanın sonunda iki koltuk gördüm. Ben soldakine, o sağdakine oturduk.

—Evet. Ne öğrenmek istiyorsunuz? diye sordu.

—Önce sizleri karıştırmamak için adınızı söyler misiniz?

—Oh! Ben Mary'im. Esther alışverişe çıktı ve akşamdan önce dönmez.

—Bana bilgi verebileceğinizi tahmin ediyorum. Bay Chambers sizi aradı mı?

—Evet.

—Yaman herif! Jack'i çok önceden tanırsınız değil mi?

—Evet, çok önceden.

—Eğlence sırasında gözünüze bir şey çarpmadı mı?

—Hayır. Biraz içildi, biraz dans edildi. Jack havasında değildi. Onu birkaç kez Myrna ile ciddi ciddi konuşurken gördüm. Sonra, Bay Kines ile on beş dakika kadar mutfakta kaldılar. Çıktıklarında ikisi de kahkahalarla gülüyorlardı.

—Özel konuşmalar olmadı mı?

—Oh... hayır. Myrna ile Charlotte fısıldaşıyordu, ama erkekler onları ayırdı. Sanırım Myrna'nın evliliğinden bahsediyorlardı...

—Sonra?..

—Sonra, yuvalarımıza döndük. Kardeşimle ben her zamanki gibi anahtarı unuttuğumuzdan kapıyı açması için yöneticiyi çağırdık. Hemen yattık. Bir gazeteci görüşlerimizi sormak için telefon edinceye kadar da cinayetten haberimiz olmadı. Biz polisleri beklerken, bugün bir müdüre çıkageldi.

Kısa bir süre susup gelen sese kulak verdikten sonra:

—Özür dilerim, banyoda suyu açık bırakmışım, dedi.

Usulca sıvışıp banyoda yok oldu. Yoksa sağır mı oluyordum? Kulağım sağlam olmasına rağmen banyodan hiç su sesi gelmiyordu.

Rafın birinde duran dergileri karıştırarak vakit geçirdim. İlkinde hep moda resimleri vardı. Diğeri fotoromandı. Özel bir dedektifin iğfal ettikten sonra büyük şehirde terkettiği genç kızın hikâyesini anlatıyordu. Kız kendini metronun altına atmaya kalktığında hayırsever biri onu kurtarıyor ve saygıdeğer bir hanımefendi yapıyordu...

Mary Bellemy salona girdiğinde, tam evlenme iznini almak üzereydiler. Kafamı kaldırdım ve afalladım. Gri tayyörünü çıkarmış, üzerine açık saçlarının döküldüğü koyu renk bir sabahlık giymişti.

Pencerenin önünden geçerken gün ışığında içi göründü. Sabahlığın altına hiçbir şey giymemişti. Hiçbir şey! Geriye döndü, sırıttı ve yanıma oturdu.

—Sizi yalnız bıraktığım için üzgünüm, ama su uzun süre sıcak kalamazdı, dedi.

—Mühim değil. Kadınların büyük bir çoğunluğu günlerini orada geçiriyor.

Güldü.

—Ben onlardan değilim.

Bacak bacak üstüne atıp bir sigara almak için eğildi. Ben de baktım tabii ki! Kaybedecek zamanım yoktu. Charlotte'u daha sonra görmeğe karar verdim.

—Sigara?

—Teşekkür ederim.

Divana yayıldı ve sigarasının dumanını tavana doğru üfledi.

—Size daha başka nasıl yardımcı olabilirim? Kardeşimin adına da konuşabilirim, çünkü birlikte geldik. Siz de Bay Chambers'ın yaptığı gibi anlattıklarımın doğruluğunu kardeşimi sorgulayarak öğrenebilirsiniz.

—Gerekli değil. Bunlar sonraki ayrıntılar özellikle önemli. Şu son günlerde Jack ve diğerlerinde gözlemlediğiniz ruhsal durumlar? Hiçbir şey görmediniz mi? Ya da hiçbir şey sizi şaşırtmadı mı?

—Üzgünüm size bu konuda yardım edemeyeceğim. Çevremde olup bitenlere önem vermem ve kapı dinlemesini de sevmem. Kardeşimle yalnız yaşıyoruz. Şehirde kafamıza uygun birkaç kişi ile arkadaşlık ediyoruz, o kadar.

Bacaklarını altına alıp bana yüzünü döndü. Sabahlığın önü epeyce açılmıştı, ama kapamakta acele etmiyordu. Güzel göğüslerini görmemi umursamıyordu. Dudaklarımı yalayarak:

—Şehirde ne kadar kalacaksınız? diye sordum.

—Esther satın almaktan vazgeçinceye kadar. Hayatta en büyük merakı güzel elbiseler almak.

—Ya sizinki?

—Benim zevkim yaşamaktır.

On beş gün önce olsa, onu anlayamazdım. Ama şimdi anlıyordum. Bu kadın için ne zaman, ne de insanlar önemliydi.

—Söyler misiniz, sizi kardeşinizden nasıl ayırt ediyorlar? diye lafa girdim.

—Birimizin doğuştan sağ kalçasında bir leke var.

—Hanginizin?

—Niçin kendiniz bakmıyorsunuz?

Böylesine de ilk kez rastlıyordum, iyi mi?

—Şimdi işim var, bir daha ki sefere, diye geçiştirdim.

—Aptallaşma, dedi.

Gözlerini gözlerime dikmişti. Parlak menekşe rengi gözleri, aralık ağzı, nemli kırmızı dudakları tahrik ediciydi. Sabahlığı omuzlarından kaydığı halde kapatmaya yeltenmiyordu. Pembe ipek, bronz teniyle ilginç bir tezat oluşturuyordu. Nerede güneşleniyordu? Vücudunun her yeri yanmıştı ve hiç askı izi yoktu. Bacaklarını ayırdı, güneş çıplak baldırlarına temas ederken mutlu bir kedi gibi gerindi.

Nihayet ben de bir erkektim. Ona doğru eğildim. Kolları boynuma kenetlendi. Heyecandan kızışmış titriyordu. Dili, dilimi arıyordu. Elimi vücudunda gezdirirken zevkten titrediğini hissediyordum. Şimdi niçin evlenmediğini anlamıştım. Tek bir erkek onu tatmin etmezdi. Sabahlığını çıkartıp çıplak vücudunun her yerine baktıktan sonra divandan kalktım ve şapkamı aldım.

—Yakında görüşürüz. Doğuştan lekesi olan kardeşinizmiş, dedim.

Bana küfür edeceğini beklerken sadece alaycı bir gülüş duydum. Aynı şartlarda Pat'ın ne tepki göstereceğini bilmek isterdim. Aniden aklıma Pat takıldı. Beni oyalamak için Mary'i kasten mi karşıma çıkardı diye düşündüm. Eğer bu yavru aracılığıyla benimle dalga geçiyorsa, ben de 3. Cadde'de oturan ve polislerle cilveleşmeye hasta bir piliç tanıyordum...

Ama yine de, Mary beni beklemekle bir şey kaybetmezdi.

VI. BÖLÜM

Velda hâlâ bürodaydı. Işığı görünce aynanın önünde durarak ağzımı özenle sildim. Dikkatle ceketimin yakasıyla gömleğimi örttüm. Anlamadığım şey, ruj lekesinin erkeklerden güç çıkmasına rağmen kadınlardan kolayca nasıl çıktığıydı. Mary Bellemy'ye tekrar gidişimde makyajını silmesi için bez götürmem gerekecekti.

Cesaretimi toplayarak ıslık çala çala içeri daldım. Velda bana bakıp sert bir şekilde:

—Kulağının arkasında kalmış, dedi.

Velda ile bu gibi durumlarda tartışmamak daha iyiydi. Cevap vermeden büroma girdim. Bana yeni ütülenmiş bir gömlek ve kravat hazırladı. Velda'nın iyi yönleri vardır. Büroda yedek giyecek bulundurur, gerektiğinde hemen uzatırdı.

Lavaboya eğilip elimi, yüzümü yıkarken kravatımı çözüp gömleğimi çıkardım. Hayatımda düzgün kravat bağlamayı hiç beceremedim. Genellikle Velda bana yardım ederdi. Ama, sokak kapısının kapandığını duyunca ona belli bir süre bel bağlayamayacağımı anladım...

Aşağı inerken bara girdim ve garsona her on beş dakikada bana viski soda getirmesini söyledim. Çok eski müşterileri olduğum için bu onları şaşırtmadı.

Sonra cebimden bir liste çıkartarak Mary Bellemy'ye ayırdığım bölüme bir şeyler yazdım. Bir cinayet soruşturmasında en önemli şeyin kişilik araştırması olduğunu bildiğim için notların çoğu psikolojik karakterliydi. Ciddi bir

şey bulamamıştım. Muhtemel suçluların hepsi akla yatkın sebepler göstererek kendilerini temize çıkarmışlardı.

Polisin de boş durduğu söylenemezdi. Ve eğer onlara aramızdaki mesafeyi açma fırsatı verirsem, benden önce katili yakalarlardı. Şu ana kadar Pat, benden fazla bir şey yapmamıştı. Ve eminim, benden daha iyi bir sonuç da alamamıştı. Her ikimiz de cinayet sebebini araştırıyorduk. İster istemez, bir sebep olmalıydı. Bir cinayet kaza gibi değildir. Az da olsa düşünce gerektirir.

Zaman unsuruna gelince, Hal Kines ile Kalecki cinayeti işleyebilecek kadar zamana sahiptiler. Myrna için de aynı şey geçerliydi. Charlotte Manning'in ise kendi dışında birini katil sanmam için uğraşması hoşuma gitmiyordu. Geriye Bellemy'ler kalıyordu. Anahtarlarını unutup kapıcıyı uyandırmaları dönüş saatlerini doğruluyordu. Eğer bu önceden kurnazca hesaplanmış bir olaysa, onları tebrik ederim. Herhangi birine kardeşinin dışarı çıkıp çıkmadığını sormak boşunaydı. İkizlerin arasında her zaman olduğu gibi büyük bir işbirliği vardı. Şaşırtıcı olansa, yalan söyleyerek diğerinin yerine yemin etmekten çekinmemeleriydi.

Mary Bellemy bir isterik miydi? Gazetelerin de doğruladığı gibi, insanlardan kaçan iki kızkardeştiler. Bir an önce, doğuştan olan o izi görebilmek için Esther Bellemy ile tanışmalıydım.

Sonra, Kalecki'ye karşı düzenlenen cinayet girişimi vardı. Bu olayı fazla önemsememe rağmen, soruşturmayı o yönde geliştirmeye karar verdim. Hesabı isteyince garson kaşlarını çattı. Çünkü geleli henüz kırk beş dakika olmuştu.

Arabama atlayıp, Hi-Ho Kulüp'e gittim. Kulüp sağlık şartlarına uygun bir yer değildi, ama idarecisi olan zenciyi tanıyordum. Dört yıl önce, bir 45'likle ilgili soruşturmada bana yardım etmiş, ben de ondan rüşvet isteyen bir gangsteri çevresinden uzaklaştırarak ona olan borcumu ödemiştim. Bütün mahalle beni tanıdığı için kimse Sam'ı tedirgin etmek istemez. Faydalı yerlerle bağlantı kurmak her zaman için iyidir.

Şişko Sam elindeki ıslak peçeteyle beni içten bir tavırla selamladı. Elini sıkıp bir kadeh içki ısmarladım. Yanımda oturan sarışın melez bir herifle boyalı saçlı bir zenci Sam gelene kadar bana pis pis baktılar.

—Nasılsınız Bay Hammer? Sizi gördüğüme sevindim. Uzun süredir ortalıkta gözükmediniz.

Adım söylenince yanımdakiler kadehlerini alıp tezgâhtan uzaklaştı. Sam oraya bira içmeye gitmediğimi anlamıştı.

—Ne oldu Bay Hammer? Nasıl yardım edebilirim?

—Köşede, her zaman bahis yapılır mı Sam?

Ani bir bakışla etrafı taradı.

—Evet Bay Hammer, her yerde olduğu gibi. Ama niçin?

—En büyük patron hâlâ George Kalecki mi?

Sam kalın dudaklarını ısırdı. Biraz sinirliydi. Bana yardım etmekten kaçınmamasına rağmen, çok konuşmaktan da korkuyordu.

—Sam, cinayet söz konusu. Aynasızların sorguya çekmesini istemiyorsan, bana cevap ver.

Suratı kırıştı ve alnında kuşku belirtileri oluştu.

—Evet, Bay Hammer. Büyük patron Kalecki'dir, ama artık onu göremiyoruz. Aracılar geliyor.

—Bobo Happer onun hesabına mı çalışıyor? Burada mı?

—Burada, ama artık Kalecki adına çalışmıyor. Son aylarda arı yetiştiriciliğine başladı.

—Arılar!.. Bobo yarım bir insandı. İşte, hayatın insanı nerelere sürükleyebileceğine iyi bir örnek. Zekâsı ve bedeni on iki yaşındaki bir çocuk gibiydi. Bobo çocukluğundaki yetersiz beslenmeden dolayı iskelete benzerdi. Fakat çok iyi bir tipti. Ona kötülük yapsanız da arkadaşı olarak kalabilirsiniz. Herkes onun arkadaşıdır. Hatta kuşlar, hayvanlar, böcekler bile. Yıkılmış bir karınca yuvasının yanında onu karıncaların kötü yazgısı için ağlarken görmüşümdür. Şimdi ise, arı yetiştiriyordu!

—Sam, nerede o? Her zamanki gibi arka odada mı?

—Evet, en son gördüğümde arılar hakkında bir kitabı

karıştırıyordu.

Birayı kafama dikerken, bardağı benden önce bulaşıcı hastalıklı birinin kullanmamış olmasını diledim. Arka odaya geçtim. Sarışın melez ile zenci beni göz hapsinde tutuyordu.

Bobo bir köşeye büzülmüştü. Pencere parmaklıklıydı. Odayı sinek pislikleriyle dolu iki ampul aydınlatıyordu. Masanın altında eski el ilanlarından oluşma bir süprüntü yığını vardı.

Duvara birkaç raptiyeyle tutturulmuş porno fotoğraflar, üzerlerindeki toz tabakalarının altında kaybolmaya yüz tutmuştu. Bara açılan kapı tek çıkıştı. Sürgüyü çekmek istedim, ama yarısı kırıktı. Bunun üzerine kapıyı yavaşça kapattım.

Kendini okumaya kaptıran Bobo geldiğimi duymadı. Dudaklarından resimlerin altındaki yazıları hecelediği anlaşılıyordu. Omuzunun üzerinden bir süre ne okuduğuna baktıktan sonra ensesine tokatı patlattım.

—Ne o eski arkadaşlarınla selamı kestin mi?

İskemlesinden sıçradı, beni tanıyınca rahatlayıp sırıttı.

—Mayk Hammer. Ben de seni görmeyi istiyordum.

Cılız elini uzattı. Tokalaştık.

—Mayk, burada ne arıyorsun? Beni ziyarete mi geldin? Dur, sana bir iskemle bulayım.

İçki yasağı günlerinden kalma bir fıçı buldu. Bana onu öylesine büyük bir mutlulukla sundu ki, kabul etmek zorunda kaldım.

—Bobo, arı yetiştiriyormuşsun ha?

—Evet, nasıl yetiştirileceğini bu kitaptan öğreniyorum. İlginç olan da arıların beni tanıması. Elimi kovana sokunca gelip konuyorlar, hiçbir şey yapmıyorlar. Sana da gösteririm.

—Evet, çok şaşırtıcı. Ancak gerekli aletler çok pahalı değil mi?

—Pöh! Yumurta sandığından bir kovan yapıp boyadım. Kovanlarını seviyorlar. Zengin yetiştiricilerin arıları gibi kovanlarını terketmiyorlar. Ev sahibinin izniyle dama yerleştirdim. O arıları sevmiyor, ama verdiğim balı

beğendi. Arılarım için her türlü fedakârlığı yaparım.

Dünya onun için toz pembeydi. Mutluluktan uçuyordu. Başkalarına oranla hayattan yakınması için çok az sebep vardı. Ailesi ve evi yoktu, ama ev sahibesi arı yetiştirmesi için izin vermişti ya, yeterdi. Genellikle az konuşurdu. İçinden geldiği zaman da bir konu üzerinde saatlerce susmak bilmezdi.

—Bobo yeni bir iş bulduğunu öğrendim, dedim.

—Ha! Evet Mayk. Çok iyi bir iş. Ayak işlerine bakacağım.

—Zor değil mi?

—Oldukça. Alışveriş yapacağım. Paketleri taşıyıp yerleri süpüreceğim. Bazen Bay Didson bisikletini kullanmama izin veriyor. Çok eğleniyor, çok kişiyle tanışıyorum.

—Ücret iyi mi?

—Alışveriş başına çeyrek ya da yarım dolar. Park Avenue'deki zenginler beni tanımaya başladı bile. Geçen hafta on beş dolara yakın kazandım.

On beş dolar! Bu onun için iyi paraydı, çünkü basit bir hayatı vardı. Artık kendine saygı duyuyordu.

—Çok iyi Bobo. Bu işi nasıl buldun?

—İhtiyar Humpy'yi hatırlıyor musun?

Anlamıştım. Humpy ellilik bir kamburdu. Her gün Park Avenue'deki bürolara ayakkabı boyamaya giderdi. Birçok kez bana muhbirlik yapmıştı. Bir ya da iki dolar için her şeyi yapardı.

Bobo:

—İhtiyar Humpy veremdi. Dağa gitti. Buradaki işi de ben devraldım. Onun kadar iyi beceremiyorsam da insanlar bana güven duyup alışveriş yaptırıyorlar ve bahşiş veriyorlar. Her sabah erkenden onlara gidiyorum. Bu sabah gidemedim, çünkü bir kraliçe arı almak için birisiyle randevum vardı. Her kovana bir tane gerekirken onda iki tane var. Benden beş dolar istedi. Mayk, bu fiyatın çok olduğunu sanmıyorsun ya?

—Hayır Bobo. Kraliçe arıya hiç rastlamadım, ama her türün kraliçesinin çok pahalı olduğunu biliyorum. Peki

sen işi bırakınca Bay Kalecki ne dedi?

Bobo, beklediğim gibi korkmadı.

—Çok kibardı. Uzun süredir onunla çalıştığım için bir on dolarlık verdi ve ne zaman istersem işime dönebileceğimi söyledi.

Bu beni çok şaşırtmadı. Bobo yeni doğmuş bir bebek kadar dürüsttü. Oysa bahisçilerin ödedikleri haraç, aracılara çok cazip gelebilirdi. Fakat Bobo namussuz olamayacak kadar saftı.

—İyi ama, Kalecki adına çalışırken daha fazla kazanıyordun, dedim.

—Evet, Mayk. Ama bir gün gelecek, sadece arıcılıkla uğraşacağım. Aracılıktan çok para kazanılabilir. Belki de büyük bir arıcı olurum.

Arıcılık kelimesini söylerken mest oluyordu. Biraz sonra yüzü birden değişti. Gözleri salona geçişi sağlayan kapıya takılmıştı. Odada yalnız olmadığımızı anlamam için kapıya bakmam gerekmiyordu.

Boğazıma bir bıçak dayandı. Özellikle bilenmiş olmalıydı, çünkü ağzında biley taşının bıraktığı izler duruyordu. Sapını tutuşundan ise tecrübeli birisiyle başımın dertte olduğunu anladım.

Bobo'nun gözleri korkudan faltaşı gibi açıldı. Bağırmak için ağzını açtıysa da hiç sesi çıkmadı. Alnından, yanaklarından ter boşalmaya başladı. Saldırgan diğer eliyle ceketimin önünü açıp tabancamı aradı.

Yerden ayaklarımla kuvvet alarak kendimi adamın karnına doğru geriye attım. Yere düştük. Masa devrildi. Oturduğum fıçının yuvarlanıp duvara çarpmasıyla çıkan sesten adam şaşırdı. Silahlı kolunu kavrayıp çektim. Aynı anda, ucu demirli bir ayakkabının bana doğru savrulduğunu görünce tam anında yerimi değiştirdim. Kafamın birkaç santimetre ötesinden büyük bir karaltı geçti. Melezin kolunu itip zencinin ayağına sarıldım. İki saniye sonra, ter içinde ve leş gibi kokan iki hergeleye karşı ölüm kalım savaşı veriyordum.

Bıçak tekrar belirdi. Bileğine bir klé takıp sıktım. Tuhaf bir gürültüyle adaleleri yırtılıp kemikleri kırıldı.

Herif haykırarak bıçağı fırlattı. Başı öne eğik olan zenciye saldırmanın tam zamanıydı. Yerimden fırladım.

Kafasını ezmeme gerek yoktu. Ense köküne olanca gücümle bir tekme savurdum. Ayakkabımın burnu suratında patladı. Sersemlemiş bir halde duvara gitti ve yığıldı. Alt çenesindeki dişler dudağına saplanmıştı. İki dişi kırılmış, burnundan kan akmaya başlamıştı.

Sarışın kırık bileğini sol eliyle tutarak kalkmaya çalıştı. Ensesinden tutup kalkmasına yardım etim. Sonradan elimin tersiyle burnuna çaktım. Kemik kırılmıştı. Kan boşandı. Ayakta sallanıyordu. Bırakınca yere düştü.

Usulen üstünü aradım. Bazı kadın resimleri, on bir dolar ve Paris Postahanesi'ne ait alındı makbuzları çıktı. Zenciye yaklaşırken herif kirişi kırmaya kalktıysa da yumruğum suratına inince vazgeçti. Cebinde, ortasındaki deliğe çubuk takılmış bir jilet buldum. Bu çubuk, jilet iki parmak arasına sıkıştırılınca kaymasını önlüyor ve böylece karşısındakinin suratını dağıtmaya yetiyordu.

Bobo iskemlesinden kıpırdamamıştı. Şimdi yine yüzünde o mutlu gülüş belirmişti.

—Oh! Mayk, büyük adamsın. Senin gibi olmak isterdim, dedi.

Gömlek cebine beş dolar sıkıştırdım.

—Kraliçene bir kral al. Tekrar görüşürüz, dedim.

Bana saldıran iki kişiyi enselerinden tutup kapıya kadar sürükledim. Şişko Sam ve bir düzine müşteri bize baktı. Herkes sanki bir şeyler olmasını bekler gibiydi.

—Sam, bu iki maymunu niçin içeri saldın? dedim. Beni tanımış olman gerekirdi.

Sam sırıtarak:

—Uzun süredir burada eğlence olmamıştı Bay Hammer, karşılığını verdi. Sonra, müşterilere dönüp:

—Paraları çıkın, dedi.

Sam paraları toplarken ben de iki hergeleyi barın ortasına bıraktım. Bir dahaki bahiste kimse rakibime oynamayacaktı.

Sam'e eyvallah deyip çıkacağım sırada Bobo arka odadan fırladı. Beş doları bayrak gibi sallayarak:

—Hey Mayk! Bunu alamam, dedi. Çünkü kraliçe arının krala ihtiyacı yoktur.

—Bütün kraliçelerin krala ihtiyacı vardır, Bobo, dedim. İstersen Sam'e sor, o sana açıklar.

Bobo Sam'e doğru dönerken ben tüydüm. Adamcağız hayatının geri kalan kısmını doğru cevabı arayarak geçirecekti.

Eve dönmem, düşündüğümden daha uzun sürdü. Yol kalabalık olduğu için ancak altıya doğru gelebildim. Temiz gömleğim kan içinde kalmıştı. Neyseki, kendi kanım değildi. Binbir güçlükle bağladığım kravatım ise mahvolmuş, ceketimin cebi sökülmüştü. O pis saldırganları öldürmediğime pişmandım.

Önce sıcak, peşinden soğuk bir duş alıp tıraş oldum, dişlerimi fırçaladım. Tepeden tırnağa değişmiştim. Bir bayanı ziyarete giderken tabancalı olmak hoş bir şey değildi, ama koltuğumun altında 45'liğim olmadı mı da kendimi çıplak hissediyordum. Mekanizmasını kontrol edip yağladım ve kılıfına soktum. Terzim elbiselerimi özel olarak diktiği için tabancam üstümde olmadığı zamanlar ceket tam oturmuyordu.

Aynaya baktım. Ancak Velda olmayınca, kıyafetimin sosyetik bir geceye mi yoksa Medrano Sirki'ne mi uygun olduğunu anlayamıyordum. Şimdi Mary Bellemy'nin yaltaklanmalarına kayıtsız kalmanın pişmanlığını duyuyordum. Velda'nın beni ancak bir veya iki hafta terkedeceğini bildiğim halde onu temelli kaybetmekten korkuyordum. Hay aksi şeytan! Ahlak kurallarına niçin bu kadar sıkı sıkıya bağlıydı?

Arabam tekliyordu. Eski arkadaşlarımdan biri olan tamirci Henry'ye götürdüm. Bu arabayı seviyordu. Şasisini takviye etmiş ve elden düşme iyi bir motor takmıştı ona.

Dıştan tam bir hurdaydı, ama kusursuzdu. Hangi yolda olursa olsun, onunla her arabayı yakalayabilirdim. Tam bir sanat eseriydi.

Tek yönlü bir yola girip biraz ilerde, Charlotte'un evi önünde durdum. İlk karşılaşmamızdaki bakışı hâlâ aklım-

daydı. Evde yalnız olmasını diliyordum. Konuşma konusu bulmakta zorluk çekmezdik. Psikiyatr olduğuna göre diğerlerinden daha iyi gözlemciydi. Onun mesleğinde de benimkinde olduğu gibi her ayrıntının önemi vardır.

Aşağıdan zile bastım. Kapı açıldı ve girdim. Zenci hizmetçi manto ve şapkasını giymiş, beni eşikte bekliyordu. Görünce:

—Geldi Bayan Charlotte! diye bağırdı.

Charlotte Manning hoş bir sesle:

—Teşekkür ederim. Sinemaya gidebilirsin, diye cevapladı.

Kathy'yi başımla selamladıktan sonra bir kanepeye oturdum.

—Merhaba.

Birdenbire bana dostça uzatılan sıcacık eli tutup:

—Gerçekten beni mi bekliyordun? dedim.

—Geleceğinizden o kadar emindim ki, sizin için hazırlandım. Elbisemi nasıl buluyorsunuz?

Ayaklarının ucunda dönerken bana da yan gözle bakıyordu. Ünlü psikiyatr gitmiş, yerine genç ve nefis bir kadın gelmişti. Mavi jarse elbisesi ıslak bir kumaş gibi vücuduna yapışmış, tüm hatlarını ortaya koymuştu. Sarı saçları gözlerindeki ateşi bastırmak istercesine omuzlarında parlıyordu.

Profesyonel manken gibi odada yürüdü. İlk görüşmemizden çok daha zayıf, uzun boylu, geniş omuzlu ve de güzeldi. Göğüsleri hiçbir sütyenin kapatamayacağı kadar büyük ve dikkat çekiciydi. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla boyu benimki kadardı.

—Beğendin mi? diye tekrarladı.

—Hem de nasıl! Bana bir şeyi hatırlattın.

—Neyi?

—İşkence aletini.

—Yo! Şaka yapıyorsun.

—Hiç de değil. Mesela, uzun zamandır kadın görmemiş birinin önünde böyle yürümen işkencenin kralıdır...

Katıla katıla güldü. Saldırıp göğüslerine yumulmamak için kendimi zor tuttum. Elimden yakalayıp beni

mutfağa sürükledi. İki kişilik sofrada kızarmış tavuk ve patates bizi bekliyordu.

—Oturup yiyelim. Yemek bir saattir hazır.

Oturdum, büyülenmiştim. Bu kız ya Myrna'dan zevklerimi ve zayıf yönlerimi öğrenmişti, ya da psikiyatr olarak tahmin etmişti.

Fırında tavuk ve patates kızartması en sevdiğim yemekti.

Masaya otururken:

—Charlotte, korkarım ki bu yemek beni baştan çıkaracak, dedim. Ama yine de yiyeceğim.

Charlotte kenarı kırmızı işli önlüğünü beline bağlayarak:

—Kuşkulanmakta haklısınız, dedi.

Ağzım tavukla doluyken:

—Yani? dedim.

Oturdu ve:

—Yüzlerce müşterim var, diye söze başladı. Bunun ilginç yanı ise hepsinin erkek olması. Kişiliksiz ve küçük adamlar. Dar kafalılar. İnsanın çevresindeki tipler böyle olunca, gerçek bir erkeğe rastlandığında ancak rahat nefes alınıyor, dedi.

—Teşekkür ederim.

—Teşhisimi koymak için sizi uzun süre görmem gerekmedi. Büroma girdiğinizde ne yaptığını bilen bir insan olduğunuzu anladım. Gerek fizik, gerekse ahlak bakımından mükemmelsiniz. Hiçbir kötü tarafınız yok.

—Ancak bir saplantım var, diye kestim. Öldürmek amacıyla bir katil arıyorum.

Tavuğun budunu koparırken bana bir an baktı ve sırıttı:

—Bu iyi bir saplantı. Ama şimdi yiyin!

Herhalde tabakta birden çok tavuk olmalıydı çünkü aniden tabağımın kemikle dolduğunu gördüm. Tatlı ve ikinci kahveden sonra iskemleye yayıldım. Tıka basa yemiş bir obur gibi mutluydum.

—Ahçın harikalar yaratmış, dedim.

—Ahçı mı? Yok canım! Her şeyi ben hazırladım.

—Eğer bir gün evlenmeye karar verirsen, hiç koca sıkıntısı çekmezsin.

Bulaşıktan sonra salona geçtik. Charlotte koltuğa oturdu, ben de divana yayıldım. Sigara yaktık. Gülerek bana:

—Sevgili Bay Hammer, dedi. Artık ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim? Başka sorularınız var mı?

—Var ya! dedim. Bunun için bana kızma. Gelişimin iki nedeni vardı. Bunlardan biri seni bürodaki ciddi ortamdan uzakta görebilmekti. Ama bugün olanları da hiç beklemiyordum. İkincisi de, psikiyatr gözüyle Jack'in ölümü hakkındaki düşünceni öğrenmek istiyorum.

—Benden istediklerinizi daha açıkca anlatırsanız, belki size yardım edebilirim.

—Ayrıntıları istiyorum. Jack'i toplantıdaki konuklardan birinin öldürmüş olması akla yakın. Ama başka birisi de yapmış olabilir bunu. Bazı kişilik araştırmaları yaptım ve bulduklarım beni tatmin etmedi. Cinayet sebebini anlayamadım. Senden bu konuda mesleki düşüncelerini istiyorum. Sana göre bu cinayeti kim işlemiş olabilir?

Charlotte bir nefes daha çektikten sonra sigarasını söndürdü. Yüzünden derin düşüncelere daldığını anlıyordum. Nihayet:

—Sorduğunuz şey basit değil. Bir insanı yargılamak için on iki jüri üyesine, bir yargıca, saatlere, hatta günlere ihtiyaç vardır. Sizi gördüğüm an kişiliğinizi araştırmadan edemedim. Kim olduğunuzu bilmek istedim. Zor olmadı. İsminiz gazetelere geçmişti. Sizi tanıyan ve seven çok kişi buldum. Ben de onlar gibi düşünüyorum. Ama, hayatınız boyunca böyle kaba kuvvetle hakimiyet kurmasaydınız daha iyi olurdu. Size anlatacağım ayrıntılardan belki yararlanabilirsiniz. Benim de iç çatışmalarım ve çelişkilerimin olduğunu biliyorsunuz. Bir kimse diğerinden nefret ediyorsa, bu nefretin sebeplerini bulur, mantıklı düşünmesine yardım ederim. Eğer bu kin, cinayet işleyecek kadar büyükse, onu vazgeçirmeye çalışırım. Ama, katilin kim olduğunu bilemem.

Onu dikkatle dinledim. Ne demek istediğini anlamış-

tım.

—Gördüklerinizi anlatın öyleyse.

—Fazla bir şey yok. Jack bir haftadır sinirliydi. Onu ihtar ettiğimde, güldü ve sivil hayata tekrar alışmaya çalıştığını söyledi. Bu bana normal gelmişti. Tek kolunu kaybettikten sonra günlük hayata alışması kolay değildi. O gece de sinirleri gergindi. İşin tuhafı, bunun nedeni Myrna idi sanırım. Bana göre onun da bazı kuşkuları vardı. İkisi de bunu ellerinden geldiğince saklamaya çalışmalarına rağmen küçük bir olayda açık veriyorlardı. Kırılan bir bardak bile gerilim yaratıyordu. Bay Kalecki'ye gelince, başta o da keyifsizdi. Hal Kines'a birkaç kez ağzının payını verdi ve Mary Bellemy'ye terbiyesizce bağırdı.

—Ne zaman?

—Dans ederken. Kızın ne dediğini bilmiyorum, ama onun cevabını iyi duydum. Şuna benzer bir şey dedi: «Beni bırak, bebeğim. Şansını başkasında dene.» Dans biter bitmez onu diğerlerinin yanına bıraktı.

Gülüyordum. Charlotte soru sorarcasına baktı.

—Mary Bellemy, George'a uygunsuz bir teklifte bulunmuştur. Mary isterik bir kadın, George ise yaşlandı. Kızgınlığı ondandır, dedim.

—Nereden biliyorsunuz?

Her zamanki sıcak sesi şimdi buz gibiydi.

—Her ne düşünüyorsan, yanılıyorsun. Benimle yatmak istemesine istedi, ama ben kabul etmedim.

—O anda mı kabul etmediniz?

—Ne o an, ne de sonra. Ben işime bakarım, bana tepside sunulana değil...

—Bunu aklımdan çıkarmayacağım. Mary'nin böyle biri olduğunu tahmin ediyordum, ama alt tarafı toplantı arkadaşıydık. Gitmeye hazırlanırken Jack yanıma gelip hafta içinde beraber olmamızı istedi. Beni çağırdıkları için diğerlerinin yanına döndüm ve bir daha da onu göremedim...

Öğrendiklerimle olay arasında bağlantı kurmak istedim, ama beceremedim. Demek o akşam Jack ve Myrna sinirliydi. Belki de aynı sebeplerle. George Kalecki de

keyifsizdi...

—Ne düşünüyorsunuz? diye sordu Charlotte.

—Hiçbir şey.

Gelip yanıma oturdu. Elimi tuttu.

—Mayk, bana bir konuda söz verin. Sizden bu işi polise bırakmanızı istemeyeceğim, ama dikkatli olacağınıza söz verin.

İkinci görüşüm olmasına rağmen, sanki onu çok uzun süredir tanıyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Eli avucumdaydı ve titriyordu. Kalbim duracakmış gibi çarpmaya başladı.

—Dikkatli olacağım, söz veriyorum. Niçin bu kadar üzülüyorsun?

—Niçin mi? İşte nedeni!..

Bana doğru eğildi ve dudaklarımdan öptü. Kollarından tuttum, canını acıtıncaya kadar sıktım ama uzaklaşmadı. Benden ayrıldığında gözlerinin içi gülüyordu. Kolundaki izleri görüp güldü ve:

—Mayk, nefretiniz kadar sevginiz de güçlü, dedi.

Fikrimi değiştirip onu kollarımın arasına aldım. Bu seferki öpüşme ilkinden uzun sürdü. Bu öpücüğü hiç unutmayacaktım. Dudaklarımı boynuna, boynundan göğüslerine kaydırdım.

Bu tahminimden de güzel bir şeydi. Kolunu belime dolamıştı. Yanak yanağa otururken:

—Şimdi gitmem gerek. Eğer biraz daha kalırsam hiç gidemem. Bir dahaki sefere daha uzun kalacağım, dedim.

Başını kaldırdı, onu burnundan öptüm.

—Anlıyorum. Ama beni arzuladığın zaman yanında olacağım. Habersiz de olsa gel ve beni al. Seni bekleyeceğim.

Çekinerek onu yeniden öptüm. Şapkamı uzatırken saçımı düzeltti.

—Güle güle Mayk.

—Hoşça kal, Charlotte. Nefis bir kadınla harika bir gece geçirdim.

Merdivenden paldır küldür indim. Arabamı bıraktığım yeri hatırlamaya çalıştım. Yüzünden, tapılacak vücu-

dundan, güçlü gözlerinden ve öpüşlerindeki ihtirastan başka bir şey düşünemiyordum. Broodway'de durup kafamı toplamak için bir bardak bira yuvarladım. Onu aklımdan silemiyordum. Eve gidip yorgun bir halde kendimi yatağa attım.

VII. BÖLÜM

Her zamankinden daha erken uyandım. Duş alıp tıraş oldum. Kahvaltımı ettikten sonra bir fincan kahve doldurdum. Temizleyicinin çırağı elbisemi getirdiğinde üçüncü fincanı içiyordum. Ağır ağır giyindikten sonra büroma telefon ettim.

—Günaydın. Özel dedektif Mayk Hammer'in bürosu.

—Günaydın Velda. Ben Mayk.

—Ya?

—Temizleyiciye ruj lekesini temizlettim, yavrum. Sinirlenme artık. Beni bu kadar sıkıştırırsan nasıl çalışabilirim?

Sakin bir sesle:

—Nasıl olsa beni iplediğin yok. Derdin ne şimdi?

—Telefon eden oldu mu?

—Hayır.

—Haber getiren?

—Hayır.

—Ziyaretçi?

—Hayır.

—Söyleyeceğin bir şey yok mu?

—Hayır.

—Benimle evlenir misin?

—Hayır.

—Öyleyse hoşça kal, Velda.

—Evlenmek mi? Alo Mayk... Hey bir dakika bekle... Mayk... Mayk! Alo!..

Mutlu bir şekilde telefonu kapattım. Bir dahaki sefere benimle böyle ters konuşmadan önce iyice düşünecekti. Aynı numarayı tekrarlamamalıydım. Çünkü ikinci kez aynı hataya düşmezdi ve bu da benim bekârlığımın sonu olurdu.

Jack'in dairesi mühürlüydü. Yargıç Attorney ile başımın belaya girmesini istemiyordum. Başka bir yol ararken arkadaki binadan banyoya açılan havalandırma boşluğu aklıma geldi. Kafamda bir plan yapıp binaya girdim ve zili çaldım. Yaşını tam kestiremediğim birisi kapıyı açtı. Kimliğimi gösterip:

—Polis, diye bağırdım.

Geçmem için bana yol açarken hiçbir şey sormadı. Evine polis girdiğinde korkan saygıdeğer vatandaşlardan biriydi. Bunu yüzünden anlamıştım.

—Evvelki akşam öldürülen Jack Williams'ın dairesine buradan nasıl geçilebileceğini araştırıyorum. Sizin dairenizdeki pencerelerden biri onun banyosuna bakıyor değil mi?

—Eh... Evet. Ancak haberimiz olmadan buradan kimse geçemez.

—Sorun o değil bayım. Birisi çatıdan bir iple inmiş olabilir. Bu camın dışarı açılıp açılmadığını görmek istiyorum.

—Tabii, anlıyorum. Bu taraftan, diye iç geçirdi.

Yatak odasının kapısından bir kadın başı uzanıp:

—Ne oluyor John? diye sordu.

John kasılarak:

—Polis! Yardım etmemi istiyorlar, dedi.

Banyonun penceresini açana kadar yanımdan ayrılmadı. Benim işim bunlar gibi namuslu insanlara göre değildi. Pencereyi açmamla kabarmış boyalar ve paslar dökülmeye başladı.

Jack'in penceresi tam karşıdaydı. Havalandırma boşluğu en fazla bir metre enindeydi. Adamcağız beni kemerimden tuttu, pervaza tırmandım. İleri doğru eğildiğimde adam öyle bir çığlık attı ki, karısı hemen damladı. Ellerimi karşı duvara koyduktan sonra, banyo penceresini açıp

içeri daldım. Her şey yerli yerindeydi. Jack'in cesedinin izi yere çizilmişti. Parmak izi servisinin kullandığı toz, eşyaların dörtte üçünde hâlâ duruyordu. Takma kolu her zamanki yerindeydi. Tabancası alınmıştı, ama kılıfında Pat'ın şu notunu buldum:

«Tabanca konusunda sinirlenme Mayk, onu ben aldım.»

Yaman herifti şu Pat. Mühürleri sökmeden bir giriş yolu bulacağıma emindi. Nota şunları ekledim:

«Sağol dostum. Sinirlenmeyeceğim, Mayk.» Sonra yerine bıraktım.

Şüphesiz polis bütün daireyi aramıştı. Jack hakkındaki bilgilerime dayanarak dikkatli olursam bazı ipuçları bulabilirdim.

Araştırmaya salondan başladım. İskemleleri, kanapenin yastıklarını ve halının püsküllerini inceledim. Radyonun içine bakılmadığı, kalın toz yığınından belli oluyordu. Kitaplarda hiçbir kâğıt yoktu. Eğer bulunduysa da şu anda Pat'tadır.

Banyoda da bir şey yoktu. Yatak odasındaki şilteleri kaldırıp dikişlerini kontrol ettim. Jack'in her zaman gece lambasının durduğu masaya bıraktığı gazeteyi polis almış olmalıydı. Güneşlikleri indirip orada herhangi bir kâğıt olup olmadığına baktım. Bir şey yoktu. Eğer Jack büyük bir iş peşindeyse bir şey bırakmış olmalıydı, mesela bir not defteri, bir...

Polis Jack'e ait küçük bir not defteri bulmuş muydu? Komodinin çekmecelerini açıp iç çamaşırları, çorapları didik didik ettim... Bir şey yoktu.

Aşağıdaki çekmeceyi açarken kravat arkaya düştü. Onu alabilmek için çekmeceyi tamamen çıkardım. Arkadaki kontrplakta duran kravatın yanında Jack'in ajandası gözüme çarptı.

Ajandayı cebime soktuktan sonra, çabucak etrafı toparladım. Adam beni ihbar etmişse Pat'ın adamlarından birine enselenebilirdim.

Banyosunun penceresinde sakin sakin beni bekleyen evsahibini gördüm. Duvarları ve yağmur oluklarını iyice

inceledim ve içeri girdim.

—Bir şey bulabildiniz mi? diye sordu.

—Şu an için hiçbir şey. Diğer pencerelere de göz attım, ama hiçbiri açılmamış.

Bir süre daha duvara bakarak vakit geçirdim.

—Sebepsiz bir cinayet. Yine sizin evden çıkacağım.

—Tabii. Bu taraftan.

Beni kapıya götürürken:

—Müfettiş bey, her zaman emrinizdeyim, dedi. Size yardım etmek benim için büyük bir zevktir.

x

x x

Büroma girerken cebimden ajandayı çıkardım. Velda daktilosunu bir ara bırakarak:

—Mayk, diye seslendi. O nedir?

Durumu özetleyip ajandanın ilk sayfasını açtım. Bazı isimlerin üstlerinin çizildiği bir liste vardı. Sonraki sayfalarda bazı eski olaylar hakkındaki bilgiler, varsayımlar ve muhtemel çözümler yer alıyordu. Bunlarda da çizilmişti.

Ajandanın ortalarındakiler ise çizilmemişti. Velda'ya benim fişlerimle karşılaştırması için bir sayfasını koparıp verdim. Araştırdıktan sonra, «yapılacak işleri sıralamış» diye cevap verdi. Şüphesiz bunlar Jack'in askerlik dönüşü yapacağı şeylerdi.

Şu ana kadar elle tutulur bir şey yoktu. Terhis gününün tarihini taşıyan sayfaya Jack «Gel teskere, gel» yazmıştı. Bir sonraki sayfada ise dana eti tarifi vardı. Başka bir sayfa rakamlarla doluydu. Buraya kazancıyla harcamalarını yazdığı belliydi. Daha sonraki kısa notta ise, «Eileen Vickers. Ailesi Poughkeepsie'de» yazıyordu.

Jack, Poughkeepsie'de doğmuş ve koleje girene kadar da orada oturmuştu. Eileen Vickers birkaç yıl sonra tekrar karşılaştığı dostlarından biri olmalıydı. Sonraki sayfalarda bir sigorta sözleşmesiyle ilgili bilgiler vardı. Daha sonra da Eileen Vickers'in adına rastlanıyor ve şöyle devam ediyordu:

«E.V. görüldü. Ailesine telefon edilecek.»

Tarih Jack'in ölümünden on beş gün önceydi.

Beş sayfa sonraysa şunlar yazılıydı:

«R.H. Vickers, c/o Halper. Pough. 221. 6 saat sonra telefon edilecek.»

Altında ise:

«E.V. diğer adı Mary Wright. Adresi bilinmiyor. Araştırılacak» yazıyordu.

Bu karmaşık notlar arasında bir ilişki kurmaya çalıştım. Jack bir dostuna rastlamış ve ondan kızın ailesinin Poughkeepsie'de oturduğunu öğrenmişti. Yemek saati onlara, «Halper» adlı birine telefon edip soruşturma yapmıştı. Eileen Vickers'in sahte bir ad kullandığını ve belli bir adresi olmadığını öğrenmişti.

Devam ettim.

«E.V.'ye tekrar telefon edilecek. Sinirli bir ortam. Ayın 29'unda 36904 basılacak.»

—Ayın 29'undaydık.

Kısa bir not son sayfayı kaplamıştı.

«C.M'ye ne yapabileceği sorulacak.»

C.M. yani Charlotte Manning. Bu, bana söylediklerini doğruluyordu. Hafta içinde Jack onu görmek istemiş, ancak bu görüşmeleri tasarı halinde kalmıştı.

Telefon ahizesini kaldırıp Poughkeepsie 221'i istedim. Birkaç tıkırtıdan sonra yorgun bir ses «Alo» dedi.

—Alo, Bay Vickers mi?

—Hayır, ben Bay Halper. Bay Vickers henüz gelmedi. Ona ileteceğiniz bir şey mi vardı?

—Şey... Onun New York'ta bir kızı olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Ben...

—Bay Vickers'e bundan bahsetmemek daha iyi. Kiminle görüşüyorum?

—Mayk Hammer, özel dedektif. Polisle bir cinayet hakkında işbirliği yapıyorum ve Bay Vickers'in kızının da bu işte parmağı olabilir. Bana bu konuda bilgi verebilir misiniz?

Halper bir süre tereddüt ettikten sonra şöyle devam etti:

—Bay Vickers kızını kolejden beri görmüyor. Bir adamın metresi olup evi terketti. Bay Vickers çok kuralcıdır.

Artık onun için kızı ölmüş sayılır.

Ona teşekkür edip Velda'ya döndüm. Kaşlarımı çatmış Jack'in ajandasındaki 36904 sayısını düşünüyordum.

—Mayk, dedi.

—Ne var?

—Bunun ne olduğunu biliyor musun?

Numaraya baktım. İlk önce polisteki resmi dosyalardan birinin numarası sandım. Bu numarayı bir yerden tanıyordum.

—Bir yerlerde gördüğümü sanıyorum. Bu numara...

—Bu şekilde mi? diye sözümü kesip bir kâğıda XX 36904 yazdı.

—Vay canına! Bir telefon numarası!

—Tamamiyle. X'lerin yerine gerekli harfleri koy, aradığını bulacaksın.

Hemen dosyamın üzerine kapandım. Bu numarayı daha önceden gördüğümü biliyordum. Birkaç gün önce kıçına tekme attığım bir veletin satmaya çalıştığı kartın arkasında görmüştüm. Böyle belgeleri sakladığım dosyayı getirip içinden o kartı çıkardım.

—İşte, diye haykırdım.

Kartta:

«Dans etmesini öğrenin. Yirmi güzel kız size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır» yazıyordu.

Jack'in yazdığı bir telefon numarasıydı: LO 36904. LO, Eileen demekti. Velda elimden kartı alıp okudu.

—Mayk, bu ne? dedi.

—Bir randevuevinin telefonu. Yanılmıyorsam Eileen Vickers'i orada bulacağım.

Elimi ahizeye götürdüm. Velda bana engel olmak istedi.

—Hayır, oraya gidemezsin! dedi.

—Niçin?

Gururu kırılmış gibi:

—Mayk, diye bağırdı.

—Velda, Tanrı aşkına! Aptala benziyor muyum? Kötü kadınlara takılan saf çocukların başlarına neler geldiğini ordudaki filmlerde gördükten sonra büyük annemi öp-

meye korkar oldum.

—Tamam. Ne istersen yap. Mayk Hammer, ya bana numara yapmayı bırakırsın ya da yeni bir sekreter ararsın.

Sırıtıp saçlarını okşadım ve numarayı çevirdim.

—Buyrun?

Bu lafın arkasında ellilik, sahte ve yarı çıplak bir sarışının varolduğuna kalıbımı basardım.

—Alo, bu akşama boş mal var mı?

—Kiminle görüşüyorum?

—Pete Sterling. Adresinizi zirzopun teki verdi.

—Dokuzdan önce gelin, yoksa eğlencenin başını kaçırırsınız. Bütün gece için mi?

—Belki. Tüm gecelik olarak hesaplayın. Duruma göre karar vereceğim.

Velda'ya göz ucuyla baktım. Bunu hiç de gülünç bulmuyordu.

—Akşama görüşürüz. Para yanınızda olsun. Kapıyı üç uzun bir kısa çalın.

—Anladım.

Telefonu kapadım.

Velda'nın gözleri dolmuştu ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ona sarıldım ve kendime doğru çektim.

—Hadi tatlım, her şeyi olduğu gibi kabullenmezsem hiçbir şey yapamam, dedim.

—Oraya gitmen gerekmez.

—Sorun o değil, bebeğim. Oralara gidecek kadar düşmedim. Eğer istesem gecelerimi dolduracak epeyce kadın tanıyorum.

Ellerini karnıma dayayıp beni geri itti.

—Kimden bahsediyorsun? Seni en iyi arkadaşıma bırakmayacağım. Oh! Mayk, özür dilerim. Ne dediğimi bilmiyorum. Her şeye rağmen, ben sadece sekreterinim...

—Sekreter mi? Sen olmasaydın ne yapardım bilmem. Şimdi de büyük şefin emirleri: Evde de, burada da olsan, telefona yakın otur. Sana ihtiyacım olabilir.

Velda gülümsedi.

—Tamam ben onlarla ilgilenirim. Sen kendine dikkat et. Güle güle!

Masamı toplamaya koyuldu.
Tüydüm.

VIII. BÖLÜM

İşe, Pat'a telefon etmekle başladım. Ne yaptığımı sordu. Kim olduğunu öğrenmeden ona Eileen Vickers'den bahsetmeye niyetim olmadığı için cevap vermedim. Defterde bulduğum telefon numaralarına randevuevininkini de ekleyip bana adreslerini vermesini istedim. Teşekkür edip telefonu kapadıktan sonra onları rehberdekilerle karşılaştırdım. Bütün adresler doğruydu. Yeni bir karara kadar, Pat oyunu açık oynamaya niyetliydi. Eğer bu listeye burnunu sokmaya kalkarsa, çok vakit kaybederdi.

Bu kez arabamı baskın yapacağım yerden daha uzağa bıraktım. Söz konusu ev, kahverengi taştan yapılmış üç katlı ve kendi gibi sevimsiz iki binanın arasındaydı. Evi bir süre gözetledim. Ne giren vardı, ne de çıkan. Üçüncü katta hafif bir ışık yanıyordu, ama perdede hiçbir gölge yoktu. Biraz erken gelmiştim.

Ev özel izinli bir mahallede değildi, eski ve saygın bir semtteydi ve polis devriyesi gecede birkaç kez oradan geçmesine rağmen hoşgörülü davranıyor olmalıydı. Sokakta ne bir çocuk ne de kapı içlerine gizlenip büzülmüş sarhoş vardı.

Sigaramı kaldırımda söndürdükten sonra sokağı geçip kapıyı üç kez uzun, bir kez kısa çaldım. Kapıyı açan kadın ne sarışındı, ne de açık giyinmişti. Saçlarını ensesinde toplamış, normal makyajlı ve üzerindeki siyah elbisesini son düğmesine kadar iliklemiş bir tipti. Elli yaşlarındaydı ve bir ana gibi davranıyordu.

—Ben Sterling, dedim.

—Lütfen girin.

Arkamdan kapıyı kapatıp beni bekleme salonuna aldı. Bir çelişki göze çarpıyordu. Karanlık dış cephesine rağmen bu oda, modern eşyalar, duvardaki lambriler ve kusursuzca cilalanmış merdiveniyle cıvıl cıvıldı. Dışardan niçin hiç ışık görülmediğini anlamıştım. Bütün pencereler kalın siyah perdelerle örtülmüştü.

—Şapkanızı alabilir miyim?

Ona şapkamı verdim. Derinlerden bir yerden caz müziği duyuluyordu. Kısa bir süre sonra saygıdeğer ellilik geldi ve karşısına oturmamı istedi.

—Burası çok güzel, dedim.

—Telefonda bana görevlilerimizden birine rastladığınızı söylemiştiniz. Acaba hangisiydi?

—Fare suratlı, eciş bücüş birisiydi. Malını kötü satıyordu ve ben de münasip bir yerine bir tekme yapıştırdım.

Anlamsızca sırıttı.

—Demek öyle, Bay Hammer? dedi.

Şaşıracağımı sanıyor olmalıydı. Tatlı bir ses tonuyla:

—Benim kim olduğumu nereden biliyorsun? diye sordum.

—Bu kadar mütevazi olmayın, Bay Hammer. Bütün gazeteler sizden bahsediyor. Şimdi bana buraya niçin geldiğinizi söyleyin.

—Tahmin edin.

Güldü.

—Öyle ya, niçin olmasın! Bay Sterling, yukarı çıkmak herhalde hoşunuza gider.

—Peki, yukarda ne var?

—Kendiniz görün. Nefis bir ekip! Ama, önce bana yirmi beş dolar verin.

Parayı tosladım. Beni merdivene kadar götürdükten sonra bir düğmeye bastı. Başımızın üzerinde merdiven boşluğunu aydınlatan bir kapı açıldı ve şeffaf elbiseli bir kumral belirdi.

—Çıkın, diye bağırdı.

Üç sıçrayışta onun yanına vardım. Güzel değildi, ama

özenle makyaj yapmıştı. Vücudu da son derece güzeldi. Onu takip ettim. Aşağıdakinden pek de farksız olmayan kalabalık bir odaya girdik. Patroniçe yalan söylememişti: nefis bir ekipti bu! Kimi sigara içiyor, kimi de uzanmış kitap okuyordu. Ortak noktalarıysa, hepsinin de çıplak olmalarıydı. Her zevke hitap edebilecek kumrallar, sarışınlar, buğday tenliler ve kızıl saçlılar... Hepsi de gençti.

Bu tip tablolar insanları heyecanlandırır. Fakat beni, tam aksine iğrendirdi. Velda'yı düşündüm. Jack'i düşündüm. Eileen Vickers'i görmeye gelmiştim, ama onu tanımıyordum.

Kime sormalıydım?

Eileen Vickers veya Mary Wright. Kendi adını kullanması zayıf bir ihtimaldi.

Kimse benimle ilgilenmiyordu. Beni getiren kumral kız soru sorar gibi yüzüme bakıyordu. Bir an önce seçimimi yapmalıydım. Sonunda bana:

—Daha özel birini mi arzu ederdiniz? diye sordu.

—Mary Wright.

—Odasında. Ben bir bakayım.

Kayboldu, gelince:

—Sağda, sondan bir evvelki kapı, dedi.

Kendimi sağda solda kapıları açılmış uzun bir koridorda buldum. Hepsinde bir tokmak olduğu halde, kilit yoktu. Sağda sondan bir evvelki de diğerlerine benziyordu. Kapıyı vurdum. Bir kadın sesi:

—Girin, dedi.

Girdim.

Maun tuvalet masasının önünde oturan Mary Wright saçlarını tarıyordu. Üstünde ince bir slip ve sütyen vardı, ayaklarında da terlik. Aynadan girişimi izledi.

Güzel olduğu günler geride kalmıştı. Yüzünde yaşının değil de, zorlu hayatın izleri vardı. Daha yaşlı göstermesine karşın, yirmi sekiz ya da otuzundaydı. Dudakları titriyordu. Zavallı kadın... Soğuk ve sevgiden uzak bir vücudu vardı. Boş bir salyangoz kabuğunu andırıyordu. Geçmişi ve mesleği solgun gözlerinden okunuyordu. Öldürülesiye dövülse ses çıkaracak cinsten değildi. Diğer-

leri gibi hafif makyaj yapmıştı.

Orta boylu, açık buğday tenli ve kahverengi gözlüydü. Sağlam yapılıydı. Göğüsleri küçüktü ama kalçaları ve baldırları çekiciydi.

—Selam!

Sesi etkileyici ve davetkârdı.

—Erken geldin, dedi.

—Barlarda yeteri kadar sürttüm.

Odaya bir göz atıp masanın kenarlarını yokladım ve duvarları kontrol ettim. Bu tip evler genellikle dinleme aletleriyle donatılmıştır. Tuzağa düşmek istemiyordum.

Kordon yoktu.

Mary alaycı bir sesle:

—Eğer mikrofon arıyorsan, biz de yok. Ayrıca duvarlar da ses geçirmez, dedi.

Ayağa kalkıp yüzüme baktı.

—Önce bir kadeh içki?

—Hayır.

—Sonra mı?

—Hiç.

—Niçin?

—Çünkü bu iş için gelmedim.

—Öyleyse niçin geldin? Havadan sudan konuşmak için mi?

—Evet, Eileen. Sadece konuşacağız.

Bayılacağını sandım. Suratı kireç gibi oldu. Sonra gözleri sertleşti ve dişlerini sıkmaya başladı. Düşündüğümden daha kolay olacaktı.

—Bu ne demek? Kimsin sen?

—Yavrum, adım Mayk Hammer. Özel dedektifim.

Adım ona yabancı gelmedi. Gözlerini korku bürümüştü.

—Bir aynasız... Seni babam yolladıysa... diye kekelemeye başladı.

—Babanı tanımam. Kimse de beni yollamadı. Kısa bir süre önce arkadaşlarımdan biri öldürüldü. Adı Jack Williams idi.

Ağzını elleriyle kapattı. Bağırmamak için kendini zor

tuttu. Yatağın kenarına oturdu ve yanağından bir damla gözyaşı aktı.

—Haberim yoktu, dedi.

—Gazete okumaz mısın? (Kafasını salladı). Kâğıtları arasında adına rastladım. Ölümünden birkaç gün önce onu görmüştün, değil mi?

—Evet, beni tutuklayacak mısın?

—Hayır, kimseyi tutuklamak niyetinde değilim. Ama Jack'in katilini bulacak ve acımasızca nallayacağım!

Titremeye başladı. Gözyaşlarını tutmayı başaramadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Hiçbir şey anlamıyordum. Katı görünmesine rağmen, önce beni babasının gönderdiğini sanarak korkmuş, sonra da Jack'in ölümünü öğrenip ağlamaya başlamıştı.

—Jack'ten gerçeği gizlemeye çok uğraştım... Ama sonunda öğrendi. Bana bir iş bulmasına rağmen, orada fazla kalamadım...

Yüzünü yastığa bastırıp sarsılarak ağlamaya devam etti. Yanına oturup kendine gelmesi için teselli etmeye başladım.

—Ağlaman bir şey kazandırmaz, kalk ve beni dinle. Jack bu gece buraya baskın yapmayı düşünüyordu, ama haber polise ulaşmadı. Bu gece burada ne olacaktı?

Ağlamayı kesip kaşlarını çatarak uzun uzun düşündü. Sonunda:

—Bilmiyorum. Şehirde buna benzer birçok ev olmasına rağmen Jack'in niye burayı seçtiğini anlamadım ve...

—Belki de burası diğerlerinden farklıdır? Bu akşam kimi bekliyordunuz? Biraz daha düşün.

—Her zamanki gibi. Şehirde çığırtkanların topladığı bir sürü müşteri. Ama önemli biri hiç olmaz. Sadece zenginler gelir.

Tabii. Çoğu taşralı olan zenginler. Paralarını düşünmeden harcayacak kuş beyinliler. Pislik budalaları...

Sorunun başka bir yönünü derinleştirmek istedim.

—Buraya nasıl düştün, Mary?

—Bu uzun hikâye. Sana anlatmaya da hiç niyetim yok.

—Dinle Mary, işlerine karışıp canını sıkmaya gelme-

dim. Dikkatini çekmemiş önemli bir ipucu verebilirsin. Bu Jack'in ölümüyle ilgili olabilir. İstemediğim halde, burayı darmadağın edip, ağzından laf alabilirim. Jack'i biraz olsun seviyorsan, işte bunu kanıtlama fırsatı!

—Çok iyi! Eğer bir işe yarayacaksa, bunu Jack için yaparım. O hayatımda tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Bana birçok kez yardım elini uzatmasına rağmen, ben değerini bilemedim. Üzerinden çok zaman geçti, ama bu olay beni hâlâ üzüyor ve ne zaman anlatsam ağlıyorum.

Sigaramı yaktıktan sonra ona da ikram ettim. Yatağa ilişip hikâyesinin devamını bekledim.

—Her şey Midwest Koleji'nde başladı. Öğretmen olacaktım. Bir gün John Hanson adında birisine rastladım. Uzun boylu, genç ve güzel bir erkekti. Evlenecektik. Bir gece futbol maçından sonra onunla birlikte oldum, gerisini tahmin edersin. Üç ay sonra tahsilimi bırakmak zorunda kaldım. John'un evlenmeye niyeti yoktu. Beni tanıdığı bir doktora götürdü. Kürtajdan sonra gün geçtikçe sinirlerim daha da bozulmaya başladı. Bir süre birlikte oturup Bay ve Bayan Hanson adını kullandık. Daha sonra nasıl oldu bilmiyorum, ama ailem olayı öğrenmiş. Babam beni evlatlıktan reddetti. O gece John da gelmedi. Bir süre bekledim ve okula sordum. Ortadan kaybolmuştu. Önceden ödediğimiz kira süresi doluyordu, ne yapacağımı bilmiyordum...

Sigarasından bir nefes çekip devam etti:

—Şimdi ise hikâyemin tatsız kısmı başlıyor. Erkeklerle yatmaya başladım. Elde ettiğim para tek gelir kaynağımdı. Bu birkaç hafta devam etti. Sonra ev sahibi durumu öğrenip beni kapı dışarı etti. Tam ne yapacağımı düşünürken bir araba beni bir eve götürdü... Burası gibi değildi. Pis bir harabeydi. İşletmecisi sebepsiz yere kafamıza eşyalar atan bunağın tekiydi. Ayaküstü, bütün geçmişimi bildiğini ve anlayışlı davranmazsam polise teslim edeceğini, söyledi. Ne yapabilirdim? Bir gece oda arkadaşıma hayat hikâyemi anlattım. Tecrübeli ve kendini göstermeyi bilen bir insandı. Aynı şeylerin kendi başından da geçtiğini

gülerek itiraf etti. İşin ilginç yanı, o da John yüzünden bu hallere düşmüştü. John'u ara vermeden aradık... Şüphesiz, büyük bir şebekenin eline düşmüştüm. İstedikleri gibi bizi sağa, sola çekiyorlardı. Şans eseri buraya geldim. İşte, hepsi bu...

Hepsi buydu. Eski bir hikâye. Her şeyi hafife almasına rağmen, onun adına üzüldüm.

—Hangi yıl üniversiteye devam ettin?

—On iki yıl oldu.

—Teşekkür ederim.

En azından şu an, bu olaydan ne çıkarabileceğimi bilmiyordum. Kartımı ve bir beş dolarlık uzattım.

—Bir gelişme olursa beni bu adreste bulabilirsin. Biraz düşünmem gerek, şimdilik eyvallah.

Aptal aptal bana baktı.

—Gidiyor musun? Başka bir şey istemediğine emin misin?

—Hayır, her şey için teşekkürler. Dikkatli ol.

—Peki.

Zorluk çekmeden merdiveni bulup indim. Yaşlı kadın kitabını bırakarak:

—Hemen gidiyor musunuz? diye sordu. Bütün gece kalacağınızı sanmıştım...

Şapkamı alıp:

—Ben de öyle düşünüyordum, ama sandığımdan daha yaşlıymışım, dedim.

x

x x

Hemen çıkıp evin yakınına bıraktığım arabama gittim. Eğer, bu geceki baskın için Jack'in geçerli bir nedeni olmasaydı, bunu ajandaya yazmazdı. Bu nedenle gelenleri görmek için beklemeye karar verdim. Jack'in ölümü ile bu randevuevi, tanıdığı insanlar, ajanda ve Eileen arasında bir bağlantı kuramıyordum. Fakat, bütün bunların arkasında bir ölüm ve dehşet girdabı olduğunu seziyordum.

Örneğin Eileen, bir serseri tarafından iğfal edilerek çocuğunu aldırmış ve bir süre sonra da yüzüstü bırakıldığı

için bu mesleğe düşmüştü. Bu tür herifler yakalanıp ipe çekilmeliydi. Bana kalsa bu işi zevkle yapardım. Eileen'in oda arkadaşı da o meslektendi ve bu yola aynı namussuzun yüzünden düşmüştü! John Hanson! On iki yıldır ondan hiç haber alınmamıştı. Koleje kaç yaşında giriliyordu acaba?.. Ortalama on sekiz... Bir sene sonra, yani on dokuz yaşındayken onu tanımış olmalı. Şu anda on iki daha eklersek otuz bir eder. Oysaki en az kırk gösteriyordu. Babası onu reddetmişti. Gidecek bir yeri yoktu. Babası ta Pooghkeepsie'den Midwest'teki kolejde olanları nasıl öğrenmişti? Her neyse, kötü haber çabuk yayılır. Kıskanç bir kolejli haber vermişti herhalde. Belki de John Hanson'un diğer metresleri. En azından bir düzine olmalıydı. Yüzde on veya on beşe çalışsa bile, Eileen'in iyi para kazanması gerekirdi. Bu ev büyük bir örgütün parçasıydı. Adamların parası boldu. Ve bu akşam...

Tam o sırada, ilk taksi geldi. Kapı açıldı ve eğer hafızam beni yanıltmıyorsa Brooklyn'deki keçi sakallılardan birinin yakışıklı oğluyla daha önce hiç görmediğim bir yağ tulumu indi. Eve derhal kabul edildiler. Bu evin eski müşterileri oldukları belliydi.

Beş dakika sonra ikinci bir taksiden garip bir çift indi. Erkek ufak tefekti ve deve tüyü bir paltosu vardı. Diğerinin kadın olduğunu etekliğinden anladım. Hızlı adımlarla kapıya yürüyüp zili çaldı ve açılınca itti. Uygun bir çift! Sonradan gelenler arta kalan kadınlarla yetineceklerdi.

Bir saat süreyle karşımdaki eve her sosyal tabakadan kadın ve erkeklerin girip çıktığını gözledim. Eğer gizli kameram olsaydı köşeyi dönmüştüm. Eileen belki farkında değildi ama dört politikacıyla resimleri sık sık gazetelerde çıkan altı önemli tip belirledim. Hepsi girdi. Hiçbiri dışarı çıkmadı. Bu gösterinin başladığına ve işin o biçim devam ettiğine işaretti.

Yirmi dakika boyunca sırada bekleyen arabalara eklenen olmadı. Demek Jack'in enselemek istediği, ortak tanıdıklarımızdan ve benim zanlılarımdan biri değildi. Durumu bir türlü anlayamıyordum.

x

x x

Arabamı çalıştırıp Jack'in evine gitmek için hareket ettim. Bu kez mühürleri söküp kilidi maymuncukla açtım. Şans eseri telefon sökülmemişti. Numarayı çevirip bekledim.

—Polis mi? Yüzbaşı Chambers, lütfen. Cinayet Masası'ndan Pat Chambers. Acele.

Birazdan Pat'ın:

—Ben Yüzbaşı Chambers, diyen sesini duydum.

—Moruk, ben Mayk. Jack'in evindeyim. Yanına iki adam alıp acele gel. Eğer buradan kitap aldınsa onları da getir. Ha, bir şey daha. Baskın için bir manga topla.

Pat'ın sesi birden sakinliğini kaybetti.

—«Ne oluyor Mayk? Bir şey mi buldun?

—Sanırım... Acele etmezsen çok geç kalırız, deyip başka bir şey sormasına fırsat vermeden telefonu kapattım.

Sonra salonun lambasını yakıp kütüphanenin gözünü açtım. Aradığımı hemen buldum. Buradaki üç cilt Midwest'teki kolejlerin geleneksel yıllık albümleriydi. Bir iskemleye oturup karıştırmaya başladım. John Hanson' un resmini arıyordum.

İhtimaller birden fazlaydı. Uzun yıllar sonra Jack Eileen'e rastlamıştı. Geçmişini biliyordu. Şimdi polis olmadığı için Eileen'i bulaştığı işlerin aslını öğrenmesi başını belaya sokmazdı. Başına gelenleri biliyor ve o namussuzu tanıyordu. Her cildin kapağında Times Square'deki bir kitapçının damgası vardı. Etiket yeniydi ve yaprakları sararmamıştı. Bunu yeni almış olmalıydı. Jack'in Eileen'i mahveden John Hanson'u bulduğunu varsayalım. Her an öldürülebilirdi. Çünkü John'un geniş bir çetesi vardı ve kirli işlerinin ortaya çıkmasını göze alamazdı...

x

x x

Pat geldiğinde ben hâlâ üzerinde John Hanson yazan bir resim bulamamıştım. Ama Pat'ın elinde aynı türde üç albüm daha vardı.

Kitapları divana atarak:

—İşte, Mayk! Şimdi öt bakalım, dedi.

Durumu olduğunca kısa açıkladım. Beni dikkatle dinliyor, bazen bir ayrıntıyı tekrarlamamı istiyordu.

—Bu bulmacanın anahtarı sence Eileen Vickers mi dersin?

—Bir şey bilmiyorum. Ama olabilir. Şu albümlerden, birini al ve Hanson'u ara. Her aşık kadının erkeğini gördüğü gibi, Eileen Vickers de onu iri ve yakışıklı görüyor. Yalnız, bu üç albümü niçin aldığını hâlâ anlayamadım.

—Bu üçü salonda açık duruyordu. Jack ölmeden önce onları karıştırmıştı. Eski üniversite yayınlarını karıştırmasını garipsemiştim. Onları götürüp içlerindeki isimleri bizdeki bilgilerle karşılaştırdım.

—Sonra?

—İki evlilik olayına, bir cinayetten idama, ve Brooklyn'de uyuşturucu kullanan arkadaşlarımdan biriyle ilgili bir habere rastladım. İlginç bir şey yoktu.

Oturup baştan sona bu albümleri inceledik. Sonra değiş tokuş yapıp aynı işe baştan başladık. John Honson' dan hiçbir iz bulamadık.

Pat:

—Mayk, boşa vakit harcıyoruz, dedi. Jack'in bu kitapları o tipi aramak için aldığına emin misin?

—Tabii. Başka ne için olabilir? Tarihlere bakılırsa bu kitaplar on iki yıllık...

Cebimden ajandayı çıkarıp fırlatırken:

—Şuna bak biraz, dedim. Katili bulamadık diye de beni suçlama.

Pat boyun eğdi ve:

—Senin gelişinin ertesi günü buraya damladım, dedi. Onu komodinin çekmecesinin arkasında buldun değil mi? dedi.

—Evet, nereden biliyorsun?

—Bulamadığım eşyalar evde de hep aynı yerden çıkar. Çekmecenin arkasına bakmayı unuttuğumuzu sonradan hatırladım. Buraya geldim. Notunu aldım ve üzerinde fazla durmadım.

Ajandayı karıştırıp cebine koyarak:

—Galiba haklısın, Mayk. Şimdi ne yapacağız? dedi.

—Pat, gidip kitapçıyı bulalım. Jack başka albümlere de bakmış olmalı. Eileen'e okulunun adını sormam gerektiğini çok geç anladım...

Pat yıllıkta kitapçının telefonunu arıyordu. Kapanmıştı ama sahibine bizi beklemesini söyledi. Pat kapıya adamlarından birini bıraktı ve beraberce çıktık.

Arabamı orada bıraktım ve Pat ile polis arabasına binip siren sesleriyle yolu açarak Times Square'e doğru yola devam ettik. Rekor sayılabilecek bir sürede kitapçıya geldik. Çok zayıf, sinsi, ufak tefek bir herif kapıyı açtı. Pat kimliğini gösterip hemen konuya girdi.

—Müşterilerinizden biri birkaç gün önce sizden eski okul albümleri satın almış. Satışlarınızın listesi var mı?

—Hem evet, hem hayır. Sadece fiyatları kaydederiz, kitap isimlerini değil. Elimizde sadece elden düşme eserler var, isterseniz kendiniz bakın.

Pat:

—Önemi yok. Hangilerini aldı?

Adamcağız tereddüt etti.

—Belki bulabilirim, dedi.

Bizi dükkânın arkasındaki odaya götürüp, önünde merdiven duran üst rafı gösterdi.

—Bunlar, yani albümler aşağı yukarı hiç satılmayan mallardır. Elimizde iki düzine kadar vardı. Neyseki on tanesi filan satıldı.

On mu? Oysa, Pat ile bende sadece altı tane vardı. Ötekiler ne olmuştu?

—Hangi okullara ait olduğunu biliyor musun?

Çökmüş omuzlarını silkerek bir iki basamak merdivene tırmandı.

—Hayır, dedi. Hiçbir zaman da öğrenmedim. Senelerdir oradalar. Onları oradan ben indirmem. Yerlerini gösteririm, kendileri alırlar. Merdiveni sarsınca ufak tefek kitapçı duvara tutundu.

—Kalanları indir. Önümüzde çok zaman yok, diye emrettim.

Dediğimi yaptı. Bir kısmını yakaladım, geri kalanı ise

yere dağıldı.

Pat, albümleri ambalaj masasına taşımama yardım etti.

—Faturalar lütfen, dedim. Birisi kitap satın aldığı zaman bir kâğıdı imzalamış olması gerekir. Alındı kâğıtlarını istiyorum.

—Çok uzun süre geçti.

—Benimle tartışma ve dediğimi yap. Yoksa tekmeyi basar, yaptırırım.

Ortadan yok oldu.

Pat:

—Yavaş ol, Mayk. Ben New York adına çalışıyorum, bu adam da vergisini ödüyor, diye beni uyardı.

—Ben de ödüyorum, ama geceyi burada geçirmeye de hiç niyetim yok, dedim.

Bir dakika sonra kitapçı tozlu klasörlerle döndü.

—Hepsi içinde. Hemen mi arayacaksınız?

Çalışmaya başlarsak bütün geceyi orada geçireceğimizi bildiği için götürmemizi istiyordu. Pat da onun ne demek istediğini anladığı için telefon edip on iki kişi istedi. On dakika sonra adamlar geldi, hepimiz birer klasör alıp incelemeye koyulduk.

Bu herif bir domuz gibi yazıyordu. Uzman bile bunun tuttuğu defterden hiçbir şey anlayamazdı. Neyse, buraya gelir vergilerini kontrol etmeye gelmemiştim. Yarım saat sonra elimdeki klasörü bırakıp başkasını aldım. Tam bunun yarısına gelmişken bir memur Pat Chambers'a seslendi.

Elinde tuttuğu kitap listesini göstererek:

—Yüzbaşım, aradığınız bu muydu? diye sordu.

Pat:

—Mayk, gel bir bak, dedi.

—Tamam bu, dedim.

Gerçektende oydu. Ronald Murphy'nin mirasçısı tarafından buraya satılan kitapların listesiydi. Pat adamlarını yollarken, kalan albümlerle listeyi karşılaştırdık. Dört önemli albüme rastladım. Biri Midwest'ten diğerleri ise doğudaki okullardan gelmişti. Şimdi bu kahrolası albüm-

den bir tane bulmak gerekiyordu.

Pat'a:

—İşte, ama bunu nereden bulabiliriz?

Pat:

—Ben biliyorum, dedi.

—Nereden?

—Milli Kütüphane'den.

—Gece yarısı mı?

—Bu da polisliğin iyi yanı, diye dalga geçti.

Birkaç yere daha telefon ettikten sonra kitapçıya dönüp yaptığımız dökümtüyü göstererek:

—Toplamanızda size yardım edelim mi? diye sordu.

Adamcağız kafa salladıktan sonra:

—Yo! Yarın hallederim. Size faydalı olmak beni mutlu etti. Ne zaman isterseniz emrinizdeyim, dedi.

Şehir, kanunlara saygılı kişilerle doluydu! İşte, suç işlediği zaman Pat'ın kapısını çalıp, ona uğrayacak bir daha!

x

x x

Milli Kütüphane'nin kapısında bizi üç kişi karşıladı. Yaşlı, sinirli ve hareketli biriyle iki erkek sekreter. Girdikten sonra bekçilerden biri kapıyı kapattı. Burası morgdan bile korkunçtu.

Küçük lambaların cılız ışığı tozlu tavanı aydınlatamıyordu. Ayak seslerimiz yankılanarak koridorlarda yayıldı. Gölgelerimiz, hareketli abideler gibiydi. Eğer kolay etkilenen birisiyseniz, gece yarısı sakın Milli Kütüphane'de dolaşmayın.

Pat ne aradığımızı söylemişti. Yönetici iki sekreterini binanın iç kesimine yolladıktan birkaç dakika sonra istediklerimizi getirdiler.

Küçük bir masaya oturduk ve albümleri karıştırmaya başladık. Bizde eksik olan dört albümü...

Yönetici başımda dikilmiş okuyordu. Sararmış yaprakları ağır ağır çeviriyorduk. Tam spora ayrılmış bir sayfayı çevirecektim ki bir süre ağzım açık kaldı. John Hanson'un resmini bulmuş ve aynı anda adeta dilimi yut-

muştum. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Yavaş yavaş her şeyi anlamaya başlamıştım.

Aynı anda Pat beni dürterek elindeki albümden bir resim gösterdi. O da John Hanson'u bulmuştu. Diğer iki albümde neler bulacağımızı düşünerek dört elle sarıldık.

—Gidelim, dedim.

Pat peşimden gelirken holde telefon edip istediği manganın acele gelmesini söyledi. Milli Kütüphane'den çıkıp sireni açarak yola koyulduk. Buluşma yerinde içi polis dolu bir kamyon gördüm. Arkamızdaki ikinci araba yan yoldan geçip polis kamyonunun yanında durdu.

Biz kapıya doğru giderken, Pat'ın adamları da yolun iki ucunu kesip çemberi daraltıyorlardı. Bu sefer kapının zilini uzun ya da kısa çalmadım. Tek bir tekme darbesi yetti.

Birisi çığlık atınca diğerleri onu izledi. Evde büyük bir kargaşa çıktı, ama aynasızlar milleti kısa sürede yatıştırdı. Pat'ı bekleme odasından geçirip o an boş olan harem dairesinden kapıların sıralandığı koridora çıkardım. Sondan bir önceki odaya vardığımızda kapı aralıktı ve içerden pudra kokusu geliyordu. Eileen Vickers, yatağında çırılçıplaktı. Ölmüştü. Kurşun kalbine saplanmıştı. Pat da ben de bunun bir 45'likle yapıldığından emindik.

John Hanson'u da bulduk. Yatağın ayak ucunda beyni parçalanmış bir haldeydi. Mermi kafasının bir tarafından girip diğer taraftan çıktıktan sonra duvara saplanmıştı.

John Hanson'u böyle görmek hiç de iç açıcı değildi.

Kolej ve üniversitelerde adından bahsettiren, John Hanson.

Ben onu Hal Kines adıyla tanıyordum.

IX. BÖLÜM

Hiçbir şeye dokunmamaya özen gösterdik. Pat odaya nöbetçi bıraktı. Randevuevinin bütün çıkışları tutulmuş, asma katta biriken kalabalık polis kordonu altına alınmıştı. Gecikmeden arka kapıya koştum.

Biz gelmeden iki dakika önce ateş edilmişti. Katil kalabalığın arasında değilse, ya evin bir köşesinde ya yakınında, polis kordonunun içindeydi. Kapı, küçük ve etrafı ağaçlarla çevrili bir bahçeye açılıyordu. Oraya kimsenin girmediğine emindim. Yerdeki otlar çiğnenmemişti. Bodrum bu bahçeye açılıyordu, ama kilit sağlamdı ve bitişik binanın bağlantı kapısı da sürgülüydü. Katil bu yoldan kaçmamıştı.

Koşarak mutfağı ve holü geçtikten sonra gösteri salonuna girdim. Salondaki koltukları polisler doldurmuştu, oyuncular ise sahnede sıkışık ve korkmuş bir halde duruyorlardı.

Pat:

—Arka kapı? diye üzerime atıldı.

—Hayır. Oradan çıkmamış.

—Öyleyse katil hâlâ burada. Etraf sarıldığı için kimse çıkmayı başaramamış.

—Şu gözü kararmış sürüye bir göz atalım.

Gizlenmek isteyenleri dikkatle inceleyerek önlerinden yürüdük. Eğer bu çapkınlar evliliklerini sürdürmek istiyorlarsa, yarın çok ilginç açıklamalar yapacaklardı. Gözümüzden kaçmak için ellerinden geleni yapmalarına

rağmen, hepsini tespit etmiştik. Çok istememize rağmen George Kalecki'nin gırtlağına sarılamadık. Ya bu geceye katılmamıştı, ya da zamanında tüymüştü.

İşletmeciye gelince, hâlâ bulunamamıştı.

Cinayet Masası görevlileri Eileen'in odasını araştırıyorlardı. Onlar işlerini bitirdikten sonra, Kines'ten arta kalan enkazın üzerine eğildim ve dikkatle yüzünün bazı hatlarını inceledim.

—Temiz iş değil mi? dedim.

Pat bana ters ters bakıp:

—Anlat, dedi. Bu herifin kim olduğundan başka bir şey bilmiyorum.

Öfkeden titreyen bir sesle:

—Hal bir kolejli değildi, dedim. Morro Castle yangınını gösteren bir panonun önünde George ile beraber çektirdiği resmi görünce her şeyi anladım, ancak iddiamı daha ileri götürmemekle hata ettim. Her ikisi de randevu-evleri işleten bir şebekede çalışıyorlardı. Hal'in görevi onlara genç ve güzel kızlar bulmaktı...

Pat'a, Kines'in kanlı kır saçların yarı yarıya örttüğü yüz hatlarını gösterdim ve devam ettim:

—Hal, her zaman genç göstermek zorundaydı ve bu nedenle de zaman zaman estetik cerrahinin buluşlarından yararlanıyordu. Resmini bulduğumuz albümleri bir hatırlasana. Kadınları orada tavlıyordu. Komşu eyaletlerden koleje yollanan zavallı kızlar. Onları iğfal edip çocuklarını aldırttıktan sonra ortadan kayboluyor ve zavallıları kimsenin kurtaramayacağı bir çarka sokuyordu. Kaç kurbanı olduğunu Tanrı bilir. Her bölümde en fazla bir dönem okuduğuna bahse girerim. Okullara girmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. Kapağı oraya bir attı mı, hemen işe koyuluyordu.

Pat:

—Çok kurnazca, diye yorumladı.

Bir sigara yakıp devam ettim:

—Çok... Tahminlerimin tümü suya düşmüştü. Ben ilk cinayeti ona yüklemiştim, ancak şimdi onun işlemediğini biliyorum. Jack onu teşhis etmişti, Kines de bunu bili-

yordu. Şüphesiz evinde eski albümlere rastlamıştı. Ve Jack bu geceki baskınla Hal'i suçüstü yakalamak istemişti. Eğer onun böyle düşünmesinin nedenini araştırmadan baskını uygulasaydım, şüphesiz Eileen ölmeyecekti...

Pat çakısıyla duvardan mermiyi çıkardı. Eileen'i öldüren ise vücudunda kalmıştı. Bir adli tıp görevlisi onu çıkartmaya çalışıyordu. Diğer mermi de çıkınca, Pat dikkatle ikisini inceleyip:

—45'lik Mayk, dedi. Her ikisi de. Ve hep dumdum.

Soğuk bir ifadeyle:

—Katil saldırının sonucundan emin olmak istiyor. Jack'i öldüren aynı kişi. Bu kurşunu diğerleriyle karşılaştırmanın faydası yok. Eminim ki hepsi aynı silahtan. Namussuz it! Pat, onu öldürmek benim için büyük zevk olacak... Yalnız öldürmeden önce kör bir mutfak bıçağıyla yüzünün şeklini değiştireceğim.

Pat:

—Öyle bir şey yapamazsın, diye karşı çıktı.

Sırıttım. Adli tıp görevlileri cesetleri götürdü. Polislerin evde bulunanların ad ve adreslerini aldıkları alt kata indik. Kızlar polis kamyonuna bindirilmişti.

Pat'a memurlardan biri:

—Kordonu kimse aşamadı, yüzbaşım, dedi.

—Tamam, çemberi kaldırın. Yollarda ve komşu binalarda arama yapın. Hepsinin kimliğini dikkatle inceleyin. Ve şüpheli gördüğünüz herkesi tutuklayın. Herkes deyince, kim olursa olsun, demek istiyorum. Anlaşıldı mı?

—Evet, yüzbaşım.

Aynasız selam verdi ve uzaklaştı.

Pat bana dönerek:

—İşletmeciyi teşhis edebilecek misin? diye sordu.

—Niçin?

—Büromda randevuevi işlettiklerini sandığım bazı kişilerin resimleri var. Sana göstermek istiyorum. Kızların ifadesine göre, bizimki Bayan June ismiyle biliniyor. Müşterilerin hiçbiri onu tanımıyor. Genellikle, kapıyı kızlardan biri açarmış. Eğer parolayla kapı çalınmazsa o zaman Bayan June bakarmış.

—Ya Kalecki? Bulmamız gereken kişi o.

—Şu anda bile binden fazla adam onun izini arıyor. Daha ne yapabilirim?

Cevap vermedim. George'un peşine düşmeden önce yapmam gereken bazı işlerim vardı. Katil olabilirdi, ama onunla yetinmeye niyetim yoktu. Ben patronu, randevuevine kadın temin edenleri bulmak istiyordum. Bu benim en büyük arzumdu. Jack'in, Hal Kines'in gerçek kimliğini nasıl keşfettiğini çok merak ediyordum, ama bunu hiç öğrenemeyecektim.

Ancak Jack'in bazı kişilerle ilişkisi vardı. Daha önce Hal'e rastlamış olamaz mıydı? Eileen'in hikâyesini dinledikten sonra doğru iz üzerinde olduğundan emindi. Hal uzun zamandan beri, hakkındaki tüm ipuçlarını yok etmeye çalışıyordu. Jack, John Hanson'u nerede bulabileceğini biliyordu. O da bizim gibi onu eski okul yıllıklarından arayıp bulmuştu. Eğer Jack'i Hal vurduysa, Hal'i öldüren katil tabancayı nasıl ele geçirmişti? Bu silah kurbanlar kadar, katil için de tehlikeliydi. Ancak, Jack'i Hal öldürmemişti. Yürüttüğü albümlerden birine bahsetmiş olmalıydı. Ve o kişi, katildi. Ya da bu bir rastlantıydı ve katilin Hal ile uzaktan bir bağı vardı. Böyle ise Jack başka bir sebeple öldürülmüştü. Ve Hal ile olan ilişkisinin ortaya çıkmaması için kitapları alıp yakmıştı.

Elimde ne vardı? Şu an, hâlâ başladığım yerdeydim. İpucu elde etmek için, katilin yeni cinayetler işlemesinden medet umuyordum. Bir şeyler yapmalıydım. Bazı ayrıntıları anlamıştım. Katilin kim olduğunu bilmememe rağmen, nedenini tahmin eder gibiydim.

Pat'a yatmaya gideceğimi söyledim, bana serbest geçiş kartı verdi. Böylece polis kordonunu rahatça geçecektim. Arabamı Jack'in evinin önünde bıraktığım için oraya kadar taksiyle gittim. Yirmi dakika sonra yatağımdaydım. Bir sigara yakıp bu gece olanları düşündüm. Nasıl oluyor da hiçbir şey bulamıyordum? Üzerinde durmadım. Sigaramı söndürüp çarşafı çektim.

x

x x

Ertesi sabah önce George Kalecki'ye gittim. Düşündüğüm gibi Pat benden önce davranmıştı. Nöbetçi polise bana bir mesaj bırakılıp bırakılmadığını sordum. Memur bir zarf uzattı. Pat Chambers:

«Mayk, bir şey bulamadık. Kalecki bir bavul bile almadan gitmiş» diye yazmıştı.

Notu yırtıp binanın girişindeki çöp sepetine attım.

X. BÖLÜM

Hareketli bir gün olacaktı. Mırıldanan bir sincap ordusunu andıran veletler kaldırımda güneşin altında oynuyorlardı. Charlotte'un bürosuna telefon etmek için bir tütüncünün önünde durdum. Evde yoktu, ancak sekreterine onu ararsam 68. Sokak yakınlarındaki Central Park'ta bulabileceğimi not ettirmişti.

Central Park'a batıdan girip, 68. Sokak civarına ulaşmak için büyük bir tur attım. Görünürdeki sıralardan hiçbirinde Charlotte yoktu. Parmaklığın üstünden atlayıp yola kadar çimenden yürüdüm. Parkta binlerce kişi volta atıyordu.

Bir paket yer fıstığı alırken Charlotte Manning'i gördüm. Onun da elinde bir çocuk arabası vardı ve beni görüp el salladı. Ben de kollarımı açıp koşmaya başladım.

—Günaydın, dedim.

Elini uzattı. Sıcak ve yumuşak bir el. Kuvvetli ve sıhhatli bir kadın eli. Elini bırakmadan, koluna girdim. İkimiz de çocuk arabasının arkasındaydık.

Arabayı göstererek:

—O kadar da yeni değil, dedim.

Kızardı ve yanağını yanağıma yasladı.

—Nasıl oldu da bugün çalışmıyorsun? diye sordum.

—Böyle bir günde mi? İlk randevum saat ikide. Bir arkadaşım, kendisi alışveriş yaparken çocuğunu gezdirmemi istedi.

—Çocukları sever misin?

—Bayılırım. Bir gün benim de altı çocuğum olacak.

Islık çalarak:

—Ağır ol, o kadar gırtlağı doyuracak kadar çok kazanmıyorum, dedim.

—Öyle mi? Yoksa bu bir evlenme teklifi mi Bay Hammer?

—Neden olmasın? Bugüne kadar hiç tuzağa düşmedim, ama sana baktıkça fikrimi değiştiriyorum.

Tehlikeli şeyler söylemeye başlamıştım, kısa yoldan ikimizi de ilgilendiren konuya döndüm.

—Charlotte, bu sabahki gazeteleri gördün mü?

—Hayır, ne var?

—Hal Kines öldü?

Bana doğru döndü. Aptallaşmıştı ve tedirgin olduğu yüzünden anlaşılıyordu.

—Yo olamaz, diye iç çekti.

Cebimden bir gazete çıkardım. Başlıkları okudu, şaşırmıştı.

—O Mayk! Korkunç bir şey? Nasıl oldu?

Boş bankı göstererek:

—Oturalım bir dakika, dedim.

Charlotte saatine baktı.

—Hayır. Birkaç dakika sonra Betty ile buluşmam lazım. Bana kapıya kadar eşlik edin, çocuğu verip büroma giderken olanları anlatırsınız.

En ufak ayrıntıyı bile unutmadan her şeyi anlattım. Charlotte beni sessizce ve büyük bir dikkatle dinliyordu. Her imkândan yararlanıp hikâyemin psikolojik yönünü derinlemesine araştırmak istiyordu. Hikâyeyi sonuna gelmeden kesmek zorunda kaldım, çünkü Betty bizi bekliyordu. Hiç konuşmada ağır ağır arabayı sürerek yaklaştık. Yanına ulaştığımızda, tanışma merasiminden sonra birkaç dakika çene çaldık ve izin isteyip Betty'den ayrıldık.

Park 68. Sokak'tan ayıran duvarı takip ederek yürüdük. Daha on metre bile gitmemiştik ki, yanımızda bir araba belirdi. Düşünecek zaman yoktu. Yarı açık kapı camının arkasındaki namluyu görünce, Charlotte'un

üstüne atladım, birlikte yere kapaklandık. Başımızın üzerinden geçen mermi duvara çarpmış ve Kalecki ikinci kez ateş edecek vakit bulamamıştı. Devam edip 5. Cadde'nin trafiğinde gözden kayboldu. Bunu önceden planladıkları belliydi. Duvarın önünde yalnızdık ve onları takip edebileceğimiz bir araba yoktu, hatta rezil bir taksi bile...

Charlotte'a kalkması için yardım ettikten sonra, üstümdeki tozları silktim. Yüzü çökmüştü. Kaçamak bakışlarına rağmen sesi titremiyordu. Takılıp düştüğümüzü zanneden iki kişi yardıma geldi. Duvarın dibindeki toza karışan mermiyi aldım. Bir 45'likti. Yardıma gelen iki yabancıya teşekkür ettim ve gezintimize devam ettik.

Charlotte biraz bekledikten sonra:

—Başınız belada, dedi. Birisi sizden kurtulmak istiyor.

—Biliyorum, ateş edenin kim olduğunu gördüm. Arkadaşımız George... Kalecki idi. Beni gündüz vakti vurmaya kalktığına göre günleri sayılı olmalı.

—Gülme Mayk. Komik bir şey değildi.

Beline sarıldım ve titrediğini farkettim.

—Üzgünüm bebeğim. İlk defa olmuyor bu. Sanırım sen bayağı korktun. Seni eve bırakayım, üstünü değiştir. Toz toprak içinde kaldın.

Charlotte yol boyunca iki üç kez bir şey söylemek için ağzını açtıysa da ses çıkmadı. Bu kez ben:

—Ne var Charlotte? diye sordum.

—Jack'e verdiğiniz söz yüzünden mi Kalecki sizi vurmaya kalktı?

—Sanırım. Bildiğim en iyi sebep bu.

—Bu işle uğraşan başka kimse var mı?

Biraz düşündüm ve şöyle cevapladım.

—Zannetmiyorum. Polisin elinde de bu bilgiler var. Benim tek farkım daha atik davranabilmem ve katile karşı duyduğum kin.

Charlotte'un dairesine geldiğimizde saat onu geçiyordu. Merdivenden çıkıp zile bastık.

—Hey Tanrım! Kathy'nin bugün izinli olduğunu unutmuşum, dedi.

Anahtarını arayıp buldu ve kapıyı açtı.

Charlotte:

—Duş alıp üstümü değiştirirken siz de içkileri hazırlayın, dedi.

Şişeleri çıkarmasına yardım ederken:

—Olur, dedim. Telefonunu kullanabilir miyim?

—Tabii Mayk, evinizdeymiş gibi davranın.

Ortadan kayboldu. Pat'ın numarasını çevirdim ve onunla görüşmeden önce beş, altı adamla konuşmak zorunda kaldım.

—Pat mı?

—Evet Mayk.

—Öğrenmek istersin, diye düşündüm. Kalecki hâlâ şehirde.

—Nereden biliyorsun?

—Beni vurmak istedi.

Pat olayı dikkatle dinledi ve:

—Numarasını alabildin mi? diye sordu.

—Tabii, üzeri kromajlı aksesuar dolu koyu mavi eski model bir Cadillac'tı. Şehir merkezine doğru gitti.

—Çok iyi Mayk. Talimat vereceğim. Mermiyi buldun mu?

—Buldum tabii. Bir 45'lik, ama dumdum değil. Küçücük bir mermi. Öğleden sonra seni görebilir miyim?

—Evet, en azından şimdilik buradayım... Ha Mayk, Kines ve Vickers'i öldüren mermileri inceledik.

—Aynı tabancadan atılmışlar, değil mi?

—Evet Mayk. Katil aynı.

—Tanrı belasını versin!

Telefonu kapattım ve mermiyi cebimden çıkardım. Bu da aynı tabancadan mı çıkmıştı? Kalecki'nin yatağı altında bulduğum tabancayı düşündüm. Sezgilerime ve gördüklerime dayanarak, araştırma yapmadan silahın önceden kullanılmadığına karar verdiğim için sinirlenmiştim. Onu Pat'ın uzmanlarına vermem daha iyiydi.

Metal parçasını cebime atıp iki kokteyl hazırladım. Charlotte'a seslendim. İçkisini odasına getirmemi söyledi.

Belki biraz beklemem ya da kapıyı çalmam gerekirdi. Her ikisini de yapmadan odasına girdim. Yatağın ucunda

çırılçıplak duruyordu. Onu böyle görünce ne olduğumu şaşırdım. Elimdeki bardaklar sallanmaya başladı. Umduğumdan da güzeldi. Tam anlamıyla dipdiri bir dişiydi. Şaşırmıştı, elbisesini kapıp, önüne tuttu. Ancak tepeden tırnağa çok güzel bir kırmızılığın bütün vücudunu sardığını görecek kadar vakit buldum.

O da nefesini kontrol altında tutmak için kendini zorluyordu.

Titrek bir sesle ve gözlerini gözlerime dikerek:

—Mayk, dedi.

Elbisesini giyerken onu seyrettim, sonra bana doğru döndü, bardağını uzattım.

Bir dikişte içtik, ancak bu içki içimdeki yangını söndürmeye yetmedi. Ona sarılmak, okşamak istiyordum. Bardaklarımızı masaya bıraktık. Birbirimize çok yakındık. Bu hiç unutmayacağım bir andı.

Kollarıma atılıp, yüzünü boynumda dolaştırdı. Yüzünü çevirip gözlerini öptüm. Dudakları aralandı, dudaklarını öptüm. Ona kötülük yaptığımı biliyordum, ama o kurtulmak için hiç çaba sarfetmiyordu. Vücudu, kolları ve dudaklarıyla bu öpücüğe karşılık verdi. Ateşlenmişti ve aramızda aslında varolmayan bir mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. Onu kollarımla kuvvetlice çekip kendime yasladım. Daha önce hiçbir kadını böylesine arzulamamış, hiçbir kadını böylesine sevmemiştim.

Dudaklarını çekti, gözleri yarı kapalı, kollarımın arasında nefes nefeseydi.

—Mayk, seni arzuluyorum, dedi.

—Olmaz.

—Olur Mayk. Seviş benimle.

—Olmaz.

—Niçin Mayk? Niçin?

—Olmaz yavrum. Şimdi sırası değil. Bunun da zamanı gelecek, ama şimdi değil.

Onu ayağa kaldırdım, odadan çıktık. Eğer orada kalsaydık kendime hakim olamazdım. Banyonun kapısında sarılıp tekrar öptüm ve saçlarını okşadım.

—Banyoya güzelim!

Kısık gözlerle bana sırıttı. İçeri girip kapıyı kapattı. Bardakları alıp yatağa acı acı baktım. Deli miyim ben? Omuz silkip salona döndüm.

Duşun sesini duyunca Charlotte'un sekreterine telefonu açtım.

—Ben Mayk Hammer. Bir arkadaşı bekliyorum, oraya telefon edecekti. Arayınca gittiğim yeri ona bildirin olur mu?

—Söyledim bile. Telefon etti, ben de sizi parkta bulabileceğini söyledim. Başka bir şey var mıydı?

—Hayır. Muhakkak gelir.

İhtiyar George! Beni takip etmiş, kaybetmiş ve Charlotte'u göreceğimi çıkarmış olmalıydı. Çok aptalca...

İkinci bir kokteyl hazırlayıp divana uzandım. George beni takip etmişti, ama ben anlamamıştım. Fakat Charlotte'u göreceğimi nasıl anlamıştı? Yüzümde mi yazıyordu? Aşk insanı böyle yapıyor herhalde. Az kalsın bana kötü bir oyun oynayacaktı. Son anda o uçuşu yapmasaydım, Kalecki beni çiçek koparır gibi temizlerdi. George uyanık bir tipti, kaçış yolunu bulmuştu. Polisten çekinmiyordu. Kalecki bana aitti. Pat dün akşamki baskın için takındığı alaycı tavır yüzünden sonra pişmanlık duyacaktı.

Charlotte hemen hazırlandı. Olanlardan bahsetmemize rağmen, ikimiz de birbirimizi arzuladığımızı biliyorduk. Gülümseyip bir bardak aldıktan sonra yanıma oturdu.

—Bugün geleceğimi nereden biliyordun?

—Seni gördüğüm andan beri seni hep bekledim. Hata mı ettim?

—Niçin?

—Sen kolay elde etmeyi sevmediğini söylemiştin.

—Seninleyken başka. Kaybedecek vaktimiz yok.

Omuzuma yaslandı, ben de ona sekreteriyle yaptığım konuşmayı anlattım.

—Mayk, sözünü tutmuyorsun. Hani kendine dikkat edecektin! Eğer söz konusu Kalecki ise o çok tehlikeli, kurnaz ve... Mayk! Lütfen kendine dikkat et. Sana bir şey

olursa, ben...

—Sen?..

—Mayk! Sana aşık olduğumu anlamıyor musun?

Saçlarını okşarken:

—Küçük budala! Bu benimki gibi senin yüzünden de anlaşılıyor, dedim.

Bana baktı.

—Evet. Haklısın!

Kahkahalarla güldük. Kendimi liseli gibi hissediyordum.

—Şimdi büroma gitmeden ciddi ciddi konuşalım. Buraya boşuna gelmedin değil mi?

—Şeytan gibisin, senden de bir şey saklanmıyor. Nereden anladın?

Charlotte bir ana şefkatiyle beni okşadı.

—Sana kaç kez bir psikiyatr olduğumu ve insanları incelemeyi görev edindiğimi söylemem gerek? Hele bu insanlarla ilgilenmem için özel bir sebep varsa!

—Çok duygulandım! Doğru. Hal Kines hakkında bana neler söyleyebileceğini öğrenmeye geldim.

Bu soru kendine gelmesini sağladı.

—Bu gece olanlardan sonra bunu bekliyordum. Hal Kines doktorasını yapıyordu. Daha hazırlık safhasındaydı. Ve sen bana, bu görünüm altında randevuevlerine kadın ayarlıyordu diyorsun! Bu alışılmadık bir tavlama yöntemi, değil mi?

—O kadar da değil. Kızları evlerinden uzaklaştırmak ve sonunda onları yokuşa sürmek bu işi başarmaya yeter. Daha sonra ise, geçmişteki olaylar yüzünden onları polise teslim etmekle korkutmak kendisine bağlı kalmalarını sağlar. Ne yapabilirler ki? Kandırılmış ve evlerinden koparılmışlardır. Kimse onlara yardım edemez. Kendilerine açık kalan tek kapı ise, onları iyice pisliğe ve bataklığa batırır. Ama orada, yiyip içeceklerini, para kazanacaklarını ve yatacak bir yerleri olduğunu bilirler. Bu kapıdan giren bir daha geri dönemez. Bu yöntem zaman alır ama kızları elde etmesinin en tehlikesiz yoludur.

—Anlıyorum. Onu okullarında psikiyatri öğrencile-

rine verilen bir seminerde tanıdım. Tedavi yöntemlerimi yerinde inceleyebilmeleri için kliniğe davet ettiğim diğer öğrencilerin arasındaydı. Hal ötekilerden çok fazla ve yorulmak nedir bilmezcesine çalışıyordu. Bu fazlalığın ona Tanrı vergisi olduğunu sanmıştım. Uzun süredir bu eğitimi görmesine karşın, o konuda az şey öğrenebilmişti.

—Anlıyorum. Yaşam tarzı nasıldı?

—Şehirdeyken, büroma yakın bir evde oturuyordu. Okuldaysa yatakhanede kalıyordu. Her hafta sonu kliniğime gelir ve Kalecki'de kalırdı. Başka şeylerden bahsetmeyecek kadar kendini işine kaptırmıştı. Bir gün az kalsın tutuklanacaktı ve Jack onu kurtarmıştı.

—Kendi de söylemişti. Ya özel hayatı? Sana hiç yaltaklanmadı mı?

—Hayır. Beni de onlar gibi iğfal etmek istemiş midir acaba? Ne dersin?

—Ne?

Benimle dalga geçtiğini anladım ve devam ettim.

—Hayır. Senin faka basmayacak kadar akıllı olduğunu bilirdi. Ancak, şehirde uzun süre kalması için iyi bahane olurdun. Yoksa işleri yolundayken gerçekten psikiyatri tahsili mi yapıyordu?

—Jack'i vurmuş olabilir mi?

Böyle bir soru sormasını beklemiyordum.

—Şüphelendim. Jack her şeyi öğrenmiş ve onu şehirde kalmaya zorlamış olamaz mıydı? Jack resmi polis olmadığı için onu tutuklayamazdı, ama iddialarına kanıt bulabilmek için onu zorlamış olabilirdi.

—Jack'i öldürdü mü?

—Bu soruyu cevaplamak için iki bacağımı ve bir kolumu feda ederim. Sadece ateş edecek bir kolum kalsın yeter.

—Peki. Hal ile Vickers arasında ne olmuş sence?

—Hal onu ortadan kaldırmak için oraya gitti ve katil bir anda ikisinden de kurtuldu.

—O halde, Jack onun Vickers'i bugün öldüreceğini nasıl biliyordu?

—Bir şey bilmiyorum, Charlotte. Belki başka bir

sebeple oraya geleceğini tahmin ediyordu.

—Belki. Ya da katilin de orada olacağını biliyordu. Ama katil daha cinayeti işlememişti. Başka bir şey olmalı. Her şeyi karıştırdığımı sanıyorum?

—Öyle zannederim. Tuzaklar sıklaştıkça bu işe karışanlar azalıyor. Üçü öldü ve Kalecki de numarasını yaptı. Katil ise köşesine çekilmiş, sakin sakin bize gülüyordur. Pöh... Son gülen iyi güler. Bütün emniyet onu arıyor. Pat da onu benim kadar istiyor. Ama ondan önce enselersem, son görüşme gizli olacak. Yalnız katil, ben ve mermi. İyi bir mermi. Dumdum değil. Ama aynı işi görecek ve karnından girip on iki dumdumun yapacağı tahribatı yapacak bir mermi.

Charlotte'un gözleri faltaşı gibi açılmış beni dikkatle süzüyor,biraz tedirgin bir tavırla söylediklerimi dinliyordu. İki omuzunu tutup sarstım.

—Bebeğim, bana niye öyle bakıyorsun? Deli olmadığımı sen de biliyorsun.

—Mayk, hiçbir zaman öyle bir şey düşünmedim. Hep böyle katı mıydın? Yoksa savaştan sonra mı böyle oldun?

—Kendimi bildim, bileli böyleyim. Öldürmeden zevk aldıkları için insanları öldüren itlerden nefret ederim. Savaş bana bilmediğim bazı şeyleri öğretti. Belki de o yüzden paçayı kurtardım?

Saatime baktım. Vakit geç olmuştu.

—Saat ikide randevun yok muydu? Kalksak iyi olacak.

—Beni büroya bırakacak mısın?

—Tabii. Mantonu al.

Daha fazla birlikte olabilmek için yolda yavaş yavaş gittik. Ne işten ne de kavga ettiğimiz aşıklarımızdan bahsediyorduk.

Tam varmak üzereyken, Charlotte:

—Ne zaman görüşeceğiz, Mayk? diye sordu.

—Yakında. Kalecki yine ararsa, sekreterin seninle büronun karşısındaki bu köşede buluşacağımı söylesin. Sonra bana haber vermeye çalış. Dostumuz George'u enselemeye çalışacağız. Sahte bir kimlik bile verse, sekre-

terin onu sesinden tanır.

—Tamam, Mayk. Ya Bay Chambers ararsa?

—Ateş olayını doğrula, ama telefon görüşmesinden bahsetme. Eğer onu enselersek bizzat uğraşmak istiyorum.

Bana doğru eğilip öptükten sonra arabadan indi. Girişteki holün köşesinden kaybolan bacaklarını dikizledim. Ne kadın! Tepeden tırnağa nefis. Artık benimdi. Çılgınca dans ederek sevincimi haykırmak istiyordum.

Arkamdaki bas bas korna sesiyle kendime geldim. Biraz ötede kırmızı ışıkta durunca bana seslenildiğini duyup arkama baktım. Duran arabaların arasından geçen kahverengi elbiseli birini gördüm. Kapıyı açtım. Bobo yanıma oturdu.

—Ne haber Bobo? Burada ne arıyorsun?

Bana bu şartlarda rastlamak Bobo'yu coşturmuştu.

—Mayk, çalışıyorum. Belirli bir yerde değil. Park Avenue'nün neresinde olursa olsun...

Bir kez daha coştu. Kelimeler ağzından dökülüyordu.

—Nereye gidiyorsun? diye sordu.

—Şehire. Seni istediğin yere bırakayım. Sen nereye?

Bobo kafasını kaşıdı ve düşünceli bir ifadeyle:

—Yolumu değiştirebilirim. Canal Sokağı'na bir mektup götürmem gerek, dedi.

—Tamam Bobo, seni oraya bırakırım.

Kırmızı ışık söndükten sonra Broodway'den sola saptım. Bobo rastladığımız kızlara sarkıntılık ediyordu. Bu otomobil gezintisinden çok hoşlandığı belliydi.

—Kalecki'den bahsedildiğini duydun mu? diye sordum.

—Dinim üzerine yemin ederim ki, hayır. Ama aracılarından birine bugün rastladım. Başına bir iş gelmiş herhalde, çünkü bir çoğunu sepetlemiş.

—Ya Şişko Sam? Yeni hiçbir şey yok mu onda da?

—Yok. Sen o iki melezi tepeledikten beri kimse bana bir şey anlatmıyor. Canımı sıkarlarsa sana haber vereceğimden korkuyorlar.

Sevinçle sırıttı ve şöyle devam etti:

—İşi sağlama almak istiyorlar. Ev sahibim bile bana seninle görüşmememi tavsiye etti. Durumu çaktın mı, Mayk?

—Evet. Arıların nasıl?

—Harika. Bir kraliçem var. Ama Mayk, kraliçe arının krala ihtiyacı olduğunu söylemekle yanılmışsın.

—Ya, onu nasıl yavrulattıracaksın?

Kaşlarını çattı ve:

—Yumurtladıklarını sanıyordum, diye mırıldandı.

Canal Sokağı'nın yakınında onu bıraktım. Hoşça kal, dedikten sonra çabucak uzaklaştı.

Çok kıyak çocuk bu Bobo. Uysal ve yardımsever.

XI. BÖLÜM

Pat atış salonundaydı. Üniformalı bir aynasız beni yeraltındaki salona götürerek Pat'ı işaret etti. Ona yaklaştığımda son atışlarının neticelerine küfrediyordu. Ne tip adamdır şu bizim Pat!

—Canın mı sıkkın, moruk? dedim.

—Tabancamın galiba yeni bir namluya ihtiyacı var.

Hedef olarak kullanılan hareketli insan resmine tekrar ateş etti. Bu sefer de, kalbiyle omuzunun arasına isabet ettirmişti.

—Pat, daha ne istiyorsun?

—Bu atış tam olarak adamı durdurmaz.

Pat hiçbir zaman memnun olmazdı! Haline gülerken bana silahını uzattı.

—Al, dene! dedi.

—Bu demir parçasıyla mı?

45'liğimi çıkartıp gösterdikten sonra emniyetini açtım. Hedef, atış alanında hızla hareket ediyordu. Kabzayı iyice kavradıktan sonra düzenli aralıklarla ve hızla üç el ateş ettim. Pat hedefi durdurup resmin kafasındaki üç kurşun deliğine bakarak:

—Hiç de fena değil, dedi.

Canı sıkılmıştı.

—Uzmanlarla işin olduğunu niye itiraf etmiyorsun? Bu üç mermi adamın canına okur, sana bunu garanti ederim!

—Pöh! Hayatın silah senin, oğlum!

Silahlarımızı kılıflarına sokup asansöre doğru yöneldik.

—Mermi yanında mı? Diğerleriyle karşılaştıracağız. Hadi gidelim.

Asansörde dikkatle mermiyi inceledi. Ancak, duvara saplanan bir mermi insan vücuduna girenden çok daha fazla hasar göreceği için bir sonuç elde etmek imkânsızdı.

Balistik laboratuvarında Pat kurşunu karmaşık bir alete koydu, ben de ışığı söndürdüm. Her iki merminin de büyütülmüş resimleri ekranda gözüktü. Biri katilin silahından, diğeri ise Kalecki'nin 45'liğinden çıkmaydı. Namlunun iç yüzeyindeki bazı çizikleri tanımıştım, ya da en azından tanıdığımı sanmıştım. Pat resimleri sağa sola çevirerek ortak izler bulmaya çalışıyordu. Bulduğunu sandığı çizikleri üst üste getirince tamamen değişik olduğunu anladı. Uzun bir direnmeden sonra araştırmayı bırakıp ışıkları yaktı.

—Mayk, yapacak bir şey yok. Bu mermiler aynı silahtan atılmamış. Eğer dört cinayeti de Kalecki işlediyse, tabanca değiştirmiş.

—Az bir ihtimal de olsa, olabilir. Ama aynı silahla üç cinayet işledikten sonra tabanca değiştirilmez!

Pat kabul etti ve bir düğmeye bastı. Mermiyi adamlarından birine vererek resminin çekilmesini ve dosyaya konmasını emretti. Bir köşeye oturup hayatıma mal olabilecek saldırının bütün ayrıntılarını anlatıp Kines'in öldürülmesiyle ilgili fikrimi söyledim. Hiç yorum yapmadı. Pat az konuşan ve olayları aklında tutup geliştiren aynasızlardandır. Her zaman onun gibilerinin resmi polis örgütünde olması beni şaşırtmıştır. Bu örgütün emirlerine herkes uyar. Bütün dünyayla haberleşme olanakları vardır ve gazetelerin aleyhlerine söylediklerinden yararlanmasını bilirler. Her yerde olduğu gibi, içlerinde uyuzları da vardır. Ama Pat gibi birçoklarını da dünyada hiçbir güç bozamaz. Eğer uyulması gereken bu kadar kural olmasaydı belki ben de bunlardan biri olurdum.

Olayı anlattıktan sonra Pat gerindi ve:

—Mayk, maalesef söyleyecek bir şeyim yok. Çok iyi

çalıştın, sana yardım etmeyi isterdim. Bana olayları anlattın. Şimdi de fikrini söyle. Katil kim? dedi.

—Bilseydim, şimdi kollarında gerçek bir cani olurdu. Katili ilk şüpheliler arasında mı aramalıydık diye kendime soruyorum. Bana yaptıklarını saymazsak Kalecki'yi bırakalım. Belki de odur? Bunu yapması için sebepleri vardı. Yoksa bu fuhuş evlerini idare eden daha üst düzeyde biri mi? Jack bunu da bulmuş olabilir... Belki de Hal Kines'in öldürülmesinin altında bir kadının öcü yatıyordur. Belki de bir babanın, bir erkek kardeşin veya eski bir nişanlının öcü. Hal o kadar çok hayatı mahvetti ki! Bu dalavereyi Jack gizlice öğrenmişti. Katil onu ve Eileen'i öldürerek öcünü alıp yatışmış olacaktı. Bu olayın o kadar değişik yanı var ki, insan kendini kaybediyor.

—Mayk, bunu ben de düşündüm. İmkânsız bir şey değil. Ayağa kalkıp beni takip et. Seni eski bir hanım arkadaşınla karşılaştıracağım.

Eski bir hanım arkadaşım mı? Onu soru yağmuruna tutmama rağmen sabırlı olmamı öğütledi ve ben de sustum. En sonunda iki dedektifin bir kadını sorguya çektikleri ve her defasında aynı cevabı aldıkları küçük bir odaya geldik. Sırtı kapıya dönük olduğu için ancak iskemlesini çevirince onu tanıdım.

Hanım arkadaş ha!.. Pat Chambers'a açtım ağzımı yumdum gözümü. Bu kadın dün gece avucumuzdan kaçan randevuevi idarecisinden başkası değildi.

—Onu nerede enselediniz?

—Polisin biri onu sabahın dördünde kaygılı kaygılı sokakta dolaşırken kimliği olmadığı için tutuklamış.

Ona doğru döndüm. Saatlerce süren sorgulamadan çökmüştü. Yüzünden sinirli olduğu belliydi. Meydan okurcasına kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu.

—Beni hatırladın mı? dedim.

Uykulu gözlerle bana dönerek:

—Evet, seni tanıdım, dedi.

—Baskın sırasında evden nasıl kaçtın?

—Rahat bırak beni.

Pat bir iskemle çekip ata biner gibi onun karşısına

oturdu. Ne öğrenmek istediğimi anlamıştı.

Sakince:

—Eğer cevap vermezsen, seni cinayetle suçlayacağız. Avukatının seni bu beladan kurtarması için çok, ama çok kurnaz olması gerekecek, dedi.

Kolları çözülüp düştü ve kurumuş dudaklarını yaladı. Bu sefer can noktasından vurulmuştu. Hayatından endişe etmeye başladı. Sonra, bakışlarındaki korku yerini alaycı bir ifadeye bıraktı.

—Siz de beni rahat bırakın. Onları ben vurmadım.

—Belki, ama katil de senin gibi aynı yoldan kaçtı. Ona yardımcı olman cezalandırman için yeterli bir suçtur.

—Delisiniz!

İlk geceki hoşgörülü ve ağırbaşlı görünümünü kaybetmişti. Sarı başı darmadağındı. Işık yüzündeki derin izleri ortaya çıkarıyordu. Dişlerini gösterip, ağzında bir şey geveliyor gibi çenelerini oynatıyordu.

—Yalnızdım, dedi.

—Suçlamamızı geri almış değiliz.

Titreyerek ekledi:

—Kapıdaydım, polisleri görünce neler olduğunu anlayıp imdat kapısına koşarak kurtuldum. Ama yalnızdım.

—Bu çıkış nerede? diye sordum.

—Merdivenin altında. Bir düğmeyle duvar kaplamasının arkasındaki bir pano hareket eder.

Beynimde bir şimşek çaktı ve bekleme odasının planı aklıma geldi.

—Merdivene koştuğun anda katil de aşağı iniyor olmalıydı. Kimdi?

—Kimseyi görmedim. Size kimseyi görmediğimi söylüyorum. Niçin beni rahat bırakmıyorsunuz?..

Çökmüştü, ellerini yüzüne kapattı.

Pat:

—Götürün onu, diye emretti.

Sonra bana dönüp ne düşündüğümü sordu.

—Yerinde bir açıklama. Geldiğimizi gördü ve kaçtı. Ama katilin şansı vardı. Biz ateş edildikten yaklaşık iki dakika sonra girdik. Odalar ses geçirmediği için kimse

silah gürültüsünü duyamazdı. Katil kalabalığa karışıp gösteri bittikten sonra tüymeyi, ya da kapıyı kimse tutmadan kaçmayı düşünmüş olmalı. Ama birinci kata inerken bizi duydu. Kadının panoyu hareket ettirdiğini görüp planını değiştirdi. İhtiyar cadının gitmesine göz yumduktan birkaç saniye sonra o da o yoldan kirişi kırdı. Panoyu incelersek çok yavaş kapandığını göreceğiz. Diğerleri müşterilerle ilgilenirken, biz yukarı koştuk. Ancak katil yolun iki ucu tutulmadan önce sıvıştı. Acele ettiğimiz için evi iyi bir şekilde kordon altına alamamıştık.

x

x x

Savımı yerinde araştırdık. Kadın yalan söylememişti. Düğmeyi, ağaçtan oyulmuş bir çiçekte bulduk. Çeyrek beygir gücündeki bir elektrik motoruyla çalışıyordu. Bu, el değiştirip, başka amaçlar için kullanılmaya başlandığında yapılmış, ama iyi yerleştirilmemişti. Gizli geçit üç metre ilerde dik bir açı yapıyor ve bitişik binanın bodrumuna çıkıyordu. Öbür evin kiracıları bu geçidi kuşkusuz bilmiyorlardı. Daha sonraysa, bahçeyi geçip sokağa çıkmak yeterliydi. Bu yol kırkbeş saniye sürüyordu. Gizli geçidin her santimini inceledik.

Acele kaçması gereken bir suçlu arkasında birtakım ipuçları bırakır. Hiçbir şey bulamamanın verdiği üzüntüyle bekleme odasına çıktık.

Pat bir sigara yakarak:

—Savında yanılmadın, dedi.

—Ama bir şey elde edemedik ki! Sen, Hal Kines'in geçmişini araştırırken ne buldun?

Bu soruyu kuşkuyla sormuştum. Pat'ın gözleri ışıldadı ve şöyle devam etti.

—Şu ana kadar yirmi yedi değişik okulla ilişki kurduk. Sonuncusu hariç, hiçbir bölümde bir sömestrden fazla okumamış. Bazen bir ay bile yetiyormuş. Okulu bıraktığı zamanlar bazı kızlar da ortadan yok oluyormuş. Bir düzine adamımız bütün günü telefon başında geçirdi, hâlâ da bitmiş değil.

Hal Kines'i lanetleyip ekledim:

—Öldüğü zaman ceplerinde ne varmış?

—Özel hiçbir şey. Elli dolar, bazı bozukluklar, ehliyeti ve arabasının ruhsatı, bazı kulüplerin üye kartları. Başına iş açacak hiçbir kâğıdı üzerinde taşımamaya özen gösteriyormuş. Arabasında da bir kadın pantolonundan başka hiçbir şey yoktu. Sen evin kapısında nöbetteyken içeri nasıl girdi acaba?

Düşündüm:

—Eğer ben oradayken geldiyse, yalnız değildi. Yoksa kılık mı değiştirmişti? Hatırlamıyorum... A! Tamam.

Parmağımı şaklattım ve devam ettim:

—Şimdi aklıma geldi. Bir anda altı yedi kişi geldi. Arkalarındakileri onların yüzünden göremedim. Görünmekten korktukları için hepsi acele girmek istiyordu. Hal de onların arasında olabilirdi.

—Öyleyse? Yalnız mıydı acaba?..

—Bilmiyorum. Ama yalnız kaldıkları takdirde kendini vuracağını bildiğinden, katille beraber gelmiş olamazdı.

Hava kararmıştı. Tartışmaya ertesi gün devam etmeye karar verdik. Pat'tan izin istedim ve eve geldim. Olay sinirlerimi bozuyordu. Esrarı çözmek ise bir kördüğümü açmak kadar zordu.

Yemeğimi köşedeki lokantadan getirtip yanına bir de bira açtım. Karanlık birçok noktayı aydınlatmama rağmen, çözülmesi gereken büyük bir bulmaca vardı. Görmeden ikizlerden hangisinin doğuştan kalçasında iz olduğunu anlamak gibi. Bellemy kardeşlerin telefonunu çevirdiğimde saat dokuz civarıydı. Yumuşak bir ses cevap verdi.

—Alo?

—Bayan Bellemy mi?

—Evet.

—Ben, Mayk Hammer.

—O! (Bir süre tereddüt ettikten sonra ilave etti). Sizin için ne yapabilirim?

—Kiminle görüşüyorum? Mary mi? Esther mi?

—Esther Bellemy.

—Oraya gelebilir miyim? Size bazı sorular sormak

istiyordum.

—Niçin telefonda sormuyorsunuz?

—Uzun sürer. Gelebilir miyim?

—Olur, sizi bekliyorum.

Ona teşekkür edip, telefonu kapattıktan sonra bir palto alıp arabama binmek için aşağı indim.

XII. BÖLÜM

Esther kardeşine çok benziyordu. Aralarında bir fark varsa da ben göremiyordum. Acaba ruhsal yapıları da aynı mıydı? Mary bir isterikti. Esther'i ise şimdi görecektik.

Beni içtenlikle selamladı. Gece elbisesi koyu renk olmasına rağmen, vücudunun bütün hatlarını ortaya çıkarıyordu. Mary gibi yanık bir tene ve her spora yatkın bir vücuda sahipti. Saç şekli değişikti. Modaya uygun olarak tepesinde toplamıştı. Bu saç şeklini hiç sevmiyordum. Saçını bu şekilde toplamış bir kadın, bende hep yerleri fırçalamak için elinde kova bulunan temizlikçi izlenimi yaratmıştır. Ama vücudu bana her şeyi unutturuverdi.

—Evet? Benden ne bekliyorsunuz, Bay Hammer? diye sordu.

—Bana Mayk, deyin. Bu tür formalitelere alışkın değilim.

—Oldu, Mayk.

Kadehlerimizi kaldırdık.

—Williams ile nasıl bir ilişkin vardı? dedim.

—Yüzeysel. Davetlerde sürekli karşılaşırdık, ama samimi değildik.

—Ya George Kalecki? Onu nasıl tanıdın?

—Çok az. Hiç hoşuma gitmiyordu.

—Kardeşin de aynı kanıda. Sana hiç kur yapmadı mı?

—Dalga geçiyorsunuz! O gece partide keyifsizdi. Ama bir centilmen olmadığını da biliyorum. İtici bir yanı var.

—Bunda şaşılacak bir şey yok. Eskiden gangsterdi.

Şimdi ise, hâlâ yasadışı işlerle uğraşıyor.

Tam ona soracak bir şeyimin kalmadığını anladığımda bacak bacak üstüne attı. Kadınlar, erkeklerin fesat şeyler düşünmemeleri için ne zaman yeterince kapanma gereği duyacaklardı? Baldırlarından dizlerinin üzerine kadar onu süzdüğümü gören Esther, eteğini daha da yukarı çekerek:

—Devam edin, dedi.

—Gizli değilse, ne için yaşadığını söyler misin? Yani hayattan ne bekliyorsun?

Cevabını biliyordum ama ondan duymak istedim.

Esther'in gözleri muziplikle parlıyordu.

—Paramız bize yetiyor, dedi. Babam bazı iplik fabrikalarında büyük hisse sahibi. Ne oldu? Zengin birisiyle mi evlenmek istiyorsunuz?

—Hayır. O zaman beni daha sık görürsün. Sanırım, burada da büyük bir mülkünüz var?

—30 dönüm mera, 10 dönüm ağaçlık. Yirmi iki odalı, havuzlu birçok tenis kortu olan bir malikâne ve on iki kadar da nerelerimin güzel olduğunu sayabilecek hayranım.

Şaşkınlığımı belirtircesine ıslık çaldım.

—Bana mütevazi bir evde oturduğunuzu söylemişlerdi.

Esther katılırcasına gülerken omuzları sarsılıyordu. Başını geriye atmasıyla memeleri elbisesinin ince kumaşını neredeyse yırtacak gibi oldu. Göğüsleri dolgun, diri ve tüm kişiliği gibi canlıydı.

—Mayk, beni tekrar ziyaret eder miydiniz?

—Tabii, ne zaman?

—Gelecek cumartesi. Gece, özel ışıklandırılmış bir sahada tenis maçı düzenledik. Myrna Devlin de orada olacak. Zavallı kız, onun için bir şey yapamıyorum. Jack'in ölümü onu yıktı.

—Myrna'yı alırım. Başka tanıdığım kimse var mı?

—Charlotte Manning. Onu muhakkak tanımışsınızdır.

—Tabii.

Konuşma tonundan korktuğumu anlamıştı.

—Mayk, aklına böyle şeyler getirme.

Gülmemeye çalıştım.

—Peki böyle şeyleri aklıma getirmezsem o yirmi iki odalı çölde nasıl eğleneceğim?

Gözlerindeki gülüş, yerini daha karmaşık bir ifadeye bıraktı.

—Sizi niçin çağırdığımı sanıyorsunuz?

Bardağımı masaya bıraktım ve kalkıp onun yanına oturdum.

—Bilmiyorum. Niçin?

Dudaklarını dudaklarıma yanaştırırken kollarını boynuma doladı.

—Tahmin et.

Dudaklarımız birleşti. Divana uzanarak birbirimizi okşamaya başladık. Yüzümü yanaklarına sürterken boynumda onun ateşli soluğunu hissettim. Ellerimin omuzlarına ya da göğüslerine her değişinde titriyordu. Sütyenini açarken o da elbisesinin düğmelerini çözüyordu. Dudaklarım göğüslerine değdikçe titremeleri, çırpınışa dönüyordu. Isırdı. Daha sıkı sarıldım. Acı ve zevk karışımı bir sesle inledi ve içindeki bütün ihtirası boşaltmak istercesine bana sarıldı.

Düğmeyi bulup ışığı kapattım. Sadece o ve ben vardık. Ne gürültü ne bir kelime. Niçin konuşacaktık ki? Sert bir kumaşı tırmalayan tırnakların, bir kemer tokasının ya da yere düşen bir terliğin sesi vardı sadece. Arzu dolu soluklar... Bazen de bir öpücüğün beklenmedik iç gıcıklayıcı gürültüsü...

Sonra sessizlik.

Bir süre sonra ışığı yakıp onu tepeden tırnağa inceledim.

—Yalancı.

—Niçin?

—Doğuştan olan leke yok... Mary!

Kahkahayı basıp, saçlarını düzeltirken:

—Oraya daha yakından bakacağını biliyordum, diye açıkladı.

—İyi bir dayağı hak ettin.

—Ne duruyorsun?

—Hayır. Belki ondan da zevk alırsın.

Mary giyinirken divandan kalkıp iki kadeh içki hazırladım. Bir dikişte içkisini bitirdi. Şapkamı alıp gitmeye hazırlanırken:

—Cumartesi günkü davetin geçerli mi? diye sordum.

—Elbette! Ama geç kalma.

x

x x

Evime geldim. Sonuca yaklaştığımı hissediyordum. İçkimi ve sigaramı alıp koltuğuma oturdum ve düşünmeye başladım. Şimdiye kadar üç cinayet. Katil hâlâ yakalanmamıştı! Sonuca varmak için aydınlatılması gereken noktaları gözden geçirdim... Jack niçin öldürülmüştü? Elinde katil için bu kadar önemli ne vardı? Albümler mi, yoksa başka şey mi? Katil o eve Eileen'i öldürmek mi, korkutmak mı yoksa haber vermek için mi gitmişti? Katil benim tanıdığım biriyse onu eve girerken nasıl farketmemiştim? Cevaplanamayan daha çok soru vardı. Gerçek nerede idi?

Ya George Kalecki? Niçin kaçıyordu? Niçin beni öldürmek istemişti? Katili bulmak istemem yüzünden mi? Olabilir, kuvvetli ihtimal. Katil o muydu peki?

Sürpriz partideki herkes Jack'i öldürmüş olabilirdi. Sebeplere gelince... Kimlerin bunu yapmak için gerekçeleri vardı? Myrna mı? İmkânsız. En azından hissi sebeplerden dolayı.

Charlotte mu? Tanrım, olamaz! Yine hissi sebeplerden. Zaten mesleği suçla bağdaşmaz. Doktordu. Hem de psikiyatr. Jack'i, Myrna hastalandığı zaman tanımıştı. Hiçbir gerekçe yok.

Ya ikizler? Biri isterikti, diğerini ise henüz tanımamıştım. Zenginler ve maddi hiçbir sıkıntıları da yok. Rolleri ne? Esther'in bir nedeni var mı? Onunla ilgilenmem gerekiyordu. Özellikle doğuştan gelen lekesiyle de. Jack Mary'yi reddetmiş olabilir miydi? İçindeki bu ihtiras bir isteriği karşısındakinin kanını son damlasına kadar akıtmağa

itebilirdi pekâlâ. Eğer öyleyse o dört albümü niçin almış olabilirdi?

Ya Hal Kines? O da öldürülmüştü.

Eileen Vickers? O da ölmüştü. Onları suçlamak için artık çok geç idi.

Yoksa iki katil mi vardı? Hal Jack'i ve Eileen'i öldürdükten sonra kendi silahıyla vurulmuş olabilirdi. İlginç bir varsayımdı, ama odada hiçbir boğuşma izine rastlanmamıştı. Eileen niçin çırılçıplaktı? Eski sevgilisi geldiğinde mesleğini icra etmeye mi hazırlanıyordu?

Niçin? Niçin? Niçin?

Bu soruların esrarını kim biliyordu ve nerede saklıydı? Gözlerim beni yanıltmıyorsa, Jack'in ve Kalecki'nin evlerinde bunu aydınlatacak bir şey yoktu.

Katili, ilk saptadığımız zanlıların dışında mı aramak gerekliydi?

Büyük bir çıkmaz... Bir şişe birayı bitirip ayaklarımın dibine bıraktım. Beynim uyuşuyordu. Birkaç dakika sonra düşünemez hale geldim. En azından, vakit geçirmeksizin Kalecki'yi bulmam gerekiyordu. Keşke Hal hâlâ yaşıyor olsaydı...

Bacağıma bir yumruk atarak birdenbire sıçradım. Hey Tanrım, daha önce nasıl oldu da düşünmemiştim? Hal'in New York'ta hiç iş girişimi olmamıştı. Eğer yaptıklarıyla ilgili birtakım belgeler varsa, bunlar okulda olmalıydı. Bu belgeler esrarı çözmemde bana yardımcı olabilirdi.

Olabildiğince hızlı giyindim. Cebime yedek bir şarjör alıp, arabamı garaja getirmeleri için telefon ettim.

Vakit gece yarısını geçmişti. Arabamı getiren teknisyen ayakta uyuyordu. Dolgun bir bahşiş verip, hızla uzaklaştım. Trafik rahatlamıştı, kırmızı ışığa takılmadan devam edip West Side Otoyolu'ndan kuzeye yöneldim. Pat bana Hal Kines'in devam ettiği okulun adresini vermişti. Normal olarak bu okul New York'a üç saatlik uzaklıktaydı ama ben vakit kaybetmek istemiyordum.

Peşime takılan motosikletli iki polis beni yakalamak istediyse de arabamın güçlü motoru sayesinde onları ektim. İlerde yolumu kesmelerinden korktum. Neyseki

peşimi bıraktılar...

Bozuk yolun başladığını gösteren işaretten sonra yavaşladım, ama biraz ilerde daha düzgün ve tam gaz gidebileceğim bir yol buldum.

Packsdale'e 8 km. vardı. Yol kenarındaki levhadan, gittiğim kasabada otuz bin kişinin yaşadığını öğrendim. Şansa bakın! Şehrin iki kilometre kuzeyindeki tepede kurulmuş olan okulu elimle koymuş gibi buldum. Bazı camlarda hâlâ ışık vardı. Bunlar büyük ihtimalle koridorlardı. Kapısında "Bay Russell Hilbar. Dekan" yazan iki katlı evin önünde durdum.

Evin her tarafı karanlık olmasına rağmen tereddüt etmeden zile bastım ve kapının altından ışığı görene kadar çekmedim. Uşak esneyerek kapıyı açtı. Adam pijamasının üstüne iş ceketini giymişti. Böylesine komik bir şey görmemiştim. Bana kimliğimi sormasına fırsat vermeden onu itip içeri girdim ve kahverengi robdöşambrlı saygın birisiyle karşılaştım.

—Ne oluyor beyefendi? Siz kimsiniz?

Kimliğimi göstererek:

—Mayk Hammer. Dedektif, New York'tan, diye ekledim.

—Görev alanınızın dışındasınız, beyefendi. Ne istiyorsunuz?

—Hal Kines adındaki öğrencinin odasını görmek istiyorum.

—Eyalet polisi işe el koydu ve sorumlu onlardır. Bu sebeple...

Lafını bitirtmeden parmağımı midesine bastırarak:

—Beni dinle, dostum, dedim. Burada hâlâ bir katil serbestçe dolaşıyor olabilir. Kimseyi öldürmediyse bile her an öldürebilir ve Hal Kines'in odasını bana göstermezsen bunu mutlaka yapacaktır. Direnirsen yüzünü ananın bile tanıyamayacağı hale getiririm... Bilmem anlatabildim mi, dostum?

Russell Hilbar geriye giderek bir iskemlenin sırtlığına tutundu. Bembeyaz olmuştu ve bayılmak üzereydi.

—Be-Be... bilmiyordum... Bay Kines'in odası giriş

katında sol kolda, 107 numara... Ama Eyalet Polisi mühürledi ve benim de...

—Eyalet Polisi... Hay aksi şeytan!.. Işıkları söndür ve burada kal. Telefon etmeye kalkma!

—Ya öğrenciler?.. Onlara ne diyeceğiz?..

—Onlarla ben ilgilenirim.

Okulun cephesini bulup sol kanada yöneldim. Yerdeki otlar ayak seslerimi gizliyordu. Yanılmış ve çok geç kalmış olmamak için dua ederek binanın köşesine gittim. Duvara yaslanıp, pencereye eriştim. Omuz yüksekliğinde ve kapalıydı. Kulağımı cama dayadım. Kapkaranlıktı. İçerden hiç ses gelmiyordu. Şansımı denemek istedim. Parmaklarımı pencerenin kanadında gezdirip, yukarı doğru kaldırdım. Sonra dengemi bulup zıpladım ve odanın içine burun üstü kapaklandım.

Bu atlayış hayatımı kurtarmıştı. Odanın karşı köşesinden gecenin sessizliğini yaran bir patlamayla başımın üzerinden açık pencerenin pervazına isabet eden iki kurşun geçti.

Silahımı çektim. Birbiri peşisıra iki el daha ateş edildi. Olabildiğince çabuk üç el ateş ettim. Sağıma soluma bir şeyler çarptı, bir sonraki mermi ise döşemeye saplandı ve katil düştü.

Bu kez hiçbir tehlikeye girmek istemiyordum. Karanlıkta, kimliği belirsiz katilin cesedine takıldım, ayağımın altındaki tabancasını tekmeyle odanın öbür ucuna attıktan sonra ışığı açtım.

George Kalecki, kalbinin civarına saplanan üç mermimle ölmüştü. Ama şebekesi için yapabileceğini yapmıştı. Odaya yanık kâğıt kokusu dolmuştu. Çelik çekmecede sadece küller kalmıştı.

XIII. BÖLÜM

Birisi devamlı kapıyı yumrukluyor, bir yandan da koridordan çığlık sesleri geliyordu.

—Kapıyı kapatın ve buraya toplanmayın, diye bağırdım.

Birisi:

—Kim var orada? diye sordu.

—Charlie Amca! Dekana söyleyin, polise haber verip buraya gelsin.

—Sizler pencereye göz kulak olun. Mühürler sağlam. Pencereden girmiş olmalı. İşte bu... Duke, silahını al. Gerekirse ateş et! diye birisi bağırıp çağırıyordu.

Bu gençlerin hepsi kaçık! Elinde tabanca olan bir an soğukkanlılığını yitirse, yanmıştım. Derdimi anlatamadan öteki dünyayı boylardım. Ama, ne olursa olsun öğrencilere ateş açamazdım!.. Pencereye koşup dışarı sarktım. On altı, on sekiz yaşında dört velet binanın etrafında koşuyorlardı. Beni görünce aniden durdular. Silahı olana yaklaşması için işaret ettim.

—Sen, gel buraya!

Tabancasını sanki süngü taşıyormuş gibi önünde tutarak pencereye yaklaştı. Kimliğimi çıkarıp gösterdim. Çocuk korkudan donakaldı.

—Gözlerini aç da bu ambleme bak! Şimdi anladın mı polis olduğumu? Başımdan çekip gidin artık. Bir işe yaramak istiyorsanız, etrafa dikkat edin. Kimsenin çıkmasına da izin vermeyin. Anlaşıldı mı? dedim.

Kabul etti. Rahatlamıştı artık. Suratı dağılmadan paçasını kurtardığı için sevinçliydi. Arkadaşlarına emirler yağdırmaya başladı. Biraz sonra dekan soluk soluğa geldi.

—Ne oldu?

—Birisini temizledim. Polise haber ver ve çocukları buradan uzaklaştır.

Sıkkın bir tavırla çıktı. Odada yalnızdım. Dışarıdan gelen garip konuşmaları dinliyordum. Eyalet Polisi işe burnunu sokmadan halletmeliydim ya, neyse!

Kalecki'nin 45'liğine bir göz attım. Bu odasında rastladığım silahtı.

Sonra çelik çekmecedeki külleri karıştırdım. Aralarında bir cep defterinin yanmış kabı da vardı. İçlerinde ne olduğunu bilmek için neler vermezdim! George arkasında bir şey bırakmamaya özen göstermişti, ama yine de telefon numarasına benzeyen bazı sayılar duruyordu: Hepsini not aldım. Bu Kalecki, şeytanın ta kendisi! Şebekesini kurtarmak için gece bekçilerini nasıl atlatmıştı acaba? Kâğıtları çekmecede yaktığı için dışardan hiçbir şey gözükmemişti tabii...

Bunu açıklamak zor değildi. Yatağın ayak ucuna yöneldiğimde bulduğum kabın neye ait olduğunu anladım. Aniden yarım bir sayfa gözüme ilişti. George ya bunu unutmuştu, ya da ben geldiğimde halının altına saklamaya çalışıyordu. Burada, iki cinayetle suçlanıyordu. Bu belgelerin New York'taki bir bankanın kiralalık kasasında olduğu belirtiliyordu. Anahtarıysa şebekenin şu anki patronunun elindeydi.

George bir katildi. Ondan her zaman şüphelenmiştim. Bu kâğıt hem her şeyi ispatlıyordu, hem de benim nefsi müdafaa varsayımımı doğruluyordu. Cebimde her zaman bulundurduğum bir zarfa kâğıdı katlayıp koyduktan sonra, üzerine adres yazdım ve pulladım. Bir omuz darbesiyle mühürleri kopardım. Kapıda bekleyen öğrencilere mektubumu bir posta kutusuna atmalarını söyledikten sonra Kines'in odasına girip polisin gelmesini bekledim.

Her şey aydınlanıyordu. Şimdiye kadar George'un bu şebekenin kodamanlarından biri olduğunu sanmıştım,

ama o da ötekilerden pek farklı değilmiş. Hal Kines kızları randevuevlerine düşüren bir patrondu. Öncelikle karanlık geçmişi olanları seçiyordu. Onlar hakkında bildiklerini de koz olarak kullanıp kendi adına çalışmaya mecbur ediyordu. Kasayı açmayı başarabilirsem o iğrenç tenisçiyi mahvedecektim. Çok geç kalmıştım, ama yine de eli boş dönmüyordum. Belki de kasada bunların birer kopyası vardı, ama şüpheliydim. Hal, her adam için bir çekmece kiralamıştı. Emrindeki gangsterlerin birinden kurtulmak isterse, isim vermeden polise telefon edip açmaları gereken kasayı söylemesi yeterliydi! Müthiş bir fikir bu!

Kalecki'yi temizlemekten çok mutluydum, ama hâlâ sonuca ulaşamamıştım. Katliamlar böyle devam ederse kimse kalmayacaktı. Demek bu işte, bilinmeyen birisi vardı. Varlığını belki sadece ölenlerin bildiği bir "X".

Eyalet Polisi tam gaz geldi. Taşralı ve parlak tenli amir, elinde tabanca, odada bir tur atıp beni tutukladı. İki dakikalık bir açıklama ve yağlama faslından sonra beni tam anlamıyla serbest bırakmadıysa da, özel dedektif kimliğimi ve silah taşıma ruhsatımı gösterdikten sonra bana inanmış göründü.

Pat'a telefon açtım. O da paralelden dinliyordu. Bu kasabada polislerin özel dedektiflere karşı hiç de nazik olmadıklarını söylediğimde, memur lafa karıştı. Pat, benimle işbirliği yapmazsa kendisini valiye şikayet edeceğini söyledi. Ona raporu için gerekli bilgileri verdikten sonra New York'a doğru yola çıktım.

x

x x

Pat'ın bürosuna girdiğimde gün ışıyordu. Uykusuzluktan ölüyordum. Pat beni bekliyordu. Ona niçin yaylım ateşi açtığımı anlattım. Birkaç adamını Parksdale'e gönderip gerekli resimleri çekmelerini ve Hal Kines'in çekmecesindeki külleri incelemelerini istedi. Canım hiç eve gitmek istemiyordu. Charlotte'a telefon ettim. Kalkmış, sokağa çıkmaya hazırlanıyordu.

—Ben gelene kadar bekleyebilir misin? diye sordum.

—Tabii Mayk. Acele et. Neler olduğunu bilmek istiyo-

rum.

—On beş dakika sonra oradayım.

Ancak trafik çok yoğun olduğu için yarım saat geciktim. Kathy temizlik yaparken o da beni salonda bekliyordu. Paltomu alıp beni divana götürdü. Keyifle divana uzandım. Bana doğru eğilip öptü. Ancak onun öpücüğüne karşılık verecek kadar gücüm kalmıştı. Başımdan geçenleri anlatırken lafımı hiç kesmeden dinledi. Bir yandan da yüzümü ve sırtımı okşuyordu.

—Yapabileceğim bir şey var mı? diye sordu.

—Evet. İnsan nasıl isterik olur, söyler misin?

—Demek yine onu görmeye gittin?

—Yavrum, iş ziyareti! dedim.

—Tamam tamam, bana yalan söylemediğini umarım. Soruna gelince, insan ya doğuştan ya da gelişme çağında çevrenin etkisiyle isterik olur. Birincisinde bezlerin aşırı gelişmesi, ikincisindeyse gelişme döneminde kişinin kendine yönelmesi ve yetişkinlikte bastırılan arzuların ortaya çıkması söz konusudur.

—Hat safhadaki isterikler kötü şeyler yapabilirler mi?

—Bu arzuları yüzünden cinayet işleyebilirler mi? demek istiyorsun herhalde... Zannetmiyorum... İsteklerini tatmin etmek için daha değişik yollara başvururlar.

—Nasıl yani?

—Mesela bir isterik arzu ettiği kişi tarafından reddedilirse, onu öldürmek yerine bir başkasını bulmayı tercih eder. Onun için en basit ve en geçerli çözüm budur. Yenilgisini başka zaferler kazanarak unutur. Anladın mı?

Her şeyi anlamama rağmen bir şey daha öğrenmek istiyordum.

—İkizlerin ikisi de isterik mi? diye sordum.

Charlotte gülerek:

—Hayır. Mary artık iyileşemez. Bunun için kendisi de bir çaba sarfetmiyor. Her macerası bittiğinde, Esther ona yardımcı olmaya çalışıyor. O da kardeşi gibi güzel ve çekici, ama isterik değil. Ancak aşık olursa bir erkekle beraber olabilir.

—Onunla tanışmam lazım. Bu hafta onlara gidecek

misin?

—Evet, davetliyim. Gecikeceğim, ama maçı kaçırmam. Ayrıca erken kalkmam gerekiyor. Sen de davetli misin?

—Evet. Myrna'yı oraya götüreceğim. Tabii reddetmezse.

—Harika.

Bu sözden sonra hiçbir şey duymadım. Derin bir uykuya daldım.

Öğleden sonra dörtte filan uyandım. Kathy esnediğimi duyunca, bana sıcak kahveyle domuz yağında pişmiş yumurta getirdi.

—Kahvaltınız, Bay Hammer. Bayan Charlotte dönene kadar sizinle ilgilenmemi emretti.

Gülümsedi ve gitti.

İştahla yiyip üç fincan kahve içtim. Myrna'yı aradım, davetimi kabul etti ve cumartesi sabahı saat onda beni bekleyeceğini söyledi. Telefonu kapatıp Charlotte gelene kadar vakit geçirmek için gözleri karıştırdım. Bütün romanları okumuştum. "Hipnotizmayla Ruh Hastalarını Tedavi" isminde teorik bir kitabı karıştırmaya başladım. Bir şey anlamadığım için hemen bıraktım. Tahminimce, hastayı hipnotizmayla konuşturarak iyileşmesi sağlanıyordu.

Güzel bir kızı hipnotize ederek, ona... telkin ettiğimi düşündüm. Ne şeytanca bir fikir! Bu kadar sert yöntemlere henüz ihtiyacım yoktu. Kitaplardan birinin resimleri dikkatimi çekti. Adı "Evlilik Psikolojisi" idi. Küçük bir sanat harikasıydı. Dili biraz daha basit olsa, büyük bir zevkle onu okuyabilirdim. Bunları günlük dile niye çevirmezler ki?

Charlotte aniden geldi.

—Beyefendi kültürünü mü artırıyorlar?

—Elimden geldiğince... Yoksa çok geç olacak.

Beni öpüp bir viski soda verdi. Bir yudumda kafama dikip Kathy'den şapkamla paltomu istedim. Charlotte haýal kırıklığına uğramışa benziyordu.

—Şimdi mi? Akşam yemeğine kalacağını sanmıştım.

—Başka bir zaman, yavrum. Tıraş olup terzime gitmem lazım.

Kalecki'nin mermilerinin elbisemde açtığı deliği gösterdim. Postumu nasıl kurtardığımı anlayınca beti benzi attı.

—Mayk, sen... Sen yaralı mısın?

—Basit bir sıyrık.

Gösterdikten sonra aceleyle giyindim. Telefona bakmak için yanımdan ayrıldı.

Kaşlarını çatarak:

—Emin misiniz? Peki, onunla ben ilgilenirim, dedi.

Telefonu kapatınca, bu kuşkulu tavrının sebebini sordum.

—Bir müşteri. Tedavi başarılı oldu, ama hastalık yine tekrarladı. Bir müsekkin almasını ve yarın onu göreceğimi söyledim.

—Öyleyse, paçayı kurtardım. Saçımı kestirip sakal tıraşı olacağım.

—Tamam canım. Köşede bir berber var. Çabuk dön.

—Yavrum, düşündüğünden de çabuk geleceğim.

Sıvıştım. Neyseki, berber boştu. Ceketimi çıkarıp koltuğa oturdum. Berber 45'liğime şaşkın şaşkın bakarak bol bir önlük bağladı.

—Çok kısa kesin.

Bir yorum yapmadı ve makas şıkırdamaya başladı. On beş dakika sonra külüstürüme atlayıp Broadway'e doğru yola çıktım.

Siren sesini duymama rağmen bunun Pat olduğunu ancak beni geçip camdan dışarı sarkınca anladım. Benim olup olmadığımı anlamak için o kadar kendini kaptırmıştı ki, polisin yolu kestiğini görmeyip kavşağı geçti. Biraz ilerde başka bir siren kuzeye giden yolu açıyordu.

Aynasız bize yol verince, beni Kalecki ile karşılaştıran önsezime dayanarak sirenleri takip ettim. Sola Lexington Caddesi'ne dönünce Pat'ın üstü beyaz olan arabasını tanıyıp dik bir sokağa saptım.

Bu kez, arabamı bir blok ötede bıraktım. Yolun iki başını polis arabaları kesmişti. Kalabalığın bakışları

üstümde, kimliğimi bir memura gösterdim.

Pat Cinayet Masası ekibiyle olay yerindeydi. Nereye baktığını anlayınca, kaldırımın kenarında bir ceset gördüm. Sırtından vurulmuştu. Ceketi kan içindeydi. Pat istediğimi yapabileceğimi işaret edince cesedi ters çevirdim.

Şaşırıp kaldım. Bu Bobo idi. Artık arı yetiştiremeyecekti. Yazık!

Pat:

—Onu tanıyor musun?

—Evet. Adı Hopper'dır. Bobo Hopper. Son derece zararsız bir çocuk. Uzun süre Kalecki için aracılık yapmıştı.

—Bir 45'likle öldürülmüş.

—Ne?

—Başka şeyler de var. Beni takip et.

Bobo'nın önünde yığılıp kaldığı eczaneye girdik. Sahibi, başlarında Narkotik Şubeden Müfettiş Daly'nin olduğu bir grup dedektifle konuşuyordu. Daly bana gıcık kapardı. Çünkü gözünün önünde çok önemli bir davayı halletmiştim.

—Burada ne arıyorsun? diye hırladı.

—Senin aradığını.

—Burada özel dedektife yer yok.

—Müfettiş Daly, bir dakika!

Pat bu tonda konuşunca herkes onu dinlerdi. Daly Pat'a saygı duyardı. Kendisi sınavlar ve laboratuvar çalışmalarıyla bugünkü yerini kazanırken, Pat en alt basamaktan başlayıp bilek gücüyle yükselmişti. Yöntemleri tamamen ayrıydı, ama Daly Pat'ın değerini bilip ona boyun eğecek yapıdaydı.

Pat:

—Mayk, bu olayda herkesten çok çalıştı, dedi. O olmasaydı hâlâ başladığımız yerde sayıyorduk. Soruşturmayı yakından izlemesini ben istiyorum.

Daly bana öldürecekmiş gibi bakıp iri omuzlarını silkti.

Bana dönerek:

—Kanıt bulmak için her şeyi en ince ayrıntısına kadar araştırın, dedi.

En son, kimsenin enseleyemediği bir uyuşturucu kaçakçısını elindeki delillerle suçüstü yakalamıştım. Daly bunu unutamıyordu.

Eczacıya:

—Bütün hikâyenizi baştan anlatın. Ve hiçbir ayrıntıyı unutmamaya dikkat edin, diye emretti.

Adam sinirli sinirli yağlı ellerini ovuşturup herkesi baştan aşağıya bir süzdü. Pat'ı gözü tutmuş olmalı ki, ona başından geçenleri anlatmaya başladı.

—Hiçbir şey yapmıyordum. Galiba tezgâhımın altını süpürüyordum. Bu adam içeri girip elindeki kutuyu doldurmamı söyledi. Malları teslim etmekle görevli olduğunu ve dediğini yapmazsam işimi kaybedebileceğimi söyledi. Yolda kutuyu düşürmüş, içindekiler de dökülmüş...

Adam derin bir soluk alıp devam etti:

—Kutuyu alıp içindeki kalıntıları tattım ve laboratuvarda tahlil ettim. Eroin olduğuna şüphe yoktu! Sonra vatandaşlık görevimi yerine getirmek için polise telefon ettim. Onlar gelene kadar, onu oyalamamı söylediler! Onun bir gangster olup olmadığına ve cebinden bir tabanca çekmeyeceğine nasıl emin olabilirdim ki? Benim bir ailem var, beyler...

Durdu, titredi ve devam etti:

—Vakit kazanmaya çalışıyordum, ama elini cebine atıp çabuk olmamı söyledi! Silahı olabilirdi! Kutusuna asitborik doldurduktan sonra bir dolar bırakıp çekip gitti. Nereye gittiğini görmek için tezgâhımdan çıktım. Bir de baktım, sırtında bir kurşunla burada yatıyor.

Pat:

—Koşarak kaçan birini gördünüz mü?

—Hiç kimseyi. O saatte sokak kalabalık olmaz.

—Ateş edildiğini duydunuz mu?

—Hayır. Kanı görünce telefon etmek için içeri girdim.

Pat düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı.

—Ya bir araba? Uzaklaşan bir araba görmediniz mi?

Adamcağız düşündü taşındı ve:

—Tabii... Şimdi siz söyleyince aklıma geldi, birkaç saniye önce bir araba geçmişti. Yavaş gidiyordu, ama dışarı çıktığımda yok olmuştu, dedi.

Daly'nin adamlarından biri sorgulamayı stenoyla kaydediyordu. Pat ile beraber cesedi inceledik. Bobo'nun yarasına bakılırsa, katil ateş ederek Lexington yönüne gitmişti. Bobo'nun elinin yanında olan asitborik kutusu da kan içindeydi. Ceplerinde sekiz dolar, gezici kütüphane üye kartıyla "İyi Arıcılık" adlı bir de kitap vardı.

Pat:

—Susturuculu. Yüzde yüz aynı silah olduğuna seninle iddiaya girerim, dedi.

—Ama ben girmem.

—Mayk, ne düşünüyorsun?

—Bir şey bilmiyorum. Kalecki yaşasaydı bu olay onu mahvederdi. Fuhuştan sonra, uyuşturucular. Bobo artık onun için çalışmadığını söylemişti. Ben de yalan söylemediğine inanmıştım. Şimdi yanılıp yanılmadığımı kendi kendime soruyorum.

Bir an cesede baktıktan sonra, beraberce uzaklaştık.

Aniden:

—Pat, diye seslendim.

—Ne var?

—Hani birisi Kalecki'yi evinde vurmak istemişti, hatırladın mı? Mermi katilin silahından çıkmıştı. Niçin? Hem kendisi hem de katil için bu kadar tehlikeli olabilecek ne biliyordu acaba? Bunu bir an önce öğrenmemiz lazım.

—Evet, Mayk. Ama şüphelilerin hepsi öldü.

—Hayır, Pat. Katil hâlâ hayatta. Şimdi yapılacak önemli bir işin var mı?

—Hiçbir işim yok. Bobo olayıyla Daly ilgileniyor. Niçin?

Kolundan tutup arabama götürdüm. Eve vardığımızda postacı gelip gitmişti. Posta kutusunda okuldan yolladığım zarfı buldum, açıp Pat'a içindeki belgenin içeriğini anlattım. Pat Eyalet Polislerinin davranışlarını bildiği için yaptığım numarayı beğendi. Sonra telefon etti. Bankaya geldiğimizde müdür evrağa bakabileceğimizi

belirten resmi yazıyı hazırlamıştı bile.

Bu evrakta Kalecki'yi defalarca asmaya yetecek kanıt vardı. Şimdi vücuduna üç kurşun sıktığım için daha da mutluydum. Hayatımda görebileceğim en ahlaksız herifti. Kasadaki resim ve resmi belgeler George Kalecki'nin işlediği suçları gösteriyordu.

Pat dosyayı hızla karıştırdıktan sonra büyük bir zarfa koyup, alındı belgesini imzaladı.

Kapıdan çıkarken:

—Onu ne yapacaksın? diye sordum.

—İnceleyeceğim. Belki bazı çeklerin izini bulabiliriz... Ya sen?

—Eve gideceğim. Başka bir teklifin mi var?

Pat gülerek:

—Bazı şeyleri benden gizlediğini sanmıştım, ama yanılmışım. Kartları açık oynadığın için sana bir şey söyleyeceğim, dedi.

Cebinden bir defter çıkarıp açtı.

—Şu isimleri bir dinle. Aralarında tanıdıkların var mı?

Gür bir sesle okumaya başladı:

—Henri Strebhouse, Carmen Silby, Thelma B. Duval, Virginia R. Reims, Conrad Stevens...

Yüzüme bakarak cevabımı bekliyordu.

—Strebhouse ve Stevens hapis yattılar. Galiba Thelma B. Duval'i de birçok kez sosyete sütunlarında görmüştüm. Ama hiçbirini tanımıyorum.

—Şu anda hepsi sanatoryumdalar. İliklerine kadar zehirlenmişler.

—Ya, nereden biliyorsun?

—Narkotik Şube'den öğrendim.

—Bazı şeylerin gizli olduğunu biliyordum, ama gazeteler nasıl öğrenememiş bu işi? Ah! Anladım! Daha kaynağını keşfedemediler, değil mi? Hangisiymiş?

—Daly'nin de bilmek istediği bu. Sonlarının kötü olduğunu bile bile, kimse bir şey söylemiyor. Bazılarının yüksek kademelerde tanıdıkları var. Bu yüzden onlara fazla baskı yapamıyoruz. İlacın konduğu kolileri de dikkati çekmeyen birisine taşıttıklarını öğrendik.

—Bobo!

—Üstüne bastın.

—Tedavi gördükleri sürece onları sıkıştırabiliriz. Nazikçe ağzımızı kapattırırlar ya, neyse! Pat, bu cinayetler arasında bir ilişki var. İlk bakışta olaylar bağıntısız gibi göründüyse de, bak nasıl birbirlerine bağlanıyorlar. Bobo ve Kalecki... Kalecki ve Hal... Hal ve Eileen... Eileen ve Jack. Ya çok değişik işler yapan bir şebekeyle karşı karşıyayız, ya da mantıki ayrıntılardan oluşmuş bir olaylar zincirinin. Jack işi karıştırdığı için katil onu öldürdü. Kendisini bir kısır döngünün içinde buldu ve bu beladan kurtulmak için yeni cinayetler işledi. Moruk, bu işin sonuna gelmeden bir şey anlayamayacağız.

—Ne zaman? Bir adım bile ilerleyemedik.

—Hiçbir şeyi abartmayalım, Pat. Şimdi biraz daha işlerin içyüzünü görebiliyorum. Kesin bir şey yoksa da, bir başlangıç var.

—Ya bu olay?

—Şu an için bir şey söyleyemem. Yanılabilirim, katilin kim olduğu hakkında henüz bir fikrim yok.

—Mayk, saate karşı yarış ediyorsun değil mi?

—Yeni mi anladın? Beni yenemeyeceksin, Pat.

—İddiaya girelim.

—Olur, yemeğine.

—Anlaştık.

Ayrıldık. Bir taksi çağırdı ve ben de evime geldim.

x

x x

Pantolonumu çıkarırken cüzdanımı kaybettiğimi anladım. Para kısmında iki yüz dolarım vardı. Bütün neşem kayboldu. Pantolonumu giyip arabama gittim. Cüzdan orada da yoktu. Berberde mi? Borcumu cebimdeki bozukluklarla ödemiştim. Tüh! Şimdi cüzdan kaybetmenin sırası mıydı?

Charlotte'a geri döndüm. Holün kapısı açıktı, içeri girdim. Dairesine gelince kapıyı çaldım, cevap veren olmadı. Ama Kathy'nin "Swana River" şarkısını söylediğini duyuyordum. Kapıyı yumrukladım. Açtı.

—Neler oluyor? Ziliniz çalışmıyor mu?

—Belki de, Bay Hammer. Girin.

Charlotte koşa koşa geldi. Ellerinde eldiven vardı. Benekli ve parıldıyan bir bluz giymişti.

—Hayatım, böyle çabuk gelmekle çok iyi ettin, dedi.

Onu kucakladım, dudaklarını uzattı. Kathy hâlâ bizi dikizliyordu.

—Patavatsız, arkanı dön! diye emrettim.

Yeniden onu öpmeye başladım. Charlotte iç çekip başını göğsüme yasladı.

—Bu sefer kalacaksın değil mi?

—Hayır.

—Ya! Niçin? Daha yeni geldin.

—Cüzdanımı almaya geldim.

Divanın üstünde, yastıkların arkasında buldum. Uyurken düşürmüş olmalıydım. Charlotte küçük bir kız gibi somurtarak:

—Paranı çaldığım için beni affedeceğini zannediyorum, diye alay etti.

Sarı saçlarını öperken:

—Budala! Bu garip kıyafetle ne yapıyorsun? dedim.

—Fotoğraf tabediyorum. Görmek ister misin?

Beni karanlık odaya götürüp ışıkları söndürdü ve tavandaki kırmızı ışığı yaktı. Karşımdaki iskemleye oturdu. Canı sıkılmış gibiydi. Işıkları yakıp fotoğrafa baktım.

—Kim bu?

—Bir hasta. Hal Kines, kliniğimde tedavi ettirmek üzere onu hastaneden çıkarmıştı.

—Hastalığı neydi? Korkmuş bir ifadesi var.

—Hayır. Hipnoz sırasında... Bu operasyon hastada gerçek bir rahatlama ve güven uyandırır. İncelememiz sonunda çocukluğunda her şeyden mahrum bırakıldığını ve istediklerini çalarak elde ettiğini öğrendik. Ona durumunu anlattım ve bir iş buldum. Niçin kleptoman olduğunu anlayınca bu tutkusuna karşı savaşabilir hale geldi. Şu anda tamamen iyileşti...

Fotoğrafı kurutucuya koyup etrafıma bakındım. Bu

karanlık oda pahalıya patlamış olmalıydı. Sevgilimi bu hobisinden mahrum bırakmamak için daha fazla kazanmalıydım.

İçimden geçenleri okumuş gibi:

—Evlendiğimizde, fotoğrafları banyo için köşedeki stüdyoya vereceğim, dedi.

—Olmaz, bu işi de hallederiz.

Bu sefer o beni kucakladı. Onu kollarımın arasına alıp öyle bir öptüm ki, neredeyse nefes alamayacaktı. Elele çıkış kapısına gittik.

—Mayk akşama ne yapacağız? Nereye gideceğiz?

—Bilmem. Sinemaya ne dersin?

—Neden olmasın.

Kapıyı açtım, zili göstererek:

—Çalmıyor mu? diye sordum.

—O! Yine mi! Kathy aspiratörü takınca sigortayı attırıyor.

Eğilip zili tamir ettim.

—Yavrum, saat sekize doğru buradayım.

Bir veya iki basamak inmiştim ki, bana bir öpücük yollayıp kayboldu.

XIV. BÖLÜM

Terzim Kalecki'nin mermisinin ceketimi ne hale getirdiğini görünce baygınlık geçiriyordu. Şüphesiz en iyi müşterilerinden birini kaybetmekten korkuyordu. Dikkatli olmamı ve önümüzdeki hafta ortasında uğramamı söyledi. Diğer takımı alıp evime gittim.

Telefon çalıyordu. Elbisemi bir iskemlenin sırtlığına bırakıp ahizeyi açtım. Arayan Pat idi.

—Mayk, Bobo'yu vuran mermiyle ilgili rapor geldi.

—Öyleyse?

—Hep aynı silah.

—Zaten kuşkulanıyorduk. Hepsi bu mu Pat?

—Evet. Kalecki'nin silahı da bende. Mermileri, sana Parksdale'de atılanları tutuyor. Silah güneyde satılmış, çok el değiştirdikten sonra 3. Cadde'deki bir rehincinin eline geçmiş, ondan da George K. Masters almış.

Pat'a teşekkür edip telefonu kapattım. Şeytan Kalecki niçin bu ismi kullanmıştı? Yoksa tanınıp, geçmiş yıllarda işlediği cinayetler yüzünden tutuklanmaktan mı korkuyordu? Pat, Hal Kines'in çekmecesindeki belgeleri doğru yorumladıysa, her şey ortaya çıkacaktı. Kalecki'yi yargılamak için çok geçti.

Yemeğimi yiyip duşumu almıştım ki, telefon yeniden çalmaya başladı. Bu seferki Myrna idi. Onu kararlaştırdığımızdan daha önce, mümkünse ertesi sabah aramamı istedi. "Olur" deyip kapadım. Sesinden çok bozuk olduğu anlaşılıyordu ve ona yardım etmek beni mutlu ediyordu.

Bu olayın onu zorlamasından ve onun da kurtuluş olarak kokaine başlamasından korkuyordum. Er veya geç, Jack'i unutturamasa bile onu mutlu edebilecek bir gence rastlayacak ve o zaman daha da iyileşecekti. Bu insanın tabiatında vardı ve şüphesiz ki en iyisi de buydu.

x

x x

Charlotte'u evinin önünde volta atarken buldum. Geldiğimi görünce sanki onu çok bekletmişim gibi tepinmeye başladı.

Öfkeyle:

—Mayk, beş dakika geciktin, dedi.

—Sinirlenme, yol çok sıkışıktı.

—Makul bir sebep. Şans eseri, isterik hatunun esrarını yeniden çözmeyi istemiş olmayasın?

—Kes sesini ve rahat dur. Yoksa hiçbir sinemada yer bulamayacağız.

—Nereye gidiyoruz?

—Eğer sen de istersen, güzel bir polisiye film görmek istiyorum. Belki de ondan bir şeyler kaparım?

—Olur. Gidelim, Sherlock Holmes.

Nihayet önünde bilet kuyruğu olmayan bir sinema bulduk ve gravyer peyniri gibi delik deşik edilmiş entrikalarla dolu polisiye filmle, kaplumbağa yarışını andıran bir Western seyrettik.

Çıkışta birer sandviç yedikten sonra, bir kadeh bir şey içmek için bara girdik. Ben bira istedim, Charlotte da bana uydu.

Kaşlarımı çatarak:

—Hey, istediğini içebilirsin, param var, dedim.

Kahkahayı bastı.

—Mayk, birayı seviyorum. Yoksa neden bunu içeyim?

—Çelişkilerle dolusun. Masraflı bir dişisin, ama bira içiyorsun. Belki de bana düşündüğüm kadar pahalıya patlamayacaksın.

—Mali sıkıntıya düşersek çalışabilirim.

—Kadınlarımın hiçbirini çalıştırmam. Bu yüzden de onları aradığımda evde bulmayı istemek hakkımdır.

Charlotte bardağını masaya bırakıp öfkeli bir havayla baktı.

—Bana hiç evlenme teklif etmediğinin farkında mısın? Seni isteyip istemediğimi nereden biliyorsun?

—Tamam, cadı!

Elini tutup dudaklarıma götürdüm.

—Hanımefendi, benimle evlenir misiniz?

Güldü, ama gözleri yaşlarla dolmuştu. Yüzünü boynuma yaslamak zorunda kaldı.

—Oh, evet Mayk. Evet... evet... evet!.. Seni çok seviyorum.

—Ben de seni seviyorum, yavrum. Şimdi biranı iç Yarın ikizlerde birkaç saniye yalnız kalıp, gelecek için planlar yaparız.

—Öp beni!

İki serseri şaşkın şaşkın bize bakıyordu. Boşuna zaman kaybetmemek için onu dudağından öptüm.

—Yüzüğümü ne zaman takabileceğim? diye sordu.

—Yakında. Önümüzdeki hafta elime para geçecek, o zaman Tiffany'ye gideriz. Anlaştık mı?

—Tamam Mayk. Çok mutluyum.

İçkilerimizi içtikten sonra kalktık. Önlerinden geçerken iki serseri "Hey!.. hey" diye bağırdı. Charlotte'un kolunu bırakarak kafalarını tutup birbirine vurdum... Barmen ağzı bir karış açık bakıyordu. Onu selamladıktan sonra Charlotte'un yanına gittim. Adamların ikisi de yere yığılıp kaldı.

Charlotte kolumu sıkarak:

—Mayk, dedi.

—Ne var Charlotte?

—Halimden şikâyetçi değildim.

Kathy uyuyordu. Ayaklarımızın ucuna basarak girdik ve Charlotte ses çıkarmaması için zili tuttu. Ancak zilin çıkardığı çınlama bir an horultunun kesilmesine sebep oldu. Kathy arkasını dönüp hemen uyudu.

Mantosunu çıkarıp, bana:

—Son bir kadeh daha ister misin? diye sordu.

—Hayır.

—Başka bir şey?

—Evet, seni...

Öpüşürken her haliyle beni arzuladığı belliydi. Yerinde duramıyor, kollarımın arasındayken kıpır kıpır hareket ediyordu.

—Mayk, beni sevdiğini söyle.

—Seni seviyorum.

Tekrar dudaklarını uzattı. Onu itip şapkamı aldım.

—Yeter, yavrum. Eğer bir daha böyle öpüşürsek, evlenmemizi bekleyemeyeceğim.

Sırıtarak dudaklarını uzattı. Bana daha fazla sokulmasına fırsat vermeden kapıya yöneldim.

—Gitme, Mayk.

—Gitmem gerekiyor.

—Öyleyse, yarından tezi yok evlenelim.

Gururla güldüm. Bu edepsizliğine rağmen tapılacak bir kadındı.

Kapıyı açıp kaparken zilin kolunu tuttu. Dudağına bir öpücük koyup sıvıştım. Bu akşam uyuyamayacağımı biliyordum. Bu gece olanları Velda'ya anlatırsam, evi kafama geçirirdi şüphesiz. Düşünmek bile beni korkutuyordu...

x

x x

Altıda saatim çaldı. Kalkıp gerindim. Dışarda güneş parıldıyordu. Güzel bir gündü. Gece masamda bir bira şişesi duruyordu. Tadına baktım. Peksimet kadar tatsızdı.

Duş yapıp robdöşambrımı giydikten sonra yiyecek bir şeyler bulmak ümidiyle mutfağa gittim. Son makarna paketinin arasına bir fare girmişti. Bir köşede patatesle soğan bulabildim. Kabuklarını soyup bir tencereye koydum, bir yandan da kahve yaptım.

Patatesler biraz yandıysa da lezzetliydi. Kahve de çok güzeldi. Kısa bir süre sonra dünyanın en güzel sarışını aşçım olacaktı. Sadece aşçılığını değil, başka şeylerini de düşlüyordum...

Telefon ettiğimde Myrna uyanmıştı. Sekizde hazır olacağını ve geç kalmamamı söyledi. Sonra da Charlotte'u aradım.

—Selam miskin! diyerek esnedim.

—Pek cesur olduğun söylenemez.

—Ne yapıyordun?

—Uyumaya çalışıyorum. Dün gece beni öyle bir hale getirip bıraktın ki, bütün gece gözümü kırpmadım. Üç saat boyunca yatakta kıvrandım.

Bu haber beni zevkten dörtköşe yapmıştı.

—Anlıyorum! Kaçta Bellemy'lerde olursun?

—İşim çabuk bitmezse, akşamı bulur. Maça yetişirim. Kimler oynuyor?

—Ben de bilmiyorum ama içlerinde Esther ve Mary gibi şampiyonlar da var. Seni sabırsızlıkla bekleyeceğim. Hayal kırıklığına uğratma.

—Olur canım.

Telefonda öpücüklerini yolladı, ben de karşılık verdim.

Velda daha büroya gelmemiş olmalıydı. Evine telefon ettim. Telefonu açtığında, arka planda ateşte cızırdayan domuz yağıyla, radyo müziğini duydum.

—Alo! Velda? Ben Mayk.

—Ne zamandan beri bu kadar erken kalkıyorsun?

—Önemli bir şey söyleyeceğim.

—İşle mi ilgili?

—Tabii... Yani, bir bakıma öyle sayılır. Pat beni ararsa, Bellemy'lerin malikânesinde olacağımı söyleyiver. Telefonlarını biliyor.

Velda hemen cevap vermedi. Ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu.

—Çok iyi. Attığın adıma dikkat et. Sen yokken yapmamı istediğin bir şey var mı?

—Özel hiçbir şey yok.

—Bu kez büroya kaç gün uğramayacaksın?

—Belki, pazartesiye kadar.

—Çok iyi, Mayk. Hoşça kal!

Kapattım. Charlotte konusunda Velda'ya herhangi bir şey söylemeye cesaret edemedim. Öf! Böyle hayatın içine ben... Charlotte olmasaydı Velda ile evlenirdim. Velda da nefis bir parçaydı, ama artık çok geç olmuştu...

Öf! Ne hayat ya!

Geldiğimde Myrna aşağı yukarı hazırdı. Bavulu bagaja yerleştirdikten sonra arabaya bindik. Kötü bir görünümü vardı. Gözleri kasılmış, yüzünde derin izler oluşmuştu. Yanakları seğiriyordu. Elbisesi çok güzeldi. Bu mutsuz ifadesi olmasa, çok güzel sayılırdı.

Jack'ten bahsetmek istemedim. George Kalecki'nin ölümünü öğrenmiş olmalıydı, ama bu konuyu hiç açmadı. Değişik şeylerden bahsettik.

Güneş nefisti, yol da pek tıkalı değildi. Yaklaşık seksenle gidiyorduk. Yol kenarında veletler ya top, ya da saklambaç oynuyordu. Küçük bir kır evinin sınırını geçtiğimizde Myrna'ya göz ucuyla baktım.

Sessizce ağlıyordu, onu okşadım. Düşündüğüm kadar çabuk unutamayacaktı.

Konuşmayı tenis maçına, Bellemy kardeşlere getirince tekrar bitkinleşti. Kısa bir süre sonra Bellemy'lerin arazisine vardık. Erken geldiğimizi sanıyorduk, ama kapıda on araba vardı. İkizlerden biri bizi karşıladı. Benimle konuşana kadar hangisi olduğunu anlayamadım.

—Merhaba enayi!

—Selam, Mary.

Vücudunu olduğu gibi ortaya koymaktan hiç sakınmamıştı. Üzerinde sadece şortla bikininin üstü vardı. Bunlar da vücuduna iyice yapışmıştı. Bütün hatları belliydi. Gözlerimi bacaklarından ayıramıyordum. Beni eve götürürken, iki de bir sürtünüyordu. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Myrna'nın bavulunu öbür elime alınca, Mary kızgın bir çığlık attı. Bir hizmetçi Myrna ile ilgilenirken, Mary odama kadar bana eşlik etti.

—Spor giysilerini getirdin mi? diye sordu.

—Evet, ama yapabileceğim tek spor, buranın barına takılmaktır.

—Hayatta olmaz. Arka tarafta bir golf sahası var. Tenis için de bir eş arıyorlar.

—Tanrı aşkına! Ben de bir atlet havası var mı?

Tepeden tırnağa beni süzdü.

—Tabii ki, var!

—Anlamadım, nasıl?

—Yatak odasında senden daha iyi atlet zor bulunur?

Gözlerinden dalga geçmediği belliydi. Gururlandım.

Benimle arabadan elbiselerimi almaya geldi. Sonra odama kadar beni takip etti. İçerdeki yatak öylesine büyük ve konforluydu ki, üç kişiye bile fazla gelirdi.

Kapıyı kapatmamı bile bekleyemedi. Boynuma atılıp dudaklarını bana uzattı. Ev sahibesini hiç düş kırıklığına uğratabilir miydim? Yumuldum ve hemen ardından:

—Şimdi giyineceğim, dışarı çık! diye emrettim.

—Niçin?

Kendim de inanmama rağmen:

—Hiçbir zaman bir kadının önünde soyunmam, dedim.

—Ne zamandan beri?

Bir kez daha dudaklarında yakıcı gülüşü belirdi. Gözleri onu soymam için yalvarıyordu.

—Peki, enayi! dedi.

İçimi titreten bir gülüşle baktıktan sonra odadan çıktı.

Çığlık seslerini duyunca pencereye koştum. Çayırda, arkadaşlarının cesaret verici haykırışları arasında iki velet ellerinden geldiğince birbirlerini pataklamaya çalışıyordu. Ne yer! Toprakta yuvarlanıp ayağa kalkıyor, oraya buraya yumruklar savuruyorlardı. Güldüm. Kavgayı seyreden genç kızların gözüne girmeye çalıştıkları şüphesizdi. Lavabodan bir sürahi su doldurup kafalarına döktüm. Kavga kesildi. Tiz bir sesle çığlıklar atıp hırıldayarak tabanları yağladılar. Çetenin geri kalanı da beni görünce küfürü bastı. Yaptığım şakadan çok memnun kalmıştım.

Mary beni merdivenin altında bekliyordu. Kolsuz bir bluzla keten bir pantolon giymiştim. Baldırlarına tenis raketini vuran Myrna da kısa süre sonra bize katıldı. Mary'nin benimle başbaşa kalamadığı için üzgün olduğunu gördüm. Bahçeye doğru giderken Mary koluma girdi. Bir an şaşırdım. Karşıdan gelenin birden o olduğunu sandım. Esther kardeşine çok benzemesine rağmen davranışları soğuktu. Bununla beraber insanda garip his-

ler uyandırıyordu. Beni bir sürü insanla tanıştırdığı için hiçbirinin adı aklımda kalmadı. Mary beni başka bir bahçeye götürdü.

Teniste hiç de başarılı değildim. Bütün topları bitişikteki tarlaya kaçırınca maçı bırakıp top topladık ve raketlerimizi attık. Bir banka oturduk. Mary bronzlaşmış adeleli bacaklarını önüme uzattı.

—Mayk, niçin burada oturup vakit kaybediyoruz? Odanda daha rahat ederiz.

Ne kadın!

—Mary, olayları çabuklaştırıyorsun. Niçin kardeşin gibi değilsin?

—Ona benzemediğimi de kim söyledi?

—Bu ne demek?

—Hiç. Esther bazı şeyleri göze alamaz. Ama yine de bakire değil.

—Hakkında ne düşünüyorsun?

Mary kahkahadan çatlarken, ellerini dizlerime koydu.

—Bir günlük tutuyor, diye açıkladı.

—Şüphesiz seninki daha kalındır.

—Biraz.

Ellerini tutunca gözleri ışıldadı.

—Bana barı göstersene.

İçeriye girdik. Duvarlar Bellemy kardeşlerin her tür spor müsabakalarında kazandıkları kupa, madalya ve diplomalarla doluydu. Ama övünmeyi pek sevmiyorlardı.

Mary benden hayır gelmeyeceğini anlayınca çekip gitti. Barmen içkimin birini bitirmeden ötekini dolduruyor, bir yandan da dergi okuyordu.

Myrna bir bardak su içtikten sonra ağzında bir şeyler geveleyip gitti. Bazı misafirler serinlemek için bara geldiler ama fazla takılmadılar. Suladığım veletlerden birini boyundan ve pantolonundan tanıdım. Bara doğru geldiğini görünce de dışarı attırdım. Sıkılmaya başlamıştım. Charlotte'un gelmesini isterken bir yandan Mary yaltaklanmayı kestiği için üzülüyordum. Onunla, en azından sıkılmazdım. Of! Charlotte'un dengi değildi, ama gene de idare ederdi. Sadece sevişmeyi biliyordu. Charlotte da bu

alanda ondan geri kalmazdı ya! Ayrıca, zekâ, nezaket ve daha bir sürü özelliği vardı.

Bardan kalkıp görünmeden odama çıktım. Günlük elbiselerimi giyip yatağa uzandım. Her zaman olduğu gibi 45'liğim üzerimdeydi. Herhalde düşündüğümden daha çok içmiştim ki, sızdım.

Gözlerimi açtığımda dünyanın en güzel kızını gördüm. Uyandığımı görünce beni sarsmayı bırakıp öpmeye ve saçlarımı okşamaya başladı.

—Ne biçim hoşgeldin demek bu. Oysa bir an önce kollarında olmak için yolda deli gibi geldim, dedi.

—Merhaba tatlım!

Kendime çekip öpmeye başladım.

—Saat kaç?

Saatine baktı.

—Yedi buçuk.

—Tanrım! Günün dörtte üçünü uyuyarak geçirmişim.

—Şimdi giyin ve aşağıya in. Myrna'yı görmek istiyorum.

Kalktım, yüzümü yıkayıp ceketimin kırışıklıklarını gidermeye çalıştım. Hazır olduğuma kanaat getirince aşağı indim. Merdivenin altında beni Mary karşıladı.

—Bu akşam yanımda oturacaksın, dedi.

Misafirler sofraya oturmaya başlamıştı. İsmimin yazılı olduğu yerleşme planına bir göz attıp yerimi aldım. Charlotte karşımda oturuyordu. Mary bacaklarına hakim olursa yemek daha da güzel geçeceğe benziyordu. Myrna, Charlotte'un yanına oturmuştu. Kısa bir süre sonra koyu bir sohbete daldılar. Arasıra gülüyorlardı.

Alışkanlıkla orada oturanları gözden geçirdim. İçlerinden biri bana oldukça tanıdık gelmişti. Karşısındakiyle konuşan ufak tefek bir adamdı bu. Ne dediğini duymama imkân yoktu, ama kaçamak bakışlarından beni tanıdığını hissettim.

Bana doğru dönünce onu tanıdım. Geçen akşam Bayan June'un randevuevine gelenlerden biriydi.

Mary'nin omuzuna dokundum. Bana bakınca:

—Sağında, önünde çorba olanın karşısında oturan

kim? diye sordum.

—Harmon Wilder, dedi. Avukatımızdır. Bütün yatırımlarımızı o yapar. Ne oldu?

—Sadece merak. Onu daha önceden tanıdığımı sanıyorum.

—Şaşılacak ne var. Eskiden cinayet davalarında avukatlık yapardı. Ama tehlikeli işlerden uzaklaşmak için bürosunu kapattı.

—Ha?

Charlotte masanın altından ayağımı bulmuş, ayakkabısının burnuyla vuruyordu. Ay her zamankinden daha güzel parlıyordu. Yemeğin bitmesi için acele ediyordum. Mary benimle konuşabilmek için bahane arıyordu. Charlotte'un gözleri parıldadı ve kabaca lafını kesti. Mary bir şeyden şüphelenmiş gibi kulağıma:

—Açıkgöz, o gidince bu gece benim olacaksın, diye fısıldadı.

Dirseğimle onu dürttüm.

—Ay! diye bağırdı.

Yemekten sonra iki oyuncu birbirlerine iyi şanslar dilediler ve herkes korta doğru yöneldi. Charlotte'a yetiştim, yanında Myrna vardı. Birlikte yürüdük. Her saniye yeni arabalar geliyordu. Ben uyurken kortun etrafına sıralar dizilmişti. Daha sonra ışıklarla aydınlatıldı. Büyük bir izdiham oldu. Geç kaldığımız için, alana biraz uzakta, otlara oturmak zorunda kaldık. Arkamızda bir kalabalık oluştu. Hakem megafonla oyuncuları tanıttı, rakipler yerlerini aldı. Gerçek bir tenis maçı hiç görmemiştim, ama oyundan çok seyircilerin gidip gelen başları beni eğlendirdi.

Ancak bu şeytan herifler işlerini biliyordu. Raket ve topla harikalar yaratıyor ve her vuruşları seyirciler tarafından çılgınca alkışlanıyordu.

Başının ağrıdığını söyleyen Myrna, Charlotte ve benden izin isteyerek vestiyerden aspirin alacağını söyleyip gitti. Mary hemen onun yerine oturdu ve oyununu oynamaya başladı. Charlotte'un sert bir tepki göstereceğini zannediyordum, oysa o sırıtarak başımın çaresine bak-

mam için beni yalnız bıraktı.

Mary onun omuzuna vurarak:

—Sizi biraz ayırabilir miyim? Onu birisine tanıştırmak istiyorum, dedi.

—Tabii, nasıl isterseniz.

Charlotte neşeyle beni başından savdı. Benden ve kendisinden öyle emindi ki! Ondan başka kimseyi düşünemediğimi biliyordu. Mary'yi şiddetli bir arzunun sardığını hissettim. Charlotte'un yanında otururken rahattım...

—Bana tanıştırmak istediğin kişi nerede? diye sordum.

—Her zaman safsın. Seninle yalnız kalmayı istedim sadece.

—Mary, dinle. Geçen sefer başkaydı. Şimdi Charlotte ile nişanlıyım. Bu ne sana ne de ona karşı dürüstlük olur. Ben...

—Benimle evlenmeni istemiyorum. Bu, işin bütün büyüsünü bozar.

Böyle inatçı bir kadınla nasıl başa çıkılırdı?

—Dinle! Çok naziksin, seni seviyorum ama işimi de güçleştiriyorsun, dedim.

Kolumu bıraktı. Şimdi ağaçların altında yürüyorduk ve çok karanlıktı. Ay bir bulut kümesinin arkasına girmişti. Onunla konuşmaya ve böylesine üstüme varmamasını söylemeye devam ediyordum. Ama yüzünü bile göremiyordum. Sadece nefes alışını ve beğenilen bir şarkıyı mırıldandığını duyuyordum.

Durumu anlayınca:

—Uslu durmak için söz verirsem, beni son bir kez öper misin, dedi.

—Tabii bebeğim. Ama son bir kez.

Öpmek için ellerimi uzattığımda, şaşırıp kaldım. Şeytan! Karanlıktan istifade edip soyunmuştu. Beni öyle bir öptü ki, onu itecek ne arzum ne de gücüm kaldı. Her şeyi unutup kendimi onun kollarına bıraktım...

x

x x

Davetlilerin yanına döndüğümüzde parti aşağı yukarı bitmişti. Mary benden ayrılarak kardeşinin yanına gitti.

Biraz önceki halinden hiç eser kalmamıştı. Kalabalığı yararak geçtim. Charlotte hâlâ bıraktığım yerdeydi. Yanındaki herifle dondurmasını paylaşıyordu.

Bunu görünce kan beynime sıçradı. Ama yaptıklarımdan sonra kıskançlık göstermeye hakkım var mıydı? Ona seslendim, heriften müsaade isteyip yanıma geldi.

—Nerelerdeydin?

—Savaştım. Şerefim için savaştım.

—Zafer de kazandın mı? Yoksa sorgulamayı keseyim mi?

—Gücümden çok, inancımla zaferi kazandım. Ama biraz vakit aldı. Burada beni mi bekledin?

—Tam manasıyla. Kocası başka kadınlarla kırıştırırken evde oturan uslu bir eş gibi.

Evden gelen çığlık maçın bitimini belirten uğultuyu bastırdı. Herkesin neşesi kaçtı.

Charlotte'un elini bırakıp eve koştum. Kapının eşiğinde duran zenci barmen şaşkındı. Titreyen parmağıyla merdiveni gösterdi. Saçmasapan açıklamalarla vakit geçirmemek için yukarı, birinci kata çıkıp kapısı aralık duran vestiyere girdim. Hizmetçi yerde baygın yatıyordu. Biraz ötesinde ise Myrna karnında bir delikle boylu boyunca uzanmıştı.

Nabzına baktım. Ölmüştü.

Aşağıdan, çimenlikten eve dolan kalabalığın sesini duyuyordum. Barmene kapıları kapatmasını söyleyip kapıdaki bekçiye telefon ederek kimseyi ne içeri ne de dışarı bırakmamasını emredip hışımla aşağıya indim. Hamal veya bahçıvan olduğunu tahmin ettiğim üç işçiye kim olduklarını sordum. Tahminimde yanılmamıştım.

—Bu evde tüfek var mı?

—Evet beyim. Kütüphanede bir av tüfeği, altı da karabina var.

—Alın onları. Bir cinayet işlendi. Katil parkta bir yerde saklanıyor olmalı. Etrafı sarın ve çıkmaya kalkan kim olursa olsun ateş edin. Anlaşıldı mı?

Bahçıvan tartışmak istediyse de, gözüne kimliğimi sokunca sesini çıkarmadı. İki arkadaşıyla beraber gidip

biraz sonra silahlarla döndüler. Kalabalığa susmalarını işaret ettiysem de, her kafadan bir ses çıkıyordu.

Tekrar kolumu kaldırdım.

—Kimse dışarı çıkmaya kalkışmasın. Kaçmaya kalkana ateş edilecek! Herkes maçta yanında kim olduğunu araştırsın. Yalan söylemenin neye mal olacağını açıklamama gerek yok. Evin yanında kalın ve sakin olun.

—Ne oldu?

—Myrna artık Jack için acı çekmeyecek. Öldü. Katil buralarda bir yerde.

—Mayk sana yardım edebilir miyim?

—Evet. Bellemy kardeşleri ara ve bana getir.

O gidince barmeni çağırdım. Korkudan tir tir titriyordu.

—Buraya kim geldi?

—Beyefendi, sadece bir bayan gördüm. Yukarı çıktı bir daha da inmedi.

—Hep burada mıydın?

—Evet, beyefendi. Burada susayan konukları beklerim ve onlarla içeri girerim. Bu geçen bayan dışında kimseyi görmedim.

—Hep aynı şeyi söylemeyi bırak. Bir an bile yerinden ayrılmadın mı?

—Şey, pardon. Sadece bir an.

—Sadece bir an ne demek?

Zenci korkmuşa benziyordu. Şu veya bu yönde kendini tehlikeye atmaktan korkuyordu.

—Konuş!

—İçecek bir şeyler almaya gitmiştim. Bira. Ama, Bayan Bellemy'ye söylemeyin.

—Şimdi anlaşıldı!

Katil barmenin yokluğundan istifade edip görünmeden içeri girmişti.

—Gidip gelmen ne kadar sürdü? Hayır, dur!.. Şimdi, bir bira almaya git ve gel...

Zenci uzaklaşıp bara girdi ve bir şişe birayla geri geldi. Hepsi yirmi saniye sürmüştü.

—Geçen seferki kadar çabuk mu hareket ettin?

Düşün. Biranı nerede içtin? Burada mı? Barda mı?

Boş şişeyi göstererek sakin bir tavırla:

—Burada, dedi.

Ona kımıldamamasını söyleyip evin arkasına koştum. Ona bitişik bir bina daha vardı. Pencereler de, kapılar da kapalıydı. Kapıların kanatları da sürgülüydü. Başka bir çıkış yolu aradım, ama bulamadım. Acaba katil hâlâ evin içinde miydi?

Ayılmakta olan hizmetçinin yanına gittim. Onu merdivenin basamağına oturturken Charlotte ile ikizler de geldi.

Kadıncağızın hâlâ sorguya dayanacak hali yoktu. Durumu haber vermek için Charlotte'a Pat Chambers'ı aramasını söyledim. Eyalet Polisini o aradı. Mary ile Esther kadını giriş katına indirip koltuğa yerleştirdiler. Cinayetin işlendiği odaya girip kapıyı kapadım. İpucu aramam boşunaydı. Katil hiçbir iz bırakmamıştı.

Myrna, gece hava çok sıcak olmasına rağmen mavi mantosunu giymişti. Halının üzerinde kıvrılmış bir ruh gibiydi. Yaraya baktım. Hep 45'lik... 45'lik... Yere diz çöküp mermiyi ararken yerdeki beyaz tozlar dikkatimi çekti. Birazını alıp zarfa koydum. Sonra cesedi elledim. Hâlâ sıcaktı. Hava da soğumasını geciktiriyordu.

Myrna'nın elleri öyle bir kenetlenmişti ki, zor açtım. Ölmeden önce mantosundan kopardığı iplikler tırnaklarına takılıp kalmıştı. Ölümü korkunçtu, ama neyseki çabuktu.

Mermiyi mantoda buldum. Tabii ki, bir 45'lik. Hep aynısı. Ama niçin hedef Myrna idi? O da olaya benim kadar yabancıydı. Öyleyse? Sebep? Bu kadar değişik insanın ölümüne neden olan bu sebep... Jack, evet onun öldürülmesini anlıyorum. Jack bir aynasızdı. Hırsızlar, dolandırıcılar ve katillerle karşılaşmak her zamanki işiydi. Ama Myrna? Ve Bobo? Tabii, ilaç aracısıydı ama bilmiyordu. Ne kimden aldığını ne de kime vereceğini söyleyecek vakti olmuştu.

Çıkıp kapıyı yavaşça kapattım. Myrna'yı sevmiştim. Belki de Jack kadar. Küçük bir kızkardeş gibi. O da

ölmüştü. Bu katliam ne zaman bitecekti?

Holde Esther Bellemy hizmetçiyi iyileştirmeye uğraşıyordu. Mary viski servisi yaparken elleri titriyordu. Olay onu kardeşinden daha çok etkilemişti. Charlotte, hizmetçi için soğuk kompres getirdi.

Ona:

—Konuşabilir mi? diye sordum.

—Evet. Ama kaba davranma.

Zavallı kadıncağızın yanında diz çöküp nazikçe dokundum.

—Daha iyisin ya?

Onayladı.

—Sana soracak iki üç sorum var, sonra yatabilirsin. Girip çıkan kimseyi gördün mü?

—Hayır, dipteki odaları temizliyordum.

—Ateş edildiğini duydun mu?

Bitkin halde yavaşça kafasını salladı. Duymamıştı.

—Ya sen? diye zenci barmene bağırdım.

—Hayır, patron.

Öyleyse 45'likte her zamanki gibi yine susturucu takılıydı. Böyle bir silahı saklamak ise, epeyce zor bir işti. Her şeye rağmen, bir an önce onu bulmamız gerektiğini biliyordum.

Kadına:

—Niçin yukarı çıktın? diye sordum.

—Elbiseleri düzenlemek için. Konuklar yatağın üstüne, oraya buraya atmışlardı. Ve cesedi buldum.

Ellerini yumruk yapıp hıçkırmaya başladı.

—Herhangi bir şeye dokundun mu?

—Hayır, bayılmışım.

—Onu yatır, Charlotte. Bir uyku ilacı verin. Çok sarsılmış.

Charlotte ve Esther kadını yakın bir odaya götürdüler. Mary birbiri ardına kadehleri yuvarlıyordu. Onun da yatmaya ihtiyacı vardı. Zenciyi bir kenara çektim.

—Yukarı çıkıyorum. Kimseyi ne içeri ne de dışarı bırak, anladın mı? Yoksa deliğe tıkarım seni.

Üstelemeye gerek görmedim. Anlamadığım bir şekilde

olur diyerek çıkış kapısına gidip sürgüledi.

Katil hâlâ evde olmalıydı. Ana kapıdan ya da birinci kattaki bir pencereden çıkması gerekiyordu. Diğer tüm çıkışlar kapatılmıştı. Bununla beraber barmenin bulunmadığı birkaç saniyeyi saymazsak hol hiç boş kalmamıştı. Bu birkaç saniye katile görünmeden girmek için yettiyse de, zenci oraya dönmeden çıkma fırsatı bulamamıştı. Barmen doğru söylüyordu, buna emindim. Katil ne onu tehdit ederek ne de rüşvet vererek kendini tehlikeye atmıştı. Böyle bir şeye gerek yoktu. Onu öldürerek işin içinden kolayca sıyrılabilirdi.

Elimde tabancamla ilk kattaki bütün odaları araştırdım. Bütün camlar içerden kapalıydı. Son çare olarak cinayetin işlendiği odadaki pencereyi denedim. Kolayca açılıyordu. Katil oradan geçmişti.

Bir rastlantı olabilir miydi? Oraya çıktıysa, fazla uzaklaşamamıştır. Çünkü pencere yerden beş metre yüksekliktedi. Gerçi pencerenin altında bütün binayı saran on santimlik dar bir çıkıntı vardı, ama orası da tozla kaplıydı. Birkaç kibrit çakıp herhangi bir iz olup olmadığına baktım.

Bu taş çıkıntıda, ilk önce duvara yüzümü, sonra da sırtımı dönerek yürümeye çalıştım. Az kalsın kendimi aşağıda buluyordum. Katil bu yoldan kaçtıysa damarlarında kedi kanı dolaşıyor olmalıydı.

Pencereyi kapatıp koridora çıktım. Pencerelerden biri sonuna kadar açıktı. Eğilip dışarı sarkınca duvarda yangın merdiveni gördüm. Aslında çok basitti. Katil öldürüp merdivenden inmiş ve parkta kaybolmuştu. Bu yolla kaçış.. çok kolaydı...! Bereket versin sinirden yine migrenim tutmadı. Yoksa yanmıştım...

x

x x

Şişenin dibindeki içkiyi Mary'den kurtarmak için tam zamanında yetişmiştim. Bana yetecek kadar içki bırakmıştı. Yarım saat sonra Pat ve adamları birkaç Eyalet Polisiyle geldiler. Pat'ın nasıl kolayca eyalet sınırlarını aşıp kuralları hiçe saydığını anlamıyordum. Ona Myrna'

nın cesedinin nasıl bulunduğunu ayrıntılarıyla anlattım.

Ölüyü inceleyen adli tıp yetkilisi, olayın iki saat önce geçtiğini söyledi.

—Bu ısı bir tahmin yapmamı engelliyor. Kesin sonuç otopsiden sonra belli olur, dedi.

Ama bu bilgi yeterliydi. Myrna, ben Mary Bellemy ile koruda dolaşırken öldürülmüştü.

Pat:

—Herkes burada mı? diye sordu.

—Esther bize konukların listesini verecek, oradan kontrol ederiz. Ama bir yere kaçabileceğini tahmin etmiyorum. Evi çevreleyen duvara ve parmaklıklara gözcü yerleştirdim.

—İyi. Gidip bakalım.

Bütün konuklar diğer binanın kabul salonunda toplanmıştı. Esther'in verdiği isim listesine göre Pat yoklama yaptı. Adı okunan her konuk yere oturacaktı. Pat'ın adamları da bunu kontrol ediyorlardı. Pat "Harmon Wilder" adını okuyuncaya kadar konukların yüzde ellisi yere oturmuştu bile. Cevap gelmedi. "Harmon Wilder" diye tekrarladı. Sonuç aynıydı. Kanun adamı olan sevgili dostumuz kaybolmuştu. Pat bir dedektife işaret edince adamın telefona doğru gittiğini gördüm. İnsan avı başlıyordu. Altı isim sonra Pat "Charles Sherman" diye seslendi. Bir kez daha tekrarlamasına rağmen, kimse cevap vermedi. Bu ismi hiç duymamıştım. Kim olduğunu öğrenmek için Esther'e sokuldum.

—Bay Wilder'in yardımcısı. Maç boyunca oradaydı. Onu gördüm, dedi.

—İyi öyleyse... Patronuyla kirişi kırmıştır.

Pat, yardımcısına işaret etti. Polis arabalarına bir ikinci isim daha telsizle iletilmişti. Listenin tümü okunmuştu, ama ayakta hâlâ yirmi kişi vardı. Böyle asalak tiplere hemen her davette rastlanır. Yaklaşık olarak, toplam iki yüz elli kişi.

Pat konuklardan bir kısmını bana ve dedektiflere paylaştırdı. Hizmetçiler, Charlotte, ikizler ve on tanımadığım davetli bana düşmüştü. Kendisi de davetsiz misafirlerle

ilgilendi. Listelerimizi işaretledikten sonra, boğazını temizleyip konuşmaya başladı:

—Buradaki herkes cinayetle suçlanıyor. Biri dışında hepsi suçsuz. İsminiz okununca gelip ayrı ayrı sorgulanacaksınız. Kim olduğunuzu, suçun işlendiği anda, (saatine baktı), yani iki saat elli beş dakika önce nerede olduğunuzu öğrenmek istiyoruz. Eğer gerçeği çarpıtmak isterseniz, çelişkiye düştüğünüz anda sizi yalan ifade vermekten tutuklarız. Hepsi bu.

Kurbanlarımı süzdükten sonra onları girişe götürdüm. İşe hizmetçilerden başladım. Birbirlerinin söylediklerini tekrarladılar. Onları yolladım. On konuk ise belirtilen saatte birlikte oldukları kişilerin adlarını verdiler, ben de ifadelerini kaydettim. Mary benimleydi, Esther ise birçok misafirin doğruladığı gibi hakemin yanında bir iskemlede oturuyordu. İkizler de kurtulmuştu. Başbaşa kalabilmek için Charlotte'u en sona bırakmıştım.

—Yavrum, ya sen neredeydin?

—Çok küstahsın. Yaptığın saygısızlık yetmiyormuş gibi bir de soruyorsun. Nerede olacağım, bıraktığın yerdeydim.

—Cici kız, kızma. Mary'den kurtulmam çok zor oldu.

Öptüm onu. Gözlerime bakarak:

—İşte, bu öpücük bana her şeyi unutturdu, dedi. Senin yokluğunda bir süre Fields adında nazik bir gençle dondurma yedim. Geriye kalan süredeyse adı listede olmayan yabancı bir Don Juan ile ruhi konularda düşünce alışverişinde bulunduk. Orta boyda ve yelpaze sakallıydı...

Onu hatırlamıştım. "Yelpaze sakallı. Adı bilinmiyor" diyerek söylediklerini tekrarladım. Birlikte Pat'ın listeleri topladığı salona girdik. Hepsi tamamlandıktan sonra adamlar onları birbirleriyle dikkatlice karşılaştırdılar. Bazı kimlik kargaşalıkları olduysa da, kısa sürede düzeltildi ve listelerin hepsi karşılaştırıldıktan sonra herkesin, hatta Harmon Wilder ve Charles Sherman'ın bile başka yerde olduğu kanıtlandı.

Pat ve ben çok kaba davranmıştık. Biraz soluk aldıktan sonra adamlarına herkesin kimliğini ve adresini alıp

eyaletten ayrılmamaları kaydıyla serbest bırakmalarını emretti. Bu kadar insanı burada tutmak imkânsızdı.

Aşağı yukarı tüm arabalar aynı anda hareket etti. Misafirler eşyalarını alırken olayın geçtiği odayı altüst etmesinler diye bir aynasızı vestiyerde görevlendirdik. Kürk yakalı mavi paltosunu giymesi için Charlotte'a yardım ettim. Sonra Esther Bellemy'e iyi geceler demeye birlikte gittik.

Elini sıkıp yakında görüşeceğimize dair söz verdim. Charlotte trenle geldiği için onu arabama aldım. Yavaş yavaş şehre doğru yol aldık.

Tekerlekler dönüyor, kilometreler akıyor ve her geçen an öfkem artıyordu. Döngü. Hep bu kısır döngü. Jack'te başlayıp Myrna'da bitmişti. Ne geçerli bir sebep, ne de Myrna'nın katliyle ilgili bir şey vardı. Charlotte'un burnunu çektiğini duyunca baktım. Ağlıyordu. Myrna ile yakın arkadaştı.

Kolumu omuzuna atıp kendime doğru çektim. Kâbus görmüş gibiydi. Benim için ölüm eski bir dosttu. Ya onun için? Polisler yakaladıklarında, Wilder ile Sherman yeni bilgiler verebilecekler miydi? Vicdan sahibi kişi, böyle kimseye haber vermeden kaçmazdı. Doğru kişilerden mi kuşkulanıyordum? Olabilirdi. Aynasızlar onları enselerdi. İşlerini bilirler. İnsan avı onların özelliğidir. İleri çocuklar! Onları kaçırmayın. Eğer kendilerini savunurlarsa ateş edin. Kendim yapamadığım için üzülüyordum, ama neyse. Zafer istemiyordum. Sadece, adalet!..

Charlotte'un dairesine yaklaşıyorduk. Düşünmeyi bıraktım. Saatim gece yarısını gösteriyordu. Kapıyı açtım, güldü.

—Biraz olsun gelmez misin?

—Bu akşam olmaz yavrum. Eve gidip düşünmek istiyorum.

—Anlıyorum. Öp beni.

Dudaklarını uzattı. Öptüm. Öf! Ne zaman bu komik utanma duygusuna kapılmadan ona karşılık verecektim? Başka kadınları arzulayıp sahip olmuştum, ama onu seviyordum. Evlenmek için acele ediyordum.

—Yarın görüşecek miyiz?

—Zannetmiyorum, ama belli olmaz.

—Yalvarırım Mayk. Aksi halde ancak salıya görüşebileceğiz, diye yalvardı.

—Ya pazartesi?

—Akşam yemeğinde Mary ve Esther'leyim. Şehre dönüyorlar. Esther zannettiğinden de fazla etkilendi. Mary kendini çabuk toplar, ama Esther yıkıldı. Muhteşem bir kadın.

—Kanımca... Seni yarın görmezsem, pazartesi telefon ederim ve salıya buluşuruz. Belki de yüzük meselesiyle uğraşırız ha?

Bitmek bilmeyen bir öpüşmeden sonra içeriye girişini izledim. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Uzun bir süreye ve güce de tabii. Adım başı bir cesetle karşılaşıyordum. Onun daha ileri gitmesinden korkuyordum. Ya şimdi başarmalıydım. Ya da hiçbir zaman.

Arabamı garaja bırakıp eve gittim ve kafayı vurup yattım.

XV. BÖLÜM

Pazar günü hava berbattı. Cama çarpan yağmur damlaları erkenden uyanmam için sanki çalar saatimle işbirliği yapıyordu. Susturma düğmesini bir yumrukla ezdim. Sonunda zili tamir ettirmek zorunda kalacağımı bildiğim için bu pis huyuma küfür yağdırdım.

Ne tıraş oldum ne de duş aldım. Her zamanki gibi kahvaltıyı da yaktım. Üstümü başımı değiştirmeden pijamayla oturup yedim. Tabakları mutfağa götürürken aynanın önünden geçtim. Bir göz atınca, sakalla kaplı pis bir yüzün üstünde diken diken olmuş darmadağınık saçlarla çevrili bir çehre gördüm. Kendimi iğrenç buldum.

Şansıma dolap soğuk birayla doluydu ve açık paketin dışında bir paket de yedek sigaram vardı. Dairemin kapısını açtım. Gazeteler yere düştü. Resimli sayfaları haber sayfalarından ayırıp ikincileri çöp sepetine attım ve Temel Reis ile Vakvak Kardeş'in maceralarını okumaya koyuldum.

Sonra radyoyu açıp odayı enine boyuna arşınlarken bütün küllükleri izmaritle doldurdum. Yapacak bir şey yoktu. Bir iskemleye çöküp başımı avuçlarımın arasına aldım, düşünmeye çalıştım. Hep aynı cevap, aynı sorun ve aynı hiçlik. Yıkılmış, bitmiş, acınacak hale gelmiştim.

Yine de bu karmaşanın arkasında bir şey kıpırdıyordu. Ortaya çıkmaya çalışan bir şey. Bana bu esrarı çözmede yardımcı olacak ve bilmeme rağmen tam manasıyla kavrayamadığım küçük bir ayrıntı. Bu bir önsezi değildi. Bir

olay. Somut, gerçek ve tartışılamayacak bir olay...

Neydi?.. Her an bulabileceğimi sanmama rağmen, gözümden kaçmayı başarıyordu. Biraya tıka basa doymuştum. Hayır.. Hayır.. Hayır.. HAYIR! Cevabı hep kaçırıyordum. Nasıl bir zihnimiz var? O kadar karmaşık ki, küçücük bir ayrıntı gözümden kaçıyordu. Niçin? Her şeyde bir niçin oluyor. Cevap verebilecek yetenekte olduğumu biliyordum. Ama veremiyordum. Anlamaya çalışın!.. Niçin.. niçin.. niçin?

Zaman kavramını kaybetmiştim. Yedim, içtim. Akşam olmuştu. Işığı yaktım, yine içtim. Zaman geçiyordu. Savaşıyor, kaybediyor, tekrar savaşıyordum. Bir olay. Bir ayrıntı. Hangisiydi? HANGİSİYDİ?

Aniden, buzdolabının boşalmış olduğunu görünce bitkin bir halde kendimi yatağa attım. Hiç!.. Her zaman kocaman bir hiç. O akşam katilin benimle dalga geçtiğini zannediyorum. Onun yüzünü görmememe rağmen, gülüşünün sesini duyuyordum. Myrna'yı, Jack'i, Bobo'yu ve zincirin diğer halkalarını ortadan kaldırmıştı. Sonuca ulaşmam için küçük bir engel vardı. Yargılıyor, küfrediyor, sinirleniyordum, ama yine de bu engeli yıkamıyordum!..

x

x x

Ağzımda acı bir tatla uyandım. Dişlerimi fırçalamama rağmen, o kötü tat devam ediyordu. Cama doğru döndüm. Pazartesi de pazara benziyordu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. İçerde kapalı kalmaktan sıkılmıştım, tıraş olup giyindim.

Şemsiyemi aldım ve lokantaya yemeğe gittim. Oradan saat bire doğru çıktım. Bir bara girip devamlı içtim. Saate baktığımda aşağı yukarı altıydı.

Son sigara paketimi bulmak için ceplerimi karıştırdım. Elime bir zarf geldi. İki gün kafa patlatmıştım, ama esas yapacağım şeyi savsaklamıştım. Barmene en yakın eczaneyi sorup derhal oraya gittim.

Patrona "ne olduğunu bilmediğim bir maddeyi anlayabilir misiniz?" diye sordum. Sıkkın bir şekilde kabul

etti, çünkü kapama vakti yaklaşmıştı. Zarfımı bir kâğıda boşalttım. Laboratuvarına girdi ve tam aynada kravatımı düzeltirken geri geldi. Kuşkulu bir bakışla zarfı uzattı. Zarfın üzerinde tek bir kelime yazılıydı.

EROİN.

Aynaya döndüm. Karşılaştığım görüntü kanımı dondurdu. Gözlerimin rahatladığını gördüm. Ayna. Bu kelime ve ayna... Eczacıya parayı ödedikten sonra bir hırsız gibi sıvıştım.

Konuşamıyordum. İçimi saçma bir sevinç kaplamıştı. Hem donmuştum, hem de ateşten yanıyordum. Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Boşa giden bunca zaman! Artık zaman kaybetmemeliydim. Bu olay hemen bitmeliydi. Mutluydum, mutlu! Nasıl böylesine mutlu olabiliyordum? Doğru bir şey değildi. NİÇİN'i öğrenmiştim, ama böylesine mutlu olmam doğru muydu? Mutlu olmaya hakkım yoktu. Her şeye rağmen Pat'ı geçmiştim. Sebebi daha o bilmiyordu. Ama ben öğrenmiştim.

Katilin adını biliyordum.

Ve mutluydum. Çabucak bara döndüm.

x

x x

Sigaramı dört adım öteye fırlatıp kapısı açık olan hole daldım. Zamanım vardı, asansöre binmek gereksizdi. Bu son bölümün neye benzeyeceğini kendime sorarken merdivenleri tırmanıyordum.

Kapı anahtarla kilitlenmişti, ama bunu bekliyordum. Beşinci maymuncuk işi becerdi. Girdim. İçerde boş evlere hakim olan bir sessizlik hüküm sürüyordu. Lambayı yakmaktan vazgeçtim. Hiçbir şeyi devirmeyecek kadar odadaki eşyaların yerlerini biliyordum. Bir koltuğa oturdum. Masadaki çiçeğin yaprakları yanağıma sürtündükçe ürperiyordum. Yaprakları ittim, 45'liğimi kılıfından çıkarıp emniyetini açtıktan sonra koltuğa gömüldüm.

Hazırdım. Katili bekliyordum.

Evet Jack, bu sondu. Uzun sürmesine rağmen katilin kim olduğunu öğrenmiştim. Bu olayın tutarsız olduğu nokta çok garipti değil mi? Her şey araştırmalarımı yanlış

yöne itmişti. Küçük bir hataya kadar... Sonunda, hepsi bir hata yapar. İşte, bu soğukkanlı ve uyanık katillerin de derdi burada. Eylem planlarını çok dikkatli yaparlar!.. Ancak, birçok sorunun karşısında onlar yalnız, bizse kalabalığız. Tabii, birçok şeyi de göremiyoruz. Sonunda içimizden biri olayın mantıki çözümünü buluyor... İşte, mesele bu. Mesele, mantıki olmayanı bulabilmek. Şans meselesi. Sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun, Jack? Katili öldüreceğim, demiştim. Göbeğinden tek bir mermiyle. Jack, ölecek ama çabuk değil. Acı çekecek zamanı olacak.. Dakikalarca.. Sana kim olursa olsun, diye söz vermiştim. İpe çekilmeden, sadece bir mermiyle öteki dünyayı boylayacak. Az kan akacak, ama can çekişmesini seyredip verdiğim sözü tutmuş olmaktan mutluluk duyacağım. Katil böyle ölmeli. Boş bir odada.. Acıyla.. Abartmasız. Susturucusuz, baba bir 45'liğin patlamasıyla... Birkaç dakika sonra burada karşımda olacak. Beni görecek. Acaba fikrimi değiştirmeye uğraşacak mı? Ya da beni gebertmeye? Ama, olabilecekleri biliyorum. Ve 45'liğim elimde. Silahımı kullanmadan katile manevi işkence yapacağım. Ona her şeyi anlatıp, yanılıp yanılmadığımı göreceğim. Belki ona bir şans tanırım? Belki de tanımam? Ondan öylesine nefret ediyorum ki, konuşmasına fırsat bile vermeyebilirim. İşte bu yüzden hakkımda bu kadar çok şey söyleniyor. Yine aynı sebeple katil beni de öldürebilir. Ama Jack, her şey bitti. Onu bekliyorum...

Kapı açıldı. Işık yandı. Koltuğa öyle gömülmüştüm ki, Charlotte beni ilk anda göremedi. Bir aynanın önünde şapkasını çıkardı. Sonra bacaklarımı gördü, beti benzi attı. Yüzündeki makyaj bile bunu gizleyemiyordu.

Evet, Jack.. Charlotte!. Kusursuz Charlotte!. Harika Charlotte! Köpekleri seven ve çocukları parkta gezdiren Charlotte. İnsan onu gördüğü zaman kollarına alıp öpmek istemekten kendini alıkoymaz. Öylesine ateşli ki, hiçbir erkek onu kolay kolay reddedemez. Charlotte.. Evet, katil Charlotte!

Bana sırıttı. Bu gülüşün yapmacık olduğunu bilmek bana çok zor geliyordu. Niçin geldiğimi biliyordu. 45'liğin

namlusu göbeğine yönelmişti.

Gözlerinin içi gülüyordu. Her zamanki gibi beni görmekten mutlu olduğu yüzünden anlaşılıyordu.

—Mayk, hayatım! Seni görmekten çok mutluyum. Kararlaştırdığımız halde bana telefon etmeyince merak etmeye başlamıştım. Nasıl içeri girdin? Ah! Biliyorum, Kathy kapıyı hep açık unutur. Bugün izin günü. Mayk lütfen şu korkunç tabancayı burada temizleme. Beni korkutuyor.

—Anlıyorum.

Durup kaşlarını çatarak şaşırmış gibi aptal aptal bana baktı. Gerçeği bulduğumdan kesin emin olmasaydım, rol kestiğini anlayamazdım. Tanrım! Ne oyuncu! Oyunu harikaydı, yazıyor, sahneye koyuyor ve tüm rolleri oynuyordu. Her şey vardı. Hareketler, sessizlikler, vurgulamalar. Her ayrıntısıyla yaratılması güç bir sanat eseriydi. Kafamda belirmiş olan şüpheyi anlamış olmalıydı.

—Boşuna, Charlotte. Biliyorum, dedim.

Gözleri açıldı. İçimden gülüyordum. Korkudan geberdiğini biliyordum. Verdiğim sözün farkındaydı. Onu unutması imkânsız, çünkü verdiğim sözü tuttuğumu herkes bilir.

Yanındaki tabakadan bir sigara alıp yaktı. Bir kurtuluş yolu arıyordu. Ona böyle bir şeyin boşuna olduğunu söylemek istemedimse de, silahımın namlusunu üzerinden bir an olsun ayırmıyordum.

—Mayk...

—Sus ve beni dinle Charlotte. Anlamam uzun sürdü, ama şimdi her şey bitti. Dün, gerçeği kabullenmekten korktumsa da bugün mutluyum. Uzun zamandan beri olamadığım kadar mutluyum. Son cinayet gözlerimi açtı. Çok farklıydılar. Öylesine iyi hesaplanıp ayarlanmıştı ki! Önceleri bir caniyle, ya da şüphelilerin dışında birisiyle karşı karşıya olduğumu zannettim. Şansın vardı. Cinayetler birbirine bağlı değilmiş gibiydi. Hepsi o kadar ayrı ve karmaşıktı ki. Bir ipucu bir diğerine kolay bağlanamıyordu. Ama hepsi temelde aynı sebebe dayanıyordu.. Jack bir aynasızdı. Aynasızların her zaman en az bir düşmanı

olur, ama onu vurduğun güne kadar senden hiç şüphelenmiyordu, değil mi?

Az kalsın sorumun sertliğinden pişman oluyordum. Hiç hareket etmeden dokunaklı dokunaklı bana bakıyordu. Yanaklarından iki damla yaş süzüldü, ama yine de kendisini savunmuyordu. Bir an beni susturup nerede yanıldığımı söyleyecek gibi oldu. Gözleriyle adeta yalvarıyordu, ama devam ettim:

—Önce yalnız başladın. Mizacın ve mesleğinin gereği. Oh! Hayatını kazanmana rağmen, bu sana yetmiyordu. Daha fazla para istiyordun. Aptalca harcamak için değil de sadece sahip olmak için. Her gün insanların zayıf noktalarını ve zaaflarını öğrenme şansına sahiptin. Ve korkuyordun. Her kadın gibi bir erkeğe ait olma fırsatını kaçırmıştın. Korkuyordun. Ama banka hesabını artırmanın yolunu çabuk buldun. Kesin bir yol. Nefis bir yol. Ama bir veya ikisini saymazsak dünyanın en pis ve adi yolu...

Gözlerindeki üzüntülü ifadenin yerinde güçlü bir şehvet ışıltısı belirdi. Bir şeyler olacaktı. Ne olduğunu bilmememe rağmen hissediyordum. Kollarını, kalçaları boyunca indirdi. İnce ve güzel elleri tutulmayı bekliyordu. Dudaklarını uzattı. Bir an kendimi bıraksam tüm cesaretimi kaybedecektim. Sözümü tutmak için onu konuşturmamam gerekiyordu.

—Müşteri topluluğun. Kibirli ve zengin bir müşteri topluluğun vardı. Güzelliğin, imkânların ve araştırmalarınla sadece bu tür müşterileri kabul ediyordun. Onları tedavi edip ruh hastalıklarını iyileştiriyordun. Ama, uyuşturucuyla iyileştiriyordun... Onlar bunlardan kolay kolay vazgeçemezlerdi. Onların tek ilaç kaynağı sen olduğun için, çok para ödüyorlardı. Gerçekten nefis bir fikir. Doktor olduğun için her türlü alkaloiti rahatça bulabiliyordun. Nasıl teslim ediyordun bilmiyorum, ama zamanı geldiğinde bu konuda da konuşacağız.. Sonra Hal Kines'a rastladın. Tabii, bir rastlantıydı bu, ama her şey ondan sonra başlamadı mı? İşi güçleştiren buydu. Her şey çok yalın ve doğaldı. Onun uğraşlarının aslında ne olduğunu

bilmiyordun, değil mi? Sonra bir gün hipnotizma deneyine katılmayı kabul etti. Aptallık etti, ama psikiyatriyle ilgilenen meraklı talebe rolü oynasa ne değişirdi? Daha önceden tasarlamamış bile olsan, bu sayede onun yaptığı tüm kirli işleri öğrendin. Onu elinde tutmayı düşünüyordun. Öğrendiklerini ona anlatıp senin için çalışmasını önerdin... Fakat avantajını kaybettin. Hal artık genç değildi. Ama uyanıktı. Senin neler çevirdiğini anlamıştı, şimdi berabereydiniz. "Ruh Hastalıklarının Hipnotizma ile Tedavisi" adlı kitabını hatırlıyor musun? Sayfaların köşeleri kıvrılmış ve bazı açıklamalar yapılmıştı. Dikkatle incelenmişti. Bu konuda ne kadar güçlü olduğunu bu gece daha iyi anladım...

Karşımda dimdik duruyordu. Ne yapmaya karar verdiğini anlayınca kalp atışlarım hızlandı. Yavaşça ellerini bütün vücudunda gezdirdi sonra bluzunun düğmelerini teker teker açmaya başladı.

—Hal de, sen de birbirinizin yapacağı hataları yakalamak için tetikdeydiniz. Ama kavgaya girişmeye cesaret edemiyordunuz. Tam bu sıralar Jack ortaya çıktı. Jack onurlu ve kıvrak bir zekâya sahipti. Hal'in bazı tutumlarından kuşkulanmıştı. Onu zor bir durumdan kurtarıp talebeliğe devam etmesini sağladı. Bir taraftan da sıkı bir soruşturma yapıyordu. Eileen'e rastlayınca da onun hakkındaki her şeyi öğrendi. Gösteri gününü ve Hal'in o gün orada olacağını biliyordu... Şimdi, biraz geriye dönelim. Ertesi hafta Jack seni görmek istiyordu. Senden hiç şüphelenmiyordu, ama okulda ve klinikte onunla yakın ilişkin olduğu için yardımını isteyecekti...

Silahımın namlusunu üzerinden ayırmadan bir sigara yaktım ve devam ettim:

—Sürpriz partinin olduğu gece üniversite yayınlarını görünce Jack'in Hal Kines'in peşinde olduğunu anladın. Onu tutuklarsa, Hal, kendisini senin ele verdiğini sanacaktı. Kathy uyuyunca zilin kolunu gevşetip Jack'e geri döndün. Herhalde oradan ayrılırken onun anahtarlarını almıştın, değil mi? Onu yatak odasında sıkıştırdın. Ve orada Charlotte hayatında ilk defa adam öldürdün. Kar-

nına bir mermi sıktın ve orada kalıp tepkilerini izledin... Böyle oldu, değil mi? Hayır, boşuna cevap verme. Bunun başka bir izah tarzı yok ki!..

Soyunduğunu gördüm. Bluzunu çıkarıp yere attı. Sütyen kullanmıyordu. Genç, güzel hem de çok çekiciydi. Odasındaki yatakta beni kendine çekişini ve onunla yatmam için yalvardığı geceyi hatırlıyordum. Kafasını geriye atınca altın rengi sarı saçları omuzlarına döküldü. Kendime hakim olmaya çalışarak hikâyeme döndüm:

—Jack'te bulduğun albümlerde Eileen'e ait kenar notları vardı, değil mi? Ve Hal Kines ile Eileen'in birlikte çekilmiş resimleri! Hal'e bunun kim olduğunu sorup öğrendikten sonra kızı tehdit etmesini istedin. Bu arada, işlerine polisin karışmasını istemeyecek olan randevuevi çetesini keşfettin. Hal'i takip edip Eileen ile birlikteyken ikisini de öldürdün. Haklıydın. Eğer o kadar çabuk gelmeseydik, birisi o iki cesedi yok etme görevini üstlenecekti. Bizi duyunca bir an paniğe kapıldın. Ama şansın sana bir kez daha yardım etti. Yönetici kadının gizli geçitten tüydüğünü gördün. Onu haberi olmadan izledin... Ve ne Pat ne de ben o gece nerede olduğunu sana sormayı düşünemedik.

Masum bir ifadeyle hiç ses çıkarmadan beni izliyordu.

—George Kalecki'yi unutmayalım, diye devam ettim. Hal her zamankinden çok içtiği bir gün her şeyi ona anlatmıştı. Sürpriz partide o yüzden keyifsizdi. Hal için korkuyor ve şüpheleniyordu. Hal sana boşboğazlık yaptığını anlatınca Kalecki'yi vurmaya kalktın, ama ıskaladın. Kalecki taşındı, ama polise saldırı sebebini anlatamadı. Kines'in ölümünden sonra, Betty'den ayrıldığımızda parkta beni değil, seni vurmak istemişti. Listende yer aldığını ve atik davranmazsa onu temizleyeceğini biliyordu. Kaybolmak istediyse de, onu yirmi kez elektrikli sandalyeye götürecek kadar kanıt vardı. Öncelikle bunları ortadan kaldırması lazımdı. Burada da şansın vardı. Eğer beni vurmaya kalkmasaydı, onu gebertmezdim. Seni temin ederim ki, onu konuşturur ama sonra gebertirdim...

Eteğini, daha sonra da kombinezonunu çıkardı. Tan-

rım! Ne bacaklar! İncecik bir boy ve dümdüz bir karın. Düşünülemeyecek kadar mükemmel baldırlar. Kısacası nefis bir sarışındı.

—Sonra Bobo Hopper vardı. Onun ölümü önceden tasarlanmamıştı. Acı bir kazaydı. Kalecki adına çalışması sadece bir rastlantıydı. Yarım dolar için çevredeki birçok kişinin ayak işlerine bakıyor, yerleri süpürüyor, paket ve mektupları getirip götürüyordu. Saftı ama yaşamaktan zevk alıyordu. Karıncayı bile incitemeyecek kadar hassastı. Sonra bir gün teslim etmesini emrettiğin bir kutuyu düşürdü. Ona ilaç olduğunu söylemiştin. İşini kaybetmekten korktuğu için bir eczacıya gidip ilacı tamamlamasını söyledi. Bu arada müşterin sana telefon edip henüz aracının gelmediğini haber verdi. O gün hatırlarsan sendeydim. Ben saçımı kestirirken sen arabana atlayıp Bobo'yu bulacağın yere en kestirme yoldan gittin. Elinde kırık kutudan başka ona benzer bir kutu daha vardı. Eczaneden çıkınca onu gördün ve öldürdün... Bobo'nun öldürüldüğü saatte bulunduğunu öne sürdüğün yer doğru değildi. Kathy evdeydi, ama senin girip çıktığını görmedi, bu doğru. Karanlık odanda olduğunu söyledin. Oradaki bir insanı kimse rahatsız etmezdi. Zili bozdun ve Kathy'nin dikkatini çekmeden gidip geldin. Ama dönüşünde zili devreye sokmayı unuttun. Hatırladın mı? Cüzdanımı almaya geldiğimde tamir etmiştim. Beklenmedik ziyaretim senin iddianı güçleştirmişti.

Gözleri irileşmişti. Aldırmadan devam ettim:

—Myrna'nın ölümü de kaza sayılırdı. Tenis maçı sırasında yalnız kalınca onu öldürmeyi düşündün. Bobo Hopper de olduğu gibi. Korkunç bir beynin var. Onun vestiyerde neler yapacağını tahmin ettin. Kadın içgüdülerini de biliyordun. Boşuna psikiyatr olmamıştın!.. Sen Bellemy'lere geldiğinde, uyuyordum. Mantonu ise Myrna'nınkinden ayıran tek şey kürk yakasıydı, yoksa rengi filan aynıydı. Kadınların en kötü huyu fırsat bulunca başkalarının ceplerini karıştırmaktır. Bunu bildiğin için tehlikeyi göze alamazdın, çünkü cebinde Wilder ile Sherman'a getirdiğin eroin vardı. Bu yüzden de tüydüler. Ne onları

atmayı ne de mal üzerlerindeyken enselenmeyi istemiyorlardı. Myrna kadınlara mahsus bu eğilime kapılmasaydı, onun kadınlığından şüphe ederdin... Yazık! Geç kalmıştın. Mantonu karıştırmış ve tozu bulmuştu. Onu hemen tanımıştı. Nasıl tanımaz ki! Jack olmasaydı bu yüzden intihar edecekti. Elinde eroinle görünce, öldürdün. Sonra, kendi mantonu onun üzerinden çıkarıp diğerlerinin arasına koydun. Mantosunun pilileri arasına mermiyi yerleştirmeye özen göstererek giydirdin. Yoksa kendininkini yaktın mı? Şüphesiz ki üzerinde kokain kalmıştır! Myrna'nın tırnaklarında bazı kumaş parçaları vardı ama kendi paltosu da aynı renkteydi... Ancak yerdeki ayna kırıklarını ve esrarı toplayacak vaktin yoktu. Genç bir kadın elbise dolu odada ancak kendine ait olmayan bir manto ya da elbiseyi giydiği zaman aynaya bakar...

Sigaramdan bir nefes çekip tablada söndürdüm.

—Şansını nerede aradığını bilmiyorum Charlotte. Barmen orada yokken girdin yoksa onu da öldürmen gerekirdi, ama aynı yolla çıkamadın. Pervazdan geçip yangın merdiveninden indin. Ben oradan geçmek için çok şişmandım ama sen yeterince inceydin! Çimentoda iz bırakmamak için ayakkabılarını çıkardın değil mi? Kimse ne gidişini ne de dönüşünü gördü. Senin için ilginç bir psikolojisi deneyi, ne dersin ha?.. Hayır, Charlotte. Hiçbir jüri seni mahkum etmez. Çok tahmin, az kanıt. Kathy gibi herkes sana güvenir... Ama ben seni cezalandırıyorum, Charlotte. Biraz sonra her şey bitecek. Mahkemede en iyi avukatı tutar, yine paçayı kurtarırsın sen. Ama buna gerek kalmayacak. Hayır Charlotte, sözümü tutacağım. Çok güzelsin. Seni arzulamama rağmen, seni ölüme mahkûm ediyorum. Kanun benim! Cellat da ben olacağım!..

Baş parmaklarını külotunun lastiğine sokup yavaş yavaş indirdi. Şimdi çırılçıplaktı. Kendini bana sunuyordu. Kollarını uzatıp bana doğru ilerledi. Dudaklarını yalıyor şehvetten yanıyordu. Baş döndürücü bir parfüm kokusu çıplak vücudundan yayılıyor, göğüsleri nefes alışıyla titriyordu. Oraya başımı yaslayıp uyumak ve orada kaybolmak ne güzel olurdu! Yorgun, şaşkın ve tükenmiş-

tim. Kolları boynuma dolanmaya hazır, dudaklarını uzatmış üzerime doğru eğildi.

45'liğin patlaması odanın sessizliğini bozdu. Sendeleyip bir adım geri gitti. Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Neden yaptığımı hâlâ anlayamamıştı. Karnındaki yaraya bakarken akan kanı gördü.

45'liğimi kılıfıma sokup arkamı döndüm. Masada saksının yanında emniyeti açık ve susturucusu takılı silahı gördüm. Kolları ile rahatça yetişebilirdi. Öpülmeyi bekleyen bu yüz, aslında beynimi dağıtacak silaha uzanmak için bir tuzaktı. Düştüğünü işitip tekrar döndüm. Gözlerinde büyük bir acı vardı. Ölümü haber veren acı. Adı olmayan şaşkınca bir acı.

—Nasıl...yapabil..din? diye inledi.

Yaşayacak birkaç saniyesi vardı, ama cevabımı duyacağından emindim.

—Çok kolay oldu! dedim.

Mayk Hammer

3. kitap

DERİNİ YÜZECEĞİM

"... Yolda yürüyorsunuz. Vakit gece. Yağmur yağıyor. Ayak seslerinizin dışında hiçbir şey duymuyorsunuz. Heyecanlısınız. Çünkü yolun bitiminde, yedi uzun yıldır aradığınız kadın sizi bekliyor. Hâlâ güzel mi? Bu yedi yıl onun için de bir cehhennem hayatı oldu mu?.. Ve en önemlisi, yedi yıldır ölü sandığınız bir kadına ilk karşılaşmanızda ne diyebilirdiniz?..."

bu kitabı mutlaka okumalısınız!

Şu bizim lanet meslek insana neler gösterir!.. Aynasızları itip içeri girdiğimde, Pat Chambers başıyla yan odayı işaret ediyor. Bakıyorum. Yerde bir ceset yatıyor... En yakın dostum Jack'in cesedi bu. Küfrediyorum...

— Mayk, bu işe karışma, diyor Pat.

Tepem atıyor... Zevk için insan öldüren itlerden hep nefret etmişimdir. Pat'ın yakasına yapışıp kulağına eğiliyorum.

— Bu kez kanun benim, oğlum! diyorum. Cellat da ben olacağım.

Afallıyor...

200 LİRA